

BEN 44 YAŞINDAYIM OĞLUM 53

Stella M. Trevez

Le Monde

SAMEDI 10 MARS 1947

FONDATEUR: HENRI DE LAURENT - DIRECTEUR: ANDRÉ MALRAUX

Z. Ademovalle Martine est morte

Remzi Kitabevi

STELLA M. TREVEZ

*Ben 44 Yaşındayım...
Oğlum 53...*

9. Basım

Remzi Kitabevi

Her hakkı saklıdır. Bu yapıtın aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Editör: Nemika Tuğcu
Kapak tasarımı: Lemmy Akriş

ISBN 978-975-14-1118-1

BİRİNCİ-BEŞİNCİ BASIM: Kozmik Kitaplar, 2004
ALTINCI BASIM: Remzi Kitabevi, Nisan, 2006
DOKUZUNCU BASIM: Ağustos, 2007

Bu kitabın her basımı 2000 adet olarak yapılmıştır.

Remzi Kitabevi A.Ş., Akmerkez E3-14, 34337 Etiler-İstanbul
Tel (212) 282 2080 Faks (212) 282 2090
www.remzi.com.tr post@remzi.com.tr

Baskı ve cilt: Remzi Kitabevi A.Ş. basım tesisleri
100. Yıl Matbaacılar Sitesi, 196, Bağcılar-İstanbul

Canım babama...

Teşekkür

İlgisini ve desteğini benden hiçbir zaman esirgemeyen sevgili eşim Selim'e...

Varlığıyla huzur bulduğum, bir tek gülücüğüne canımı verebileceğim, moral kaynağım, mutluluğum, küçük meleğim Jessica'ma...

Evimizin akıl hocası, arkadaşım, sırdaşım, gururum, biricik oğlum Jeffrey'e...

Onsuz bir hayatı düşünmek bile istemediğim evimizin küçük bebeği, canım anneme...

Hayatımın ilk ortağı, canımdan öte, biricik ablam Şirin'e...

Hayatıma girdiği için kendimi çok şanslı hissettiğim, arkadaşım, dostum, kardeşim canım Füsun'uma...

Olmazsa olmazlardan, evimizin neşesi, kitabımın kapak yaratıcısı, canım Lemmy'ye...

Üç yıl boyunca emek verdiğim, gecemi gündüzüme katarak en samimi duygularıyla yazmaya çalıştığım kitabımın yeneden basılmasını sağlayan Ömer Erduran'a, yöneticilerden Fevzi Kılınçarlan'a, editör Nemika Tuğcu'ya ve tüm Remzi Kitabevi ailesine...

Yardımlarıyla bana destek olan Donat Bayer'e...

Yıllar boyunca benden yardımlarını esirgemeyen, bu kitabı yazmama vesile olan değerli insan, sevgili Kolet'e...

Bana duyguların en güzelini yaşatan, mutluluk kaynağım, yaramaz köpeğim Blacky'me...

Ve... nefes aldıkça unutmayacağım, her zaman kalbimde yaşatacağım küçük bebeğim, can dostum, ceylan gözlüm, Mandy'me...

Çok teşekkür ederim...

Giriş

12 Mart 2000

Hahamın korumaları eşliğinde bekleme salonuna doğru ilerlerken merakla etrafa göz gezdirmeye başladım. Büyük, oymalı bir kapıdan girdikten sonra, dar bir antreden geçip kapısı açık olan salona girdik. Korumalar biz oturduktan sonra dışarı çıktılar. Buraya gelene kadar sakindim ama salona girerken, kapının eşiğine ayağım takılınca, bütün özgüvenim yok olmuştu.

Verilecek cezayı korkuyla bekleyen bir öğrenci gibiydim. Açık yeşil perdeler, pencerenin önündeki pembe sardunyalarla tam bir uyum içindeydiler. Güneş bütün ihtişamıyla salonun her tarafına yayılmıştı ama ben üşüyordum ve buna engel olamıyordum. Duvardaki antika saatin tik takları, kalbimin sesi, zangır zangır titreyeren dizlerimin birbirine vururken çıkardığı hafif ses, hep birlikte ilahi söyleyen birer klasik koro üyesi gibiydiler.

Birden, gelirken havaalanında da titrediğimi anımsadım. Orada üşümem doğaldı. Vazgeçemediğim kot pantolonumun ve üzerine giydiğim minicik tişörtümün, delice esen havalandırmadan beni korumasını bekleyemezdim. Evet orada üşümem doğaldı. Peki ya şimdi? Teyzemin kızı yanımda sıcaktan mızımızlanırken bana neler oluyordu böyle? Korkuyordum. Ellerim buz gibi, kafamda ise yıllardır adlandıramadığım belirsizlikler...

Ellerimi pencereden, açık perdelerin arasından güneşe tutsam ısınırlar mıydı acaba? Yüreğimin titremesi geçer miydi? Yoksa son birkaç gündür tek kurtuluşum diye düşündüğüm ve az sonra tanışacağım sevimli ihtiyarcık, kâbus dolu yıllarımın biteceğini söylediğinde mi bedenim ısınabilecekti?

Sevimli ihtiyarcık! Ünlü bir bilge de olsa, yüz yaşlarında birine

ihtiyarcık demek yakışık alır mıydı bilmem ama sevimli olduğu kesindi. Yeryüzünde çirkin bir bebeğin, sevimsiz bir ihtiyarın olabileceğini düşünemiyordum bile. Hele hele hayatımdaki sır perdesini aralayacağını, aynen bir doktor gibi, yıllardır yaşadıklarımızın nedenini teşhis edeceğini ve tedavisi mümkün bir hastalık deyip, hayat boyu etkisi geçmeyecek dozda huzur enjekte edebileceğini düşünürsek, bu ihtiyarcık nasıl sevilmezdi ki?

“Mezuzalar’ı verir misiniz?” dedi bir genç kız, yanıma gelerek.

Her Yahudi ailesinin evinin ve bütün odalarının kapısında duran Mezuzalar, insanları kötülüklerden koruyan dualardı. Ben de hahamın isteği üzerine evimdeki bütün Mezuzalar’ı çıkarıp buraya getirmiştim. Bunun neden gerekli olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Uzun yıllardır medyumlar tarafından hayatımın idare edilmesine alışmış bir robot gibiydim. Sormadan, anlamadan, hep bir inanç üzerine, ailemin ve benim yaşadığımız doğaüstü olaylardan kurtulmak umuduyla, söylenen her söze itaat etmeye alışmıştım zaten. Bir eksik veya bir fazla ne fark ederdi ki?

İçinde Mezuzalar’ın bulunduğu çantamı açtım. Yolculuk boyunca mücevher gibi korumaya çalıştığım torbayı, kim olduğunu bilmediğim genç kıza uzatırken, aceleyle alıp gitmesi dikkatimi çekmişti. Beline kadar dökülen simsiyah kıvrıkcık saçları, uzun boyu ve muhteşem vücuduyla tipik bir İsraili olan bu genç kız, bir anda beni ta yıllar öncesine götürmüş, 70’li yılların başlarında burada yaşadığım günleri anımsatmıştı.

Bana ayakta durmayı, yılmamayı, zorluklarla mücadele edebilmeyi, gerçek dostluğun ne demek olduğunu öğreten, kısaca beni ben yapan o bir yılı hiç unutamamıştım ki zaten...

Beklemekten sıkılmaya başlamıştım. Kuzenim yanımda gazete okuyor, ben de pencereden bahçeyi seyrediyordum. Çocuklarımla vedalaştığımız an geldi aklıma. İkisi de endişeli, ikisi de yalnız gideceğim için üzgündüler. Sadece birkaç gün sürecek bu yolculuğum bile ayrılırken hüznü olmamıza yetmişti. Birbirimize öyle bağlıydık, öyle candık ki ayrılık hiç bize göre bir şey değildi.

Ya köpeklerim Mandy ile Blacky?... Canlarım, can dostlarımdı onlar benim. Bir gece öncesinden gideceğimi hissetmişlerdi

sanki. Mandy'm henüz yerleştirmekte olduğum valizin içine girip "bende seninle geleceğim" dermiş gibi isyan etmiş, Blacky'm de bacaklarıma tırmanarak kucağıma almam için bana yalvarmıştı âdeta.

Bense son hazırlıklarımı yaparken inanılmaz bir duygu karmaşası yaşıyordum. Daha önceleri hayallerimi gerçeğe dönüştürmek için gittiğim, hafızamdaki en mutlu günlerimin şehrine, İsrail'e bu sefer bana bir şey katması için değil, hayatımı çekilmez kılan ne varsa benden alıp götürmesi için gidiyordum.

Bagajımdaki tüm sıkıntıları öyle düzenli katlayıp yerleştirmiştim ki eğer biri yanlışlıkla bavulumu açacak olsa, bir daha aynı şekilde yerleştirmek mümkün olmayacaktı. Elimde kocaman bir valiz, önümde ise kısacık bir zaman vardı.

Kuzenimin evinde valizimi açtığımda, yanımda getirdiğim tüm o sıkıntılar etrafa uçuştu. Sanki ben onlardan ne kadar kurtulmak istiyorsam, onlar da benden kurtulmak için can atıyorlardı.

Bana ait değildi hiçbiri; öyle hissediyordum. Bir başka hayat-tan gelen iki beden büyük dertlerdi bunlar!

Birkaç saat önce Tel Aviv'e gelmiş, yol yorgunluğunu üzerimden atamamıştım bile. Zaten yolculuğum da olduqa kötü geçmişti. Atatürk Havalimanı'na vardığımız andan itibaren sorunlar başlamıştı. Eşim Selim arabadan valizlerimi indirirken, onlarca park etmiş araba olmasına rağmen polisin "burada park edilmez, ilerleyin lütfen" demesi eşimi kızdırmış, zaten gergin olan sinirlerimiz iyice bozulmuştu. Selim'in asla böyle haksızlıklara tahammülü yoktu ve bir kez daha onu sakinleştirmek bana düşmüştü.

Uçağın kalkmasına bir saat vardı. "Valizleri bırakıp, pasaport kontrolünden geçtikten sonra kafeteryada bir şeyler içeriz," diye düşünmemize rağmen, girmem gereken kuyruğu görünce bunun imkânsız olduğunu anlamıştık. Eşimin boş yere beklemesine gerek yoktu. İşine geç kalmaması için gitmesinde ısrarcı olmuştum. Çocuk yaşlarımdan beri defalarca İsrail'e tek başıma yolculuk yaptığımdan, yalnız olmanın benim açımdan bir sakıncası da yoktu. Vedalaşırken Selim sıkı sıkı sarılıp beni öpmüş "Seninle gelebilemeyi çok isterdim canım," demişti. "Keşke böyle bir im-

kânım olsaydı. İyi haberler bekliyorum senden. Beni sık sık ara ve kendine çok iyi bak.” Sonra uzaklaşmasını arkasından bakarak izlemiştim.

12

Sonu gelmeyecekmiş gibi görünen kuyrukta gergin bekleyişten sonra, bir de yetmezmiş gibi gişede yaşadığım problem! Neymiş; pasaportumun süresi dolacaktı. Beni çıldırtmak için âdeta yemin etmiş olan bu adama, arkamdan gelen çılgınlıklar yüzünden sesimi duyuramıyor olmak beni daha çok geriyordu. Neredeyse sırtıma yapışmış gibi duran anne ve kucağında feryat figan bağırarak çocuk tahammül sınırımı ölçüyorlardı âdeta. Pasaportuma kafayı takmış bu adamdan başlayarak, sırayla önce anneyi sonra da çocuğu dövmek geliyordu içimden. Çocuklara düşkünlüğüm, kendimde en beğendiğim meziyetim olan sabrım, her şey ama her şey bir anda yok olmuştu sanki.

Bir de aniden göz göze geldiğim o adamın bakışları. O derin bakışların altında yatan şey neydi? Neden bana öyle dik dik bakmıştı? Birine mi benzetmişti, yoksa beynimin içinde yaşadığım kaos hayal gücümün bana oyun oynamasına mı neden oluyordu? Son birkaç gündür kendimi tanımakta zorluk çekmeye başlamıştım. Hareketlerimden, tepkilerimden, kısacası kendimden korkar hale gelmiştim.

Düşüncelerimi farklı yerlere taşımaya çalıştım. Peki ama ne düşünecektim? Birkaç saat sonra gideceğim hahamı mı? Yıllardır İsrail’in sadece üst düzey kişilerine danışmanlık yapan bu haham, yaşadıklarımı öğrendiğinde, yetiştirdiği gençlerin değil de bizzat kendisinin ilgileneceğini söylediğini mi? Yoksa bunu bana güzel bir habermiş gibi söylediklerinde, durumumun bu kadar özel olduğunu bir kez daha suratıma çarpılmasının bende yarattığı etkiyi mi?

İçinde Mezuzalar’ın olduğu çantama daha sıkı sarılmıştım. Onları korumam gerekiyordu. Haham bunları istediğine göre, mutlaka bir bildiği vardı. Kim bilir belki de onlar, beni ve ailemi bu kâbus gibi hayattan kurtaracaktı.

Boğazım kurumuştı. Bir şişe su almak için büfeye doğru yürürken, hemen yanımda tekerlekli sandalyeyle uçağa binmek için bekleyen, yirmili yaşlardaki genç kıızı fark ettim. Melekler kadar

güzel ve saf bir yüzü olan bu kızla, başka bir zaman olsa konuşmak, sohbet etmek isterdim. Ama bugün değil. Bacaklarındaki sakatlığa rağmen hayata gülümseyerek baktığını fark ettiğim bu kıza, olumsuz ruh halimle zarar vermek istemedim.

Uçağa binmek üzere çağrıldığımız çıkış kapısına doğru hızlı adımlarla yürüdüm. Defalarca büyük bir heyecan ve keyifle gittiğim İsrail'e bu defa korkularım ve umutlarımla gidiyordum.

Uçak havalandığında artık gözlerimin ağırlaştığını hissettim. Uyumak ve hiç düşünmemek... tek istediğim buydu zaten.

“Çay? Kahve? Ne arzu edersiniz?”

Kahve tercih ettiğimi söylerken, dalmak üzere olduğum uyku mu böldüğü için hostese sinirlenmiştim. Beynimi kemirmek için sıra bekleyen binlerce düşüncenin artık bana huzur vermeyeceğini biliyordum. Düşünmek ve hiçbir çözüm bulamamaktan öyle yorgun düşmüştüm ki.

İzin dahi almadan, işimi kaybetmek pahasına iki gün içinde apar topar bu seyahate karar verişim, kendimden çok çocuklarım içindi. Onları korumak, yıllardır yaşadığımız esrarengiz hayatın sırrını çözmek için, artık son umudum gideceğim bu bilge kişideydi.

Yıllardır, gerek Türkiye'ye geldiğinde, gerek yaptığımız uzun telefon konuşmalarıyla yaşadıklarımı bilen, beni bilgilendiren, zor anlarımda bana yardım elini uzatan İsraili medyum Ari'nin söylediklerini anımsadım. “Her zaman kuvvetli olmalı, korkularının seni yenmesine izin vermemelisin. Bunu başaramayacağını hissettiğin an o ortamdan çık. Mekân değiştir.”

Bana verdiği öğütleri her zaman can kulağıyla dinlemiş ve elimden geldiğince tatbik etmeye çalışmıştım. Şimdi ise uçaktaydım ve ne yazık ki mekân değiştirme gibi bir şansım yoktu. Artık ona danışmadan hiçbir şey yapamaz hale gelmiş olmak, kişiliğimden bir şeyler götürüyordu sanki. Her şeye rağmen bu yıllar boyunca Ari'yi tanımamış olsaydım ben ne yapardım diye düşünmekten kendimi alamıyordum.

On yıldır yaşadığımız inanılmaz olaylar yüzünden, hayatımız âdeta bir kâbusa dönüşmüştü. Özellikle çocuklarım ve annem bu durumdan çok kötü etkilenmişlerdi. Eşim ise ilk yıllarda-

ki şoku atlatmış, zaman içinde bu inanılmaz olaylarla yaşamaya alışmış gibi görünüyordu. Aslında sadece eşim değil, hepimiz çaresizlik içinde bu tuhaf hayatı kabullenmeye başlamıştık; ben, çocuklarım, hatta hasta olduğu için bir süredir bizimle yaşayan annem bile.

Ancak, bu büyük sırrımı paylaştığım ablam ve yeğenlerim, evime gelmekten çekinir olmuşlardı. Bazen bunu ima ediyorlarsa da, yeri geldiğinde açıkça söylemekten kaçınmıyorlardı. Onlara hak vermem mümkün değildi. Kimsenin bu yüzden rahatsızlık duymasını istemiyordum. Hatta çocuklarımın arkadaşları evimize geldiklerinde hep aynı tedirginliği yaşıyor, onlar varken yeni bir şey olmaması için dua ediyordum.

“Bir şeyler yapmalıyım, mutlaka bunun bir çaresi olmalı,” diye düşünerek geçirdiğim uykusuz gecelerin sayısını hatırlayamıyorum bile. Beni rahatlatan tek şey, yaşadığımız bu inanılmaz olayların asla hayatımızı tehlikeye sokacak boyutlarda olmamasıydı. Ta ki annemin ve oğlumun aynı gece, aynı saatte her biri kendi odasında uyurken, yaşadıkları o korkunç olaya kadar!

Annem ve oğlum Jeffrey, başlarından geçeni anlatırlarken dehşetle onları dinlemiş ve hıçkırıklar içinde Ari’ye telefon açmıştım. Her zamanki gibi yine tek umudum oydu. Anlattıklarımı dikkatle dinledikten sonra verdiği cevap, bende gerçek bir şok etkisi yaratmıştı.

“Çok üzgünüm Stella. Artık ben bile size yardım edemem. Bu kadarına gücüm yetmez. Yaşanan bu son olay ne yazık ki uzun zamandır olmasından korktuğum bir şeydi. Bunun bir çözümünü olmalı. Mutlaka olmalı Stella. Yoksa...”

“Yoksa ne? Yoksa ne olur Ari? Söyle!”

Ari’nin cevabıyla dengemi kaybetmiş, olduğum yere yığılmıştım. Koca bina üstüme çökmüştü âdeta. Son gayretimle bu enkazın altından kurtulmaya çalışıyordum. Sadece eşime anlatabildiğim bu gerçek kalbimi acıtıyor, çaresizlik içinde kıvranıyordum.

O gecedен sonra, Ari’den İsrail’de bu konuda bana yardım edebilecek ünlü bir hahamın olduğunu öğrenince, bir an bile düşünmeden bu yolculuğa çıkmıştım.

“Haydi canım, bizi çağırıyorlar.”

Kuzenimin sesiyle irkilmiştim. Hayatımda en sevdiğim insanlardan bir olan adaşım Stella, benim idolümdü. Çocukluğum ve genç kızlığımda kendime örnek aldığım, benzemek istediğim tek insandı. Uzun yıllardır İsrail’de yaşıyor olmasına rağmen, hiçbir zaman birbirimizden kopmamıştık. Hayat görüşüne, fikirlerine sonsuz saygı duyduğum kuzenim, en zor anımda yine yanımdaydı işte.

Bize gösterilen odaya girdiğimizde artık heyecanımı kontrol edemiyor, bacaklarımdan titremesine engel olamıyordum.

Hahamı ilk gördüğüm an, hayalimde canlandırdığım ihtiyarıktan ne kadar farklı olduğunu düşündüm. Ayağa kalkmamasına rağmen uzun boylu olduğu anlaşılıyordu. İri cüssesi, esmer teni ve uzun sakalıyla, son derece ürkütücü bir hali vardı. Oda ise gayet büyük olmasına rağmen bekleme salonunun aksine kasvetli ve iç karartıcıydı. Koca çalışma masasının üstü darmadağınaktı. Masanın üzerine yayılmış onlarca kâğıt parçası, belki de benim gibi bu bilge kişiden medet uman, çaresiz kalmış insanlara ait ipuçlarıydı. Kendini hayır işlerine adanmış olan ve hiçbir maddi çıkar beklemeden insanlara yardım eden bu haham, dış görünüşü ile itici olsa bile, bende inanılmaz bir güven duygusu yaratmıştı.

Karşısında ayakta durduğumuzu hiç fark etmemiş gibi, bir süre bizimle ilgilenmemiş, daha sonra da başını bile kaldırmadan, sadece eliyle oturmamızı işaret etmişti. Tam karşısındaki koltuklara otururken sessiz olmaya çalışıyor, ancak kalbimin çılgın atışlarını duymasından endişe ediyordum.

“Deli krizi geçirdin mi?” diye sordu aniden.

İsrail’de okuduğum bir yıl içinde İbrance’yi gayet güzel öğrenmiş, okulumu ikincilikle bitirmiştim. Aradan geçen yirmi dokuz yıl içinde ise, neredeyse bu lisanı hiç kullanmadığım için kelime haznem çok daralmış, konuşulan birçok şeyi anlamakta zorlanmaya başlamıştım. Hahamın sorduğu ilk soru da bunun bir kanıtıydı. Benim, “Deli krizi geçirdin mi?” diye anladığım sorunun mutlaka başka bir şey ifade ettiğinden emindim. “İyi ki kuzenimle beraber geldim. O bana söylenileni tercüme eder,” diye geçirdim içimden.

“Stella, soruyu anlamadın mı?” diyerek bana döndü kuzenim. “Sana deli krizi geçirip geçirmediğini sordu!”

Doğru anladığıma inanamıyordum. Bu ne biçim bir soruydu böyle? Kuru bir merhabadan sonra böyle anlamsız bir soruyu beklemiyordum açıkça. Hislerim beni yanıltmış mıydı yoksa? Çatık kaşlı bu adama güvenmekle hata mı etmiştim?

“Hayır, deli krizi geçirmedim,” diye cevap verdim, şaşkınlığı-mı gizlemeye bile çalışmadan.

“Evet geçirdin,” dedi haham, başıyla onaylayarak. “Bundan çok uzun yıllar önce, bu krizi, bu topraklarda geçirdiğini görebiliyorum.”

Yıllar önce? Bu topraklar?...

“Stella hatırlasana, hani sana...”

Yaşadığım o kötü olayı kuzenimle aynı anda anımsamıştık. Henüz okula yeni başladığımda bana “esrar kullanıyor” diye atılan iftirayı hazmedememiş, lisan bilmediğim için kendimi savunamadığımdan, ciddi bir sinir krizi geçirmiştim. Sadece birkaç saat sonra hiçbir suçum olmadığı anlaşılmış olmasına rağmen, geçirmiş olduğum şokun etkisiyle iki gün hastanede tedavi görmüştüm. On beş yaşındayken yaşadığım bu üzücü olayın, yıllar sonra hatırlatılması beni rahatsız etmişti.

Evet, rahatsız olmuştum ama, bu yaşlı adam o olayı nasıl bilmişti?

Önünde açık duran duanın, benim yatak odamdan çıkarıp getirdiğim Mezusa’ya ait olduğunu anladığımda şaşkınlığım iki kat artmıştı.

“Eşin çok iyi bir insan ve seni çok seviyor,” dedi haham. “Ancak hâlâ küçük bir çocuk gibi. İlgi ve sevgi bekleyen bir çocuk. İş hayatında yaşadığı inişler yüzünden ciddi sorunları var. Bugün maddi zorluklar içindediniz. Bu bir süre daha böyle devam edecek. Birkaç yıl sonra hiç beklemediğiniz bir kapı açılacak önünüze. Bu kapıyı sen açacaksın. Para senin sağ elinde.”

Eşim Selim’i bu kadar doğru anlatması inanılmazdı. Harika, sevgi dolu, hiç büyümeyen bir çocuk gibiydi gerçekten. Onu mutlu etmek o kadar kolaydı ki! Küçük bir çocuğu bir külâh dondurmayla kandırır gibi, onu da tatlı bir tebessüm, sıcacık bir bakışım

kandırmaya yeterdi. Son derece hoşgörülü, anlayışlı, sevecen bir eş ve çocukları için hiçbir fedakârlıktan kaçınmayan bir babaydı. İş hayatında yaşadığı şanssızlıklar, yanlış insanlarla yaptığı ortaklıklar ve tabii bazı kendi hataları sonucunda, maddi açıdan büyük zorluklar çekiyorduk.

Hahamın hiç yüzüme bakmadan, doğru olup olmadığını bile sormadan, kendinden son derece emin tavrıyla konuşması onun farklılığını gösteriyordu. Yatak odamıza ait olan Mezuya'yı masaya bırakıp eline bir başka Mezuya aldı. Bir süre büyütle inceledikten sonra, nedense onu masanın bir ucuna koyup bir başka Mezuya'yı incelemeye koyulması dikkatimi çekti. Bana yorumlamadığı dua acaba hangi odaya aitti? Bunu ona soramazdım. Heyecan içinde beklemeye devam ettim.

“On sekiz yaşında bir oğlum var.”

Tüylerim diken diken olmuştu. Elindeki dua oğlumun yatak odasına aitti ve bana onun hakkında bir şeyler söyleyecekti. Yaşını zaten önceden biliyormuş gibi, bu kadar net söyleyen bir insanın ağzından ne çıksa körü körüne inanacağımı biliyordum.

Tanrım ne olur çocuklarım için hep güzel şeyler söylesin, diye içimden dua ettim.

“Bu delikanlının içine kimseyi almadığı özel bir dünyası var,” dedi haham. “Çok fazla hassas, duygusal ve alıngan. Onun bu karakteri yüzünden çok üzülüyor ve onun için çok fazla endişe ediyorsun.”

“Evet doğru,” demem gereksizdi. Yüzüme hiç bakmıyor ve benden tasdik de beklemiyordu zaten. Kafasını hiç kaldırmadan konuşuyordu. Dakikalardır gözlerini hiç görmediğim, sadece siyah olabileceğini tahmin ettiğim bu bilge kişinin, ağzından çıkacak sözleri heyecanla beklemeye devam ettim.

“Bu delikanlının çok başarılı bir insan olacağını ve maddi manevi her zaman senin yanında olacağını biliyor musun?”

İnanılmayacak kadar duygulanmıştım ve ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. O anda ilk kez hahamla göz göze gelmiş olmamız beni daha da heyecanlandırmıştı. Sıcacık bakışları, âdeta benden cevap beklermişçesine bakan manalı gözleriyle, havalimde yaşattığım ihtiyarcık karşımda duruyordu sanki.

“Evet? Oğlunla ilgili sana bir soru sordum?”

İlk kez benden onay bekliyordu. Cevabını bilmediğim bir soruya evet veya hayır demem imkânsızdı. Bu nedenle sadece “Bilmiyorum” diyebilirdim.

Yüzüme bir süre gülümseyerek baktıktan sonra Jeffrey ile ilgili sözlerini tamamladı: “Ama ben biliyorum. Oğlun başarıları, insanlığı ve sana olan düşkünlüğüyle her zaman gurur duyacağın bir evlat olacak.”

Artık gözyaşlarımı tutamıyordum. Geçirdiğim kötü yolculuk, üstümdeki olumsuzluk, her şey ama her şey gözyaşlarımla birlikte akıp gidiyordu sanki. Bu bilge adam, bir annenin çocuğu için dileyebileceği her şeyin gerçekleşeceğinin müjdesini vermişti bana. Daha ne isteyebilirdim ki? Gurur duymaya gelince; ne kadar şanslı bir anne olduğumu biliyordum. En yakın dostlarım, sırdaşlarım olan çocuklarımla her zaman gurur duymuş-tum zaten.

Sıra küçük meleğim, Jessica’nın odasında idi artık.

“Kısa boylu olmasını ne kadar da dert etmiş bu kız böyle!?” diye başladı haham. “Lütfen kızına şu mesajımı ilet: Minicik boyu ve kocaman yüreğiyle, etrafında ona o kadar çok gıpta eden insan var ki. Bu genç bayan ileride çok başarılı bir iş kadını olacak. Hayat ona güzel sürprizler hazırlıyor. Yeter ki sabırla beklemesini bilsin.”

Mutluluktan ağzım kulaklarıma varıyordu sanki. Sevinçlerini, coşkularını her zaman dolu dolu yaşayan, duygularını gizlemeyi bir türlü başaramayan ben, yerimden fırlayıp bu hahama sarılmamak için kendimi zor tutuyordum. Tanrı’ya binlerce kez şükrederken, kuzenim de nemli gözleri ve dudaklarında ki tatlı gülücüğü ile mutluluğumu paylaşıyordu.

“Elimdeki son Mezuzanın evinin sokak kapısına ait,” dedi haham. “Az önce bu Mezuzayı inceledim. Ancak ciddi sorunlar gördüğüm için bunu en sona bırakmayı tercih ettim.”

O an ki duygularımı adlandırmakta zorluk çekiyordum. Az önce çocuklarımla ilgili söylediği güzel şeyler hâlâ yüreğimdedi ve içim kıpır kıpırdı. Eşimi ve çocuklarımı bire bir tanıyormuş gibi anlatması, yirmi dokuz yıl önce geçirmiş olduğum depresyonu

bilmesiyle, zaten gücünü yeterince kanıtlamıştı. Ona öyle çok güveniyordum ki. Çok ciddi sorunlarım olduğunu biliyordum ama bu bilge kişinin bana yardım edebileceğinden de emindim artık. Böyle hissetmenin iç huzuruyla, ağzından çıkacak sözcükleri daha cesaretle beklemeye başladım.

“Her şeyden önce sana söylemem gereken bir şey var,” diye devam etti yaşlı adam. “Sokak kapısına ait olan bu Mezuzayı değiştirmen gerekiyor. Artık geçerliliği kalmamış.”

“Sadece sokak kapısındakinin mi değişmesi gerekiyor?” diye sordum. “Ya ötekiler?”

“Onlarda sorun yok. Mezuzanın geçerli olması için harflerin doğru yazılmış olması ve inancı tam bir hahamın yazmış olması gerekir. Bu çok önemlidir.”

Bunu nereden alacağımı sormama gerek yoktu. Kuzenimin bana bu konuda yardım edeceğinden emindim çünkü. Bir Yahudi olarak bilmediğim birçok şey vardı. Çocukluğumdan beri, bütün dini bayramlarımızın vecibelerini yerine getirmiş olma rağmen, din bilgim çok az ve inancım da yetersizdi. Benim sadece dilimden düşürmediğim, şükretmekten asla bıkmayacağım, kocaman bir Tanrım vardı. Bütün canlılara hayat veren, yaratan hep aynı Tanrı idi ve ben onun yarattığı her canlıyı bir tutuyor, herkesi eşit seviyordum.

“Bu odaya girdiğinden beri ne kadar tedirgin olduğunu farkındayım,” dedi haham. “Yaşadığınız son on yılı düşününce sana hak vermem mümkün değil. Sen çok kuvvetli bir kadınsın ve bu kuvvetin bütün aileyi ayakta tutuyor. Ancak doğruyu söylemem gerekirse, işin gerçekten çok zor.”

Bu da ne demek oluyordu böyle? Yoksa o da mı derdime bir çare bulamayacaktı?

Boğazım düğümlenmişti ve kalbim yerinden fırlayacak gibi atıyordu. Türkçe konuşmakta bile zorlanacağım bir durumdaydım. Yarım yamalak İbrance’mlle bu endişemi dile getirdiğimde, aldığım cevapla biraz olsun rahatlamıştım:

“Sadece ölüme çare yok. Sakin ol ve beni dinle. İlk önce sana bir soru soracağım. Çok uzun yıllar öncesine gitmeni istiyorum. Babanla birlikte çıktığınız bir yolculuk. İyi düşün ve lütfen hatırla-

lamaya çalış. Çünkü o yolculukta yaşadığın bir olayın, bugün yaşadıklarınızla bir bağlantısı olduğunu düşünüyorum.”

Bir an bile düşünmeden “Tabii ki hatırlıyorum,” dedim. “İlkokulu bitirdiğim yazdı. Annem ve rahmetli babamla birlikte ilk kez Avrupa’ya gitmişim. İsrail, İngiltere, İtalya ve son durak da Fransa’ydı. Paris’teki ilk günümüzde annem kendini iyi hissetmediği için otelde kalmış, bizde babamla birlikte dolaşmaya çıkmıştık. O gün gerçekten çok ilginç bir olay yaşamıştım. Sanırım bundan söz ediyorsunuz.”

“Evet,” dedi haham, sakın bir tavırla. “Lütfen devam et.”

Hahamın dediğini yaptım ve yaşadığım o tuhaf olayı anlattım:

Benim için unutulmaz bir gün olmuştu; Louvre müzesi, ve özellikle de Eyfel kulesi beni çok etkilemişti. Paris’in geniş caddelerinde gezmek, Champs Elysée’nin ıslık ıslık mağazalarını görmek bana çok zevk vermişti. Aslında Paris’te, orayı beğenmekten öte, adlandıramadığım duygular yaşamıştım. Oraya ait bir parçam vardı sanki. Ya da Paris’in bende unuttuğu bir şey!

Akşamüzeri olmuş ve artık otele dönme vakti gelmişti. Babam bir taksiye binip dönmemiz gerektiğini söylediğinde, ben biraz daha yürümek için ısrar etmişim. O sokaklarda, o caddelerde beni çeken bir şey vardı sanki. Babam özellikle caddelerde gezmek isterken, ben onu ara sokaklara çekiyor, Paris’in her köşesini tanımaya çalışıyordum.

Birden nasıl olduğunu bile anlayamadan yerimde donup kalmış ve yavaşça babama dönmüştüm. “Baba,” demiştim, zorlukla çıkan sesimle, “ben burayı tanıyorum!”

Babam biraz şaşkın, biraz kafası karışmış bir şekilde yüzüme bakmıştı. “Hayır kızım,” demişti. “Tanıman mümkün değil, bu sokaktan daha ilk kez geçiyoruz.”

“Baba, inan bana ben bu sokağı daha önce de gördüm,” diye ısrar etmişim. “Bundan eminim. Hatta bu sokaktan sağa döndüğümüzde, orada bir heykel olmalı. Eminim baba. Ben bu sokaktan daha önce de geçtim.”

Ağzımdan çıkan sözcüklerden kendim ürküyor, yanılmış olmayı diliyordum. Babam ise saçmaladığımı düşünen bir ifadey-

le gülümsüyordu. Ani bir kararla babamın elini bırakmış, var olduğundan emin olduğum heykele doğru koşmaya başlamıştım. Sokağın sonuna geldiğimde, karşımda duran heykeli görünce hayretler içinde kalmıştım. Arkama dönüp babama bakmıştım.

Adımlarını sıklaştırmış, aceleyle bana doğru yürürken yüzünde beliren garip ifadeyi hâlâ görür gibiyim. Dönüp heykele bir kez daha baktığımı anımsıyorum. Bunun sadece bir hayal olmadığından emin olmak istiyordum. Korkudan titremeye başlamıştım. Aniden babamın “olamaz” diyen sesiyle irkilmişim.

O da aynı şaşkınlıkla gözlerini gözlerime dikmiş, öylece bana bakmıştı. Henüz on bir yaşındaydım ve olanlara anlam veremem çok doğaldı. Oysa ki o güne kadar, babamın bilmediği, cevaplandıramayacağı hiçbir şeyin olamayacağını düşünürdüm. Babama ısrarla orada bir heykel olduğunu nasıl bildiğimi sordüğümde, aldığı cevap hiç tatmin edici olmamıştı.

“Korkma kızım,” demişti babam. “Bu sadece bir tesadüf, başka ne olabilir ki?”

İkimiz de susmuştuk. Yoldan geçen ilk taksiye binip otele doğru giderken, bunun bir tesadüf olmadığını ikimiz de bilmemize rağmen hiçbir yorum yapamamıştık.

Hikâyem bittiğinde, haham hiçbir şey söylemeden önündeki Mezuza’yı incelemeye devam etti. Yıllardır aklımdan çıkmış olan bu olayı anımsamak ve uzun uzun anlatmak beni yormuştu. Bu olayın şimdiki hayatımızla ne ilgisi olabilirdi ki? Boğazım kuru olmuştu ve kendimi çok bitkin hissediyordum. Kuzenime dönüp “Su istiyorum,” diye fısıldadım.

“O zaman küçüktüm dedin,” diye devam etti haham. “Peki ya büyüdükten sonra bu olaya bir yorum getirebildin mi?”

“Hayır,” dedim, başımı iki yana sallayarak. “Aslına bakarsanız o olayı unutmuş gibiydim. Yıllardır aklıma gelmemişti.”

“İnsan hayatında yaşadığı bazı özel şeyleri unutamaz,” diye cevap verdi haham. “Beyninin bir noktasına kazır ve unutmış gibi yaparak kendini aldatır sadece. Az önce seninde bu olayı en ince detaylarıyla anlatırken, heyecanını hissedebiliyordum. Sanki dün olmuş gibi, aradan otuz üç yıl geçmemiş gibi heyecanlıydın yine.”

Kendimi çok kötü hissediyordum. Ne demek istediğini ve aklımdaki soruları soracak kadar bile gücüm kalmamıştı. O ana kadar sessiz kalmayı tercih etmiş olan kuzenimin ilk kez hahamla konuşmaya başlaması dikkatimi çekti. Sanırım durumumu o da anlamıştı. Elimde tuttuğum bardağın içindeki suyu yudum yudum içerken onların konuşmalarını dinlemeye başlamıştım.

“Bütün yaşadıklarını göz önünde bulundurursak,” dedi haham, “gerçekten çok kuvvetli bir kadın olduğunu anlamamak mümkün değil. Onun yerinde bir başkası olsaydı, şu anda ruh hali çok daha kötü olurdu.”

“Sadece o değil ki,” dedi kuzenim, “eşi, çocukları ve annesi de onunla aynı şeyi yaşıyorlar. Çocuklar çok genç, anne ise yaşlı. Hepsini için çok endişeleniyorum.”

“Söylediğim gibi, bu kadının gücü hepsini koruyor. Aynı evde, hep birlikte aynı olayları görüyor ve yaşıyor olmalarına rağmen, bu kadın çocuklarını korkulardan uzak tutabiliyor. Olay anında çocukların korkmasından söz etmiyorum. İlginç olan onların psikolojilerinin hiç bozulmamış olması. Hepsinin dimdik ayakta olduklarını görebiliyorum.”

Nefesimi tutmuş bir halde onları dinliyordum. Haham kuzenimle konuşmayı bitirdikten sonra tekrar bana döndü.

“Neden ben?” dedi, beni daha da şaşırtarak. “Neden benim evimde böyle şeyler yaşanıyor?” diye kendine binlerce kez sordugundan eminim. Ama sadece sordun ve cevabını bulmak için kendini hiç zorlamadın. Kaçmak ve her seferinde unutmaya çalışmak sana daha kolay geldi sanırım. Ama artık kaçmanı değil, düşünmeni ve bir cevap vermeni istiyorum. Neden sen?”

Tanrım, bu nasıl bir soruydu böyle? Artık ciddi bir algılama zorluğu çekiyordum. Kafam öyle doluydu ki. Ben boşaltmak istedikçe, inadına dolduruyorlardı sanki. Hayır, yer kalmamıştı artık beynimde. En basit bir sözü bile anlayamayacak kadar doluydum.

Kendimi içinde on yıllardır yaşanmış bir ev gibi hissettim o an.

Zaman içinde eve gelen yeni eşyalar ve bir gün atarım düşüncesiyle yüküğe kaldırıp, hayatından çıkmasına izin vermediğin eski anılar. Ve yıllar sonra tıka basa dolmuş olan yüküğe kapısını

açtığında, atmadığın, atamadığın bütün anıların üstüne çökmesi. Artık ne yükükte ne de koca evde hiçbir şey koyacak yer kalmamıştır. Boşaltma zamanı çoktan gelmiştir. Ama nereden başlayabilirsin ki? Hepsi senin bir parçandır. Hepsinde sen varsındır. Sen, koskoca geçmişin ve anıların.

Bu sorunun cevabını bilseydim burada olur muydum acaba?

Sen söyle, ben nereden bileyim ki?! diye bağırarak isterken sadece “Bilmiyorum, hiç bilmiyorum,” diyebildim.

Bir süre hepimiz sessiz kaldıktan sonra, bilge din adamı beni yerime çivileyen sözleri söyledi:

“Bunların hepsi,” dedi bakışlarını gözlerime dikerek, “senden kaynaklanıyor!”

I

Mart 1984

Sıradan bir Pazartesi günüydü. Hafta sonunda ev darmadağın kalmıştı ve bir sürü iş beni bekliyordu.

Önce nereden başlasam? diye düşündüm. Ütülerini başka zamana bıraksam, evi uyduruk bir şekilde toplasam, o zaman sadece yemek işi kalırdı bana. Aslında o da sorun değildi, bir gün öncesinden artanların yanına bir şey daha uydururdum ve bir de salata yaptım mı, sorun kalmazdı. Şu pazartesi günlerini oldum olası sevememiştim. Okul zamanlarından bana kalan bir mirastı bu galiba. Yalana ne gerek var. Pazartesi günlerinin günahı filan yok, ben okulu hiç sevmedim ki!

Evi toparladıktan sonra dayanamayıp ütülerini de hafiflettim. En önemlisi Selim'in gömlekleriydi. Yapmasam da bir şey demezdi biliyordum. Yaptığım veya yapmadığım hiçbir şeye kızmazdı Selim. Öyle anlayışlı, öyle iyi bir insandı ki. Onun mutlu olması için, benim mutlu olmam yeterliydi sanki.

Minik kızım o sabah "karnım ağrıyor" bahanesiyle yuvaya gitmek istememişti. Ben de bu pembe yalanı yutmuş gibi görünmek istememiştim. En az onun kadar akıllı olduğumu bilmesi gerekiyordu çünkü. Dürüstlük adına kızıma verdiğim ilk dersti bu benim.

"Bugün canım okula gitmek istemiyor, derseni seni anlarım güzelim," demiştim. "Ama bana sakın yalan söyleme, yoksa bu küçük kaprisine göz yummam ve okula gidersin. Senden ve kardeşinden beklediğim en önemli şey, bize karşı dürüst olmanız."

Kızım bu sözüm üzerine utanmış, mahcup bir şekilde başını yastığa gömmüştü.

Bu ciddi hava bana göre değildi. Anne kılığından çıkıp, kendi doğal şımarık halime büründüm. Kızımı yatakta muncıklarken, aslında okula gitmeyip benimle evde kaldığına ne kadar memnun olduğumu da gizlemeye hiç niyetim yoktu. Zaten istesem de gizleyemezdim.

Duygularımı gizlemeyi hiçbir zaman başaramadım. Kim bilir, belki de gizlemek istemedim. Heyecanlarımı, coşkularımı bağıra çağıra yaşarken, sevinç ve üzüntülerimi dost bildiğim insanlarla sınırsızca paylaşmak, beni ben yapıyordu çünkü. Kendimi olduğumdan farklı gösteremezdim ki!

Toplum için yaşamayı, onlar gibi düşünüp farklı bir Stella olmayı hiç istemedim. Zaten ailemin ve gerçek dostlarımdan da, insanların benim hakkımdaki düşüncelerine hiç önem vermedim!

Eşim ve çocuklarımla birlikte küçücük ama benim için kocaman bir dünyam vardı. En büyük arzum onları mutlu etmekti. Özellikle çocuklarım çok ama çok mutlu olmalıydılar.

Onların mutlu olmaları için yapamayacağım hiçbir şey yoktu. Mutsuz geçen çocukluğumu onlara yaşatmayacaktım. Bu benim andımdı ve ben bu sözü kendime çocukluk günlerimde vermiştim. Benim yavrularım mutlu, huzurlu bir yuvada büyüyecekti. Birbirini çok seven ve her zaman sevecek olan anne ve babaları olacaktı. Bir gün evlenip kendi yuvalarını kurduklarında, çocukluk ve gençlik günlerini, kendi çocuklarına gülümseyerek anlatabileceklerdi. Benim yaşadıklarımı onlar asla yaşamayacaktı!

Ben 1956 yılında İstanbul'da doğdum. Benden beş yaş büyük olan ablama babaannemin bana da anneannemin ismini vermişlerdi.

Ailemin ikinci çocuğu olmamın şansını ve zorluklarını yaşadım. Belki de her ailede olduğu gibi annem ve özellikle babam bütün prensip ve ideallerini bir kobay gibi ablamın üzerinde tatbik ettiler. Eski kuşakların tutucu zihniyetine tam anlamıyla sahip olan babamın namus kavramı, ablamın henüz tanıştığı bir er-

kekke, iyi ile kötüyü ayıramayacak kadar küçük yaşlarda, yanlış bir evlilik yapmasına sebep oldu.

Aynı tarihlerde benim çocukluktan genç kızlığa geçtiğimi farkında bile değillerdi. Ben onların hâlâ küçük kızlarıyım. Oysa annem ile babamın yıllardır süregelen geçimsizlikleri, öte yandan ablam ve eniştemin mutsuz evlilikleri beni çoktan olgunlaştırmıştı bile.

Saygın bir kişiliğe sahip olan babam, bütün otoritesine rağmen, yumuşacık kalbi ve sonsuz özverisi ile benim en büyük aşkımdı. Ona gerçekten hayrandım. Kendini âdeta ablama ve bana adamıştı. Hafta sonlarını ipe çekerdim. Her Cumartesi günü benim için farklı programlar yapar, Pazar öğlenleri ise mutlaka ye-meğe götürürdü. Tatlı, sevecen, sıcacıktı babacığım. Onu kaybetmekten öyle korkuyordum ki! Her akşam saat yedide işten dönüşünü pencerelerde beklerken, hep aynı endişe ile kahrolurdum. Ya gelmezse...

Annemle babam birbirlerini büyük bir aşkla severek evlenmişlerdi. Annemin sert mizaçlı biri olması ve feminist tavırları, yıllar içerisinde babamı ondan soğutmuş, birbirlerini görmeye bile tahammül edemeyen iki insan olmuşlardı. Evin içinde olması gereken aile sıcaklığı ve sevecenlikten eser kalmamıştı. Yıpranan evlilikleri kaçınılmaz sona adım adım yaklaşmıştı.

Onların yüksek sesle tartıştıklarını hiç hatırlamıyorum. Annemin surat asması veya bir tek bakışı bile babamın evden gitmesi için yeterli bir sebepti. Nereye gittiğini, dönüp dönmeyeceğini bile bilmeden bazen günler, bazen de haftalarca yolunu beklerdim. Yaşadığıma, bu ailede doğduğuma lanet ederek... hep onu beklerdim.

Ve döndüğünde...

Tanrım, şu an bile aynı duyguları yaşar gibiyim. O mutluluk sadece yaşanabilir, anlatılamaz, ifade edilemez. Hani insan kalbinin duracağını zanneder ya; hani dursa bile artık önemli değildir ya; işte babama her kavuştuğumda böyle duygular kaplardı içimi. Taa ki evden tekrar gidişine kadar!

Babamın varlıklı ve harika bir insan olması, annemin de bana aşırı düşkünlüğü yüzünden, çoğu insanın hayal bile edemeye-

ceği kadar lüks bir hayat yaşıyordum. İstedğim her şeye fazlasıyla sahiptim. Kapımızda son model lüks bir araba, özel şoförümüz, hizmetçimiz ve uşağımız vardı. Bütün bu ihtişamın içinde ablama ve bana ilk önce saygıyı öğrettiler. Bütün bu çalışanlar bizim için her şeyden önce insandılar. Ve her insan gibi, onlar da saygı görmeyi hak ediyorlardı.

Para bizi asla şımartmadı. Alınan en küçük bir hediyeye bile bizi sevince boğardı ve yüzlerce kez teşekkür ederdik. Belki de zaten her şeye sahip olduğum için, kendimi bildim bileli, delicesine kıskandığım tek şey huzurlu bir yuva ve birbirlerini seven çiftler oldu. Arkadaşlarımın anne ve babalarının birbirleriyle yakınlıkları beni aşırı derecede rahatsız eder, o ortamdan kaçmak isterdim. Daha sonra bir suçlu gibi, arkadaşımın suratına bakamaz, kahrolurdum. Aslında onların mutluluğuna seviniyordum, ancak kendi yuvamda bulamadığım huzuru, bir başka evde yaşamak ağrıma gidiyordu. Kendimi en mutlu hissettiğim yer ise dünyalar tatlısı teyzemin eviydi. Bana bir baba kadar yakın olan eniştem ve kuzenlerim Stella ile Hayim. İşte gerçek yuvam orasıydı benim.

Ama kendi çocuklarım için öyle değildi. Onların gerçek yuvası, bizim evimizdi. Mutluluğu, huzuru hep birlikte yaşıyorduk. En büyük hayalim, dualarım Selim'in varlığı ve katkısıyla gerçekleşmişti. Yirmi yıl boyunca aradığım sıcak, sevgi dolu yuvama kavuşmamı sağlayan eşimi ve çocuklarımı canımdan çok seviyordum.

En sevdiğim arkadaşlarımdan bir olan İda'nın ve birkaç arkadaşımın daha ısrarı üzerine briç derslerine başlamıştık. Haftada bir Çarşamba günleri iki saat ders alıyorduk. İstanbul'un en iyi öğretmenlerinden biri olan Semih Bey, bizi sıfırdan ele almış ve zamanla çok iyi birer briç oyuncusu olacağımızı söyleyerek, bizi her zaman yüreklendirmişti. İlk haftalarda oyuna uyum sağlayamamış, anlamakta çok zorluk çekmiştik. Hepimiz bu derslere, boş zamanlarımızda oyalanmak için, laf olsun diye başlamıştık. Ancak Semih Bey'in sert ve otoriter tavrı bizi korkutuyor, bu nedenle sanki sınava hazırlanır gibi ev ödevi yapıyorduk.

Zamanla bu oyun İda'nın ve benim âdeta kanımıza işlemişti. Gece yaralarına kadar telefonda bile briç konuşur hale gelmiş-

tik. Aradan aylar geçtikçe Semih Bey bizdeki hırsı görüp daha fazla üstümüze düşmeye başlamıştı. Kendi derslerimiz dışında hiç tanımadığımız ve bizden daha ileri seviyede olan oyuncularla da oynatıp daha fazla ilerlememize yardımcı oluyordu. Briç'in bu kadar yoğun bir şekilde hayatıma girmesi beni çok mutlu ederken, bir yandan da zaman zaman ailemi ve çocuklarımı ihmal ediyordum hissinde kapılmama neden oluyordu. İda'nın eşi bu duruma sinirlenirken, Selim tam tersine bendeki azmi ve hırsı gördükçe beni destekliyor ve "Sen profesyonel bir oyuncu olacaksın, sakın vazgeçme," diyerek destekleyici bir eşin en güzel örneğini veriyordu.

En büyük aşkı, canım babamın son birkaç gündür rahatsız olması iyice keyfimi kaçırmıştı. Boğazı ağrıyor, yutkunmakta zorluk çekiyordu. Doktorun verdiği ilaçlara rağmen hiçbir iyileşme olmaması ve kesin bir teşhis konamaması, bizi iyice telaşlandırmaya başlamıştı. Her ne kadar bize göstermemeye çalışsa da, sağlığına çok önem veren babamın endişesi gözlerinden okunuyordu. Bu durum uzayınca, "yurt dışına gitsem mi" diye düşünmeye başladı.

Yurt dışına ama nereye?

Kuzeni kendisinin de şahsen tanıdığı, çok ünlü bir Fransız doktor olduğunu söyleyince, Paris'e gitmeye karar verdi. Gitmeden önce doktordan randevu alınmış, babam yolculuk için hazırlıklara başlamıştı bile. Bütün aile, özellikle büyük halam ve ablam panik içindeydiler. Ben ise aklıma kötü bir şey getirmeye çalışıyordum. Basit bir rahatsızlık ve tedavi olup Paris'ten sağlıklı bir şekilde geri dönecekti. Bunun aksini düşünmek bile istemiyordum.

Havaalanında babamı uğurlarken, âdeta bir tatile çıkıyormuş havası yaratmaya çalışıyorsak da, sanırım hiçbirimiz bunda başarılı olamıyorduk. Veda saati geldiğinde, "Dualarım seninle babacığım, bir an önce sağlıkla geri dön" derken gözyaşlarımı içime akıtıyordum

"Merak etme yavrurum," demişti babam, "korkulacak bir şey olmadığından eminim. Yarın akşamüstü doktordan çıkınca sizi arayacağım."

O gece hiç uyuyamamıştım. Kendimi olumlu düşünmeye zorluyor, iyi haber alacağımıza inandırmaya çalışıyordum. Artık babam için dua etmekten başka yapacak hiçbir şeyim yoktu.

Babamla her gün konuşuyorduk. İlk dört gün bütün analizler yapıldığı için henüz rahatsızlığın adı konmamıştı. Bu bekleyiş hepimizi yıpratıyordu. Telefonda babamın sesi yorgun ve endişeli geliyor, bu beni daha fazla kahrediyordu. Halbuki babam öyle kuvvetli, öyle cesur bir insandı ki, bu hali bizden bir şey gizlediği şüphesi yaratıyordu bende. Bir kuş olup babacığımın yanına uçmak, onunla beklemek, yanında olmak istiyordum. Pasaportum hazırdu. “Gel” dese bir an düşünmeden ilk uçağa atlayıp yanına gidecektim ama kabul etmedi.

“Sakin gelme Stella,” dedi. “Buna hiç gerek yok. Analizlerin sonuçları yarın çıkıyor. Saat dörtte doktorda olacağım. Sanırım artık bir teşhis koyacaktır. Neticeyi öğrenir öğrenmez ablanla seni arayacağım.”

O gün bitmek bilmedi sanki. Saatler, dakikalar hiç geçmiyordu. Telefonun başında oturmuş babamın aramasını beklerken, çocuklarımın bir şey anlamaması için sakın görünmeye çalışıyordum.

Sonunda telefon çaldı. Arayan babamdı.

“Merhaba yavrum,” dedi.

“Babacığım nasılsın? Doktor ne dedi?”

“Merak etme yavrum korkulacak bir şey yok. Tedavisi mümkün bir rahatsızlıkmış.”

Peki ben neden sevinememiştim? Neden hâlâ korkuyordum? Neden babamın sesi titriyordu?

“Babacığım teşhis ne?” diye sordum. “Neymiş hastalığın?”

“Lenfoma...”

Lenfoma'nın ne demek olduğunu bile bilmiyordum. Bu ismi hayatımda ilk kez duyuyordum.

“Lenfoma ne baba? Nasıl bir hastalık bu?”

“Bunu şimdi sana anlatmam çok zor Stella. Bir süre burada kalıp tedavi göreceğim. Sık sık telefonda konuşur sizi durumumdan haberdar ederim. Doktor iyileşeceğimi söyledi. Endişelenmenizi gerektiren bir şey yok yavrum.”

Sadece birkaç dakika sonra ablamdan Lenfoma'nın kanserin bir türü olduğunu öğrendim! Babam kanserdi. Yani ölümcül bir hastalık! Yani babam ölebilirdi! Babamı kaybedersem ben yaşayabilir miydim? Onsuz bir hayat olabilir miydi?

Kanım donmuştu sanki. Ağlayamıyordum bile. Hayal miydi bütün bunlar? Babam gerçekten aramış mıydı, yoksa içimdeki şeytanın bir oyunumuydu bu bana? Günlerdir babamdan iyi haber alacağıma inanıyormuş gibi yapıp kendimi aldatırken, aslında içimde yaşattığım o lanet olası hastalığın korkusu mu bu hayali görmeme neden oluyordu?

Hiçbir şey düşünemiyor, beynime, düşüncelerime hükmedemiyordum sanki. Kulağımda sürekli bir tek kelime yankılanıyordu: Lenfoma!

Babam iki ay sonra İstanbul'a döndü. Her şeye rağmen morali yüksekti.

"Hastalığın çok başında yakaladık," dedi, söylediklerine bizden çok kendisini inandırmaya çalıştığı belli bir şekilde. "Lenfoma'nın birinci derecesi. Doktorlar çok umutlu konuştular. Göreceksiniz atlatacağım bu hastalığı."

Artık tedavisine İstanbul'da devam ediyor, iki ayda bir Paris'e kontrole gidiyordu. Zayıflamış, son birkaç ayda on yıl yaşlanmıştı sanki. Boğazı çok ağrıyor, yemek yiyemiyordu. Yemesi için ısrar ettiğimizde ise acı dolu gözlerle "Beni anlamıyorsunuz," diyordu, öfkeyle. "Tabaktaki yemeği akrep gibi görüyorum, beni rahat bırakın."

Hepimiz çaresizdik. Elimiz kolumuz bağlı, babamın gün be gün erimesini seyrediyorduk.

O yıl Selim'in işlerinin iyice bozulması üzerine Akatlar'daki evimizi satıp Teşvikiye'de kiralık bir eve taşındık. Maddi durumumuzun kötüye gitmesi eşimi üzüyor, ancak her zamanki iyimserliğiyle bu durumun düzeleceğine inanıyordu. Ne kadar kötü bir gün geçirmiş olsa da, eve hep aynı tatlı gülücüğüyle geliyor, sıkıntısını bize hiç yansıtmıyordu.

Bana gelince, paraya yeterince doduğumdan mı bilmem, eski hayatımı süremiyor olmamı hiç umursamıyordum. Selim ve çocuklarımla birlikte olmak bana yeterince mutluluk veriyordu za-

ten. Gerisi önemli değildi benim için. Dünya tatlısı iki tane yavrum ve canımdan çok sevdiğim bir eşim vardı. Evlendiğim güne kadar baba evinde geçirdiğim yıllarda, zenginlik içinde ne kadar mutsuz olunabileceğini görmüştüm. Dolayısıyla maddi sorunlarımızın bizim mutluluğumuzu bozmayacağını biliyordum.

On yıllık evli olmamıza rağmen, her sabah işe giderken sokağı dönünceye kadar pencereden uzanıp ona el sallamam, komşular arasında espri konusu olmuştu. “Şımartma bu adamı bu kadar,” demelerine gülüyor, onları bunu sadece şımartmak adına değil, içimden geldiği için yaptığıma inandıramıyordum.

Bir sabah nedenini hatırlayamadığım küçük bir tartışma yaşamış ve Selim’i o anki sinirimle sadece kapıdan uğurlamıştım. İşe vardığında bana telefon edip: “Stella, bir daha sakın bana pencereden el sallamazlık etme,” diye sızlandı. “Her ne olursa olsun kırgın ayrılmayalım. Bugün kendimi o kadar kötü hissettim ki caddenin ortasındaki refüje çıktım” demesi beni çok güldürmüştü.

Hafta sonları Selim’in işe gitmeyeceğini bilmek beni çocuk gibi sevindiriyordu. Hep birlikte geçireceğimiz iki günü düşünmek bile çok güzeldi.

Evimizi sattığımızı, babama yeni eve taşındıktan sonra söyledim. Buna ne kadar üzüleceğini biliyordum ama daha fazla gizleyemezdim. Bize düğün hediyesi olarak almış olduğu evi, ona hiç danışmadan satmamıza çok kırılmıştı. Keşke yapabilecek bir şeyim olsaydı. Babamı bu hasta haliyle üzmemek, hatta evi satmamak... Bunu ben de istemez miydim sanki?

Babamdan hiçbir maddi yardımı kabul etmediğimiz için başka çaremiz yoktu. İşler ters gidince eşim birçok kişiye borçlanmıştı. Bu borçları ancak evi satarak karşılayabilirdik. Selim kimsenin bir kuruşunu yiyebilecek karakterde bir insan değildi. Dürüst ve mert bir insanın yapması gereken şeyi yapmıştı. Her ne pahasına olursa olsun onun bu isteğine karşı çıkamazdım. İnsan içine çıkarken, borçlu olmanın ezikliğini yaşamak istemiyordu. Ben de eşi olarak sonuna kadar onun yanında olmalıydım.

Taşınmamızın olumlu yanları da vardı. Yeni evimiz ablamın kine çok yakındı; dolayısıyla ablamı ve yeğenlerimi daha sık göre-

biliyordum. Bu durumdan herkes memnundu. Melis ve Yael on altı ve on yedi yaşlarında harika iki genç kız olmuşlardı. Onları hiçbir zaman kendi çocuklarımdan ayırt etmemiştim; benim büyük kızlarımdı âdeta. Onlar bir sorunları olduğunda annelerinden çekinir, sırlarını benimle paylaşırlardı. Her ikisinin de bana ve çocuklarıma olan düşkünlükleri inanılır gibi değildi. Neredeyse her gün bize gelip Jeffrey'le oynuyorlardı. Yaşından çok daha olgun bir kız olan Jessica'ya aralarındaki yaş farkını gözetmeden arkadaşlarıymış gibi davranıyorlardı.

Kızım okuldan gelinceye kadar artık bütün günümü oğlumla geçiriyordum. Onunla olduğum her an benim için çok özeldi. Jeffrey henüz dört yaşında olmasına rağmen son derece şahsiyet sahibi, ne istediğini bilen, inatçı bir çocuktü. Aklına koyduğu şeyi yaptıranı kadar bize tavır koyuyor, kolay kolay pes etmiyordu. Onun bu halini çok sevmeme rağmen, zaman zaman tutan sarı damarı beni çileden çıkarıyordu. Buna rağmen ona asla bağırıyor, büyük bir adam gibi karşıma alıp konuşarak onu ikna etmeye çalışıyordum.

Sevimli ve yakışıklı küçük erkeğim, zekâsıyla beni sürekli şaşırtabiliyordu. Yaşına göre çok zekiydi. Yedi buçuk aylıkken konuşmaya başlaması doktorunu bile hayrete düşürmüştü, iki yaşına geldiğinde benden IQ testi yaptırmamı istemişti. Test sonucu zekâsının yaşına göre yüksek olduğunu belirlenmişti. Bazen ona nasıl davranmam gerektiğini bilemiyordum. Kızımı büyütürken hiç yaşamadığım sorunları oğlumla yaşıyordum. Jessica okuldan geldiğinde ona ev ödevlerine yardım ederken Jeffrey sessizce bizi izliyor, küçücük boyuyla o da bir şeyler öğrenmeye çalışıyordu sanki.

Çarşamba günleri briç dersine gidebilmek için annem ve ya kayınvalidem bize gelip çocuklarıyla ilgileniyorlardı. O günü tamamen kendime ayırmıştım. Artık derslerden sonra Semih Bey'in eşliğinde aramızda oyun oynuyor, hatta bazı haftalar ders bittikten sonra İstanbul Briç Kulübü'nde turnuvaya bile katılıyorduk. İda'yla ilk katıldığımız turnuvada birinci olmamız ve bize ödül olarak kupa verilmesi, ikimiz için de unutulmaz bir andı. Eşim ve çocuklarımdan sonra briç de hayatımın bir parçası olmuştu artık.

Babamın hastalığının üzerinden bir buçuk yıl geçmişti. Sık sık Paris'e kontrole gidiyor, biz de her seferinde iyi haberlerle geri geleceğini ümit ederek onu bekliyorduk. Tek dileğimiz hastalığın gerilemeye başlamasıydı. Bir yıl önce doktorların çok ümitli konuşması hepimize biraz olsun moral vermişti. Söylenenlere inanmış ve sabırla iyileşeceği günü beklemiştik Ama babamın durumu hiç de iyi görünmüyordu. Aksine daha da kötüleşmeye başladığını görmek, bütün umutlarımızı yavaş yavaş söndürüyordu. Bunun bir çaresi olmalıydı. Babam iyileşmeliydi!

"Paris'teki doktor çok iyi, ona güveniyorum," diye direnmesine rağmen, ailenin ısrarı üzerine, babamı Amerika'ya kontrole gitmeye ikna ettik.

New York'ta yaşayan halamın oğlu Cem her şeyi ayarlamıştı. "Lenfoma üzerine uzman bir profesörden randevu aldım," dedi, "göreceksin dayı burada sağlığına kavuşacaksın. Evimde odanı hazırladım bile. Her zaman yanında olacağım, seni hiç yalnız bırakmayacağım."

Kuzenimin bu sözleri bizi çok mutlu etmiş, tekrar umutlarımızın canlanmasına neden olmuştu.

Babamı uçağa kadar tekerlekli sandalyeyle götürdüler. Gözlerinde hüznün, dudaklarında zoraki bir gülümseme, kalbinde umutla gitti babacığım. Sevgimle, dualarımla babacığımı uğurlarken yıllar öncesine geri dönmüştüm. Geceler boyu pencerede beklediğim günler gelmişti aklıma... Özlemlerimi ve korkularımı anımsamıştım o an. "Ya gelmezse?" İşte şimdi aynı şeyi tekrar yaşıyordum. Hayır aynı şey değildi, bin beterydi bu! "Ya bir daha hiç gelmezse? Ya babamı bir daha hiç göremezsem?"

Birkaç gün sonra aldığımız haberlerden, Paris'te yapılan bütün tedavinin yanlış olduğunu öğrendik. Kuzenim Cem, Amerikalı profesörün söylediği her şeyi bize telefonda aynen aktardı: "Paris'te uygulanan tedavi çok yetersizmiş. Bir kanser hastasına aspirin vererek alay etmek gibi bir şeymiş bu! Bu yüzden ne yazık ki hastalık çok ilerlemiş. İlk raporlara göre, doğru tedavi uygulanmış, dayımın iyileşmemesi söz konusu bile olamazmış. Şimdi ise şansımızın çok düşük olduğunu söylüyor doktorlar. Ancak ellerinden gelen her şeyi yaparak, hastanın yaşam kalitesini düşür-

meden, ömrünü uzatmaya çalışacaklarını söylediler. Ama tamamen iyileşmesi için, bir mucize olması gerekiyormuş.”

Ömrünü uzatmak... Ne kadar bir süreden bahsediliyordu? Babacığım daha kaç yıl yaşarsa bana yetebilirdi? Beş yıl? On yıl? Bir ömür ona doymama yeter miydi? Peki ya mucizeler? Neler okuyor, neler duyuyorduk?! Düşen bir uçaktan yüzlerce ölü arasında bir tek kişi kurtulabiliyordu. Koskoca bir şehri yerle bir eden şiddetli depremden, enkaz altında kalan insanlar, günler sonra bile sağ olarak kurtarılabiliyorlardı. Mucizeler varsa bu benim babam için de geçerliydi. Kurtulacaktı babam. Kurtulmalıydı çünkü!

Oğlum Jeffrey, ablası Jessica'nın gittiği okulda yuvaya başlamıştı. Aynı servisle birlikte gidip gelmeleri içimi rahatlatıyordu. Kardeşine aşırı düşkün olan Jessica, okulda teneffüslerde bile onu gözünden ayırmadığını söylüyordu. Aynen ablası gibi onun da okula istekle gidiyor olması çok güzeldi.

Jessica artık ikinci sınıfa gidiyordu. Çok başarılı bir öğrenci değildi. Bunun için de özel bir çaba sarf etmiyordu zaten. Bizden hiç yardım kabul etmiyor, kendi başına yapabildiği kadarını yapıyordu.

“Zayıfım yok ki anne,” diyordu, “yıldızlı pekiyi almak şart mı?”

Bu sözlerle tüm okul hayatında hangi yolu takip edeceği belliydi sanki. Beşten şaşma altıyı aşma! Babamın hastalığına öyle çok üzülüyordum ki, bu konuda kızımı zorlayamıyordum bile.

Bu arada Semih Bey'den gelen asistanlık teklifi beni çok şaşırtmış, bir o kadar da heyecanlandırmıştı. Sadece iki buçuk yıl ders almış olmama rağmen asistanı olmamı istemesi, benim için inanılmaz bir gururdu. Çok çalışmış ve briç üzerinde çok yoğunlaşmıştım. Buna rağmen hâlâ iyi oynamadığımı ve asistanlık için yetersiz olduğumu düşünüyordum.

“Teklifiniz için çok teşekkür ederim Semih Bey,” diye cevap verdim. “Sizin asistanınız olmak benim için büyük bir gurur, ancak kendimi o seviyede göremiyorum. Hem bu ara babamın rahatsızlığından dolayı hiçbir şeye konsantre olamıyorum zaten.”

“Bunu sana teklif ettiğime göre yapabilirsin demektir,” dedi. “İtiraz istemiyorum Stella. Yarın sabahтан itibaren her gün kulüpte olacaksın. Ben içerideki odada ders verirken, sen de salonunda diğer öğrencilerimin oyunlarını kontrol edip, onlara yardımcı olacaksın. Tamam mı?”

Semih Bey’e itiraz etmek gibi bir seçeneğim yoktu. O sadece emir verir ve karşısındakinin ona itaat etmesini beklerdi. Üstümdeki emeğini asla inkâr edemeyeceğim bir insandı. Bir başka hocayla bu kadar kısa zamanda bu seviyeye gelemeyeceğimi çok iyi biliyordum. Bana verdiği bu şansı çok iyi değerlendirmem ve onu mahcup etmemem gerekiyordu.

O günden sonra hayatım değişmişti. Sabah çocuklarımı okula yolladıktan sonra evi toparlıyor, akşam için yemek pişiriyor, sonra da kulübe gidiyordum. Saat on buçuktan üçe kadar Semih Bey’e yardım ettikten sonra çocuklarım gelmeden eve dönüyordum. Evim ve işimle dopdolu hayatım beni çok mutlu ediyordu.

Babam Amerika’ya gideli üç ay olmuştu. Bu süre içinde ablam iki aylığına babamın yanına gitmiş, geri döndüğünde ise babamın durumunu hiç beğenmediğini, çok fazla ümitlenmememi söylemişti. Son bir aydır artık konuşamadığı için telefonda bile sesini duyamıyordum. Son aradığımda benimle kuzenim konuşmuştu.

“Stella lütfen arama,” demişti, beni daha da şaşırtıp endişeye sürükleyerek. “Seninle konuşamamak onu çok üzüyor ve sen her aradığında ağlıyor. Ben seni arar durumdan haberdar ederim.”

Artık ne bu acıya ne de babamın hasretine dayanabiliyordum. Amerika’ya babamın yanına gitmeye karar vermiştim. Bunu söylemek için kuzenimi aradığımda, birkaç gün sonra babamın Türkiye’ye geleceğini öğrendim. Evine ve bizlere duyduğu özleminden dolayı sürekli ağlaması yüzünden, doktorlar on beş gün Türkiye’ye gelmesinin, morali açısından ona iyi geleceğine karar vermişlerdi. Bu durumda artık benim gitmeme gerek kalmamış-

tı. Sadece on beş gün bile olsa babamla olacağımı düşünmek öyle güzeldi ki!

Semih Bey'e durumu izah edip bu süreyi babamla geçireceğimi ve çalışamayacağımı söyledim.

Babamın gelmesine bir gün kala kuzenimle telefonda konuşmuştuk. Amsterdam aktarmalı uçakla geleceğini ve saat dörtte Türkiye'de olacağını söylemişti. Durumunun hiç iyi olmadığını ve çok fazla kilo kaybettiğini söylediğinde, babamı görünce şaşırıp tepki vermemem için beni hazırladığını anlamıştım.

Beklenen mucizenin gerçekleşmeyeceğini artık biliyordum. Babacığımı kaybedecektim. Ama zaman? Alacağım cevaptan ölesiye korktuğum bu soru, o gün ilk kez dudaklarımdan dökülmüştü.

"Cem, doktorlar babamın daha ne kadar yaşayacağını söylüyorlar?"

"Bir yıl Stella," diye cevap verdi. "Çektiği acılara kalbinin bir yıldan daha fazla dayanamayacağını düşünüyorlar."

Bir yıl! Sadece bir yılı kalmıştı babamın. İşte buna inanmam ve kabullenmem imkânsızdı. Benim babam sonsuza kadar yaşamalıydı!

O sabah çocuklarımı okula uğurlarken, dedelerinin geleceğini, bu nedenle döndüklerinde evde olamayacağımı söyledim. İlk kez onları annem karşılayacaktı. Babam burada olduğu sürece her gün onunla olmayı hayal ediyordum. On beş günün her anını babacığımınla paylaşmak istiyordum.

Heyecandan ne yapacağımı bilemez haldeydim. Birkaç saatte kadar babama kavuşmuş olacaktım. Havaalanına ablam ve Selim'le birlikte gidecektik. Selim sabah işe gitmiş ve saat ikide gelip bizi alacağını söylemişti. Saatler geçmek bilmiyordu. Elimde toz bezi sürekli temizlik yapıyor, bilinçsizce aynı yerleri defalarca temizliyordum. Saat on iki sularında kapım çaldı. Ablam ve arkadaşı Eti gelmişlerdi. Çok erken gelmiş olmalarına bir anlam verememiştim. Ablamın durumu çok kötü görünüyor, gözlerinden ise ne kadar çok ağladığı belli oluyordu.

"Neyin var abla?" diye sordum. "Bir şey mi oldu?"

"Hayır Stella, bir şey yok."

Yıllardır eniştemle araları çok kötüydü. Anlaşamıyorlar, sürekli kavga ediyorlardı. Ablamın bu üzgün haline o kadar alışmıştım ki üstelemedim.

“Kahve içer misiniz?” diye sordum.

“Evet birer kahve içelim,” dedi ablam.

Kahvelerimizi içerken bile yerimde duramıyordum. Sürekli hareket halinde olmam Eti’yi rahatsız etmişti sanki.

“Biraz otursana Stella,” dedi. “Seni izlemekten ben bile yorul-
dum.”

“Çok heyecanlıyım, bir yerde duramıyorum. Mademki siz de erken geldiniz, o zaman Selim’i arayıp daha erken gitmeyi teklif edeceğim.”

“Acele etme. Otur biraz konuşalım istersen.”

Ablam geldiğinden beri bir tek kelime bile etmemişti. Elindeki mendili çekiştirip duruyordu. Bu haline öyle üzülüyordum ki. Her zaman neşeli ve güler yüzlü görmeye alıştığım Eti de nedense çok gergindi.

“Sizde bir şey var,” dedim. “Ablama fazla soru sormak istemiyorum ama sen de pek iyi görünmüyorsun Eti.”

“Evet,” dedi Eti. “Benim de keyfim yok.”

Tam nedenini soracakken telefon çaldı. Arayan Selim’di. Beni merak etmiş, hatırlamamı sormak için aramıştı.

“Selim ne olur daha erken gelebilir misin?” dedim. “Bir an önce havaalanına gitmek istiyorum. Evde duramıyorum artık.”

“Stella, Selim’i çağırma,” dedi Eti. “Buna gerek yok!”

Telefon elimde öylece kalakalmıştım. Kocam erken gelmeye itiraz etmezken, Eti’nin bu tarz konuşmasına anlam verememiş, çok bozulmuştum. Selim ise, “Hemen geliyorum,” deyip telefonu kapatmıştı bile.

“Ne demek gerek yok? Ben erken gitmek istiyorum,” diye sitem ettim.

“Stella, baban bugün gelmiyor!”

Çıldırarak üzüreydim artık. Baban gelmiyor ne demekti? Uçağa bindikten sonra kuzenim bizi arayıp haber vermişti. Uçağın rötar yapmadığını ve saat dörtte burada olacağını söylemişti. Bu durumda babam nasıl gelmiyor olabilirdi ki?

“Ne demek bugün gelmiyor? Babam yolda ve tam üç saat sonra burada olması gerekiyor.”

Eti oturduğu yerden kalktı ve yanıma geldi.

“Bak canım, babam yolda rahatsızlanmış ve onu Amsterdam’da indirmek zorunda kalmışlar. Hastaneden arayıp haber verdiler.”

Bunu duyduğumda hissettiğim acıyı anlatabilmem mümkün değildi. Kalbim yerinden fırlayacak gibi atıyor, soluğum kesiliyordu. Günlerdir heyecanla beklediğim babam Amsterdam’da bir hastanede yatıyordu. Buraya kadar dayanamadığına göre durumu çok kötü olmalıydı. Ablama baktım, gözünden akan yaşları gizlemeye ve sakin görünmeye çalışıyordu.

“Abla, bir şeyler yapmalıyız. Babamızın bize ihtiyacı var.”

Ablam hâlâ konuşmuyor, söylediklerimi duymamış gibi önüne bakarak için için ağlamaya devam ediyordu. Selim işten çıkmış mıydı acaba? Pasaportum onun iş yerindeydi ve mutlaka bir an önce babamın yanına gitmeliydim. Bu haberi vermek için Selim’i iş yerinden arayıp durumu anlattım. İlk uçakla Amsterdam’a gitmek istediğimi ve bana uçakta yer ayırtmasını söyledim.

Telefonu kapattıktan sadece birkaç dakika sonra Selim geldi. Onu bu kadar erken beklemiyordum. Anlaşılan henüz biletimi almamıştı.

“Selim çok çabuk geldin,” dedim. “Biletimi almadın mı yoksa?”

“Hayır güzelim almadım. İlk önce seni görmek istedim.”

“Hemen gitmek istediğimi biliyordun Selim,” dedim sinirle nereke. “Nasıl biletimi almadan gelirsin anlamıyorum!”

“Stella gel canım, yanıma gel.”

Panik halindeydim artık. Selim’in davranışına anlam veremiyor, bana sarılmak istemesine de içerliyordum.

“Selim ne diyorsun?!” dedim. “Ne yanına gelmesi, ne sarılması bu şimdi? Ben babamın yanına gitmek istiyorum, anlamıyor musun? Hem de hemen, ilk uçakla. Ne olur git ve biletle ilgilen sen.”

“Peki canım,” diye karşılık verdi Selim. “Yalnız senden bir şey rica edeceğim. İki dakika yanıma oturmanı ve sakin olmanı istiyorum. Seninle bir şey konuşmam gerekiyor.”

Daha fazla itiraz etmedim ve Selim'in yanına isteksizce oturdum.

"Evet," dedim, "seni dinliyorum."

Selim her zamanki sevecenliğiyle saçlarını okşuyordu.

"Haydi konuş," demek için yüzüne baktığımda gözlerinin dopdolu olduğunu fark ettim. Selim ağlıyordu. Olan hiçbir şeye anlam veremediğim gibi, kocamın ağlamasını da anlayamıyordum. Güdül olarak ona sarıldım. Babamın hastalanmasına eşim ağlıyor, ben ise bir tek damla gözyaşı bile dökemiyordum.

"Stella'cığım," dedi, fısıldar gibi bir sesle. "Baban öldü güzelim!"

...

"Ölmek ne demek anne?"

"İnsanlar çok ihtiyarlayınca Allah Baba'nın yanına giderler yavrum, buna ölmek denir."

"Peki bir daha hiç geri dönmezler mi?"

"Hayır oğlum, dönmezler."

"Sen de ölecek misin anne?"

"Ben daha çok gencim yavrum. Çok uzun yıllar daha birlikte olacağız. Sizi hiç bırakmayacağım."

"Peki ya dedem, o ölecek mi?"

"Deden yaşılanıyor yavrum. Her yaşlı gibi bir gün o da ölecek."

"Ölmesin anne ne olur dedem ölmesin! Ben onu çok özlerim sonra!"

...

Kısa bir süre önce, küçücük oğluma ölümün ne demek olduğunu uygun bir dille anlatmıştım. Her ne kadar dedesinin öleceğini kabullenmese de, en azından ölümün ne demek olduğunu biliyordu artık. Peki ya ben? Selim "Baban öldü," dediğinde neden bunun ne anlama geldiğini bile anlayamamıştım?

Bomboş ve anlamsız gözlerle etrafıma bakarken, neden Selim bana tokat atmıştı? Neden ısrarla bir şeyler söylememi istiyorlar, neden çocuklarıma kek yapmamı kabul etmiyorlardı?

"Bana niye vurdun Selim?" diye sordum.

"Çünkü kendinde değilsin Stella," dedi, "ve beni korkutuyorsun."

“Ben iyiyim,” diye karşılık verdim. “Bir şeyim yok.”

“Hayır iyi değilsin,” dedi Selim. “İyi de olmaman gerekiyor zaten. Çünkü baban öldü. Bunu kabullenmeni ve acını yaşamamı istiyorum. Ama böyle susarak değil; bir tepki ver Stella. Bağır, çağır ve ağla. Anlıyor musun beni?”

“Hayır anlamıyorum. Beni rahat bırak, biraz uyumak istiyorum.”

Odama gittim ve kapımı kapatıp yattım. O an hissettiğim sadece başımın ağrısıydı. Uyumak istiyordum. Uyumak ve bir daha hiç uyanmamak.

Uyumak için mücadele ederken, yıllar önce gördüğüm rüyayı anımsadım. Salondaki tabutu ve içinde yatan babamı tekrar görür gibi oldum.

Çok sevdiğiniz bir yakınınız uzaklarda ve bir daha hiç dönmeyecek.

Rüya tabirleri kitabında aynen böyle yazıyordu. Ne kadar acı ki yıllar sonra rüyam gerçekleşmişti! Bu düşüncelerle ne kadar zaman öylece yattığımı bilemiyorum. Bir an çocuklarımın sesini duyar gibi oldum. Okuldan dönmüşlerdi. Onları öyle özlemiştim ki!

“Hoş geldiniz çocuklar.”

“Anne siz neden evdesiniz? Dedem gelmedi mi daha?”

Baban öldü! Aynen bunu mu söylemişti Selim bana? Gerçekten ölmüş müydü babam? Hayır! Buna imkân yoktu. Babam ölmüş olamazdı, çünkü Amerika’daki doktor bir yıl daha yaşayacağını söylemişti. Bu kadar ünlü bir profesör yanılmış olamazdı.

Beynimin karıncalandığını hissediyordum. Saatlerdir baş ağrısının dışında, hiçbir görevini yerine getirmeyen beynim, saçma sapan şeyler düşünmeye başlamıştı.

“Haydi çocuklar doğru banyoya gidip elinizi yüzünüzü yıkayın,” dedi Selim. “Üstünüzü değiştirin ve sonra da salona gelin.”

“Peki ama baba dedem nerede?” diye sordu Jessica. “Hani bugün gelecekti?”

“Jessica, lütfen benim söylediğimi yap kızım,” diye tekrarladı Selim, anlayışlı bir tavırla. “Bu sorunun cevabını birazdan annen size açıklayacak.”

Çok güçsüzdüm. Tekrar yatak odama doğru giderken, Selim

konuşmamız gerektiğini söyleyerek kolumdan tuttu ve beni salona götürdü.

“Stella, çocuklara sen mi izah etmek istiyorsun yoksa ben mi gerçeği söyleyeyim?”

“Ablamla Eti gittiler mi?”

“Bunu yapma Stella!”

“Ne yapıyorum ki?”

“Konuyu değiştirerek gerçeklerden kaçamazsın.” Selim omuzlarımdan tuttu ve beni ona dönmeye zorladı. “Gözlerime bak Stella, baban öldü, anlıyor musun?”

“Selim babamın öldüğüne inanmıyorum!”

“İnanmak ve bu gerçeği kabul etmek zorundasın canım,” dedi Selim. “Biliyorsun bu beklenen bir sondu. Ne yazık ki düşündüğümüzden daha erken oldu. Artık acı çekmediğini, huzura kavuştuğunu düşünerek teselli bulmalısın.”

“Anne dedem nerede?” diye sordu Jeffrey; biz konuşurken yanımıza gelmişti.

“Selim, Jessica hâlâ giyiniyor galiba,” dedim. “Yanına gidip biraz onu oyalar mısın lütfen? Ben de bu arada oğlumla biraz yalnız kalmak istiyorum.”

“Jessica’yla benim konuşmamı ister misin?”

“Nasıl istersen!”

Jeffrey kanepede yanıma oturmuş, heyecanla anlatacaklarını bekliyordu. Hâlâ kabullenmediğim, inanmadığım bir şeyi nasıl anlatabilirdim ki ?

“Oğlum, bugün sana her zamankinden daha çok ihtiyacım var,” dedim. “Bana yardım eder misin?”

“Ederim anne. Ne yapacağım?”

“Sen benim akıllı, kocaman, güzel oğlumsun,” dedim. “Söyleyeceğim şeye ne kadar üzüleceğini biliyorum canım ama senden çok kuvvetli olmanı istiyorum. Anlaştık mı?”

“Anlaştık.”

“Biliyorsun canım, deden çok hastaydı ve ne yazık ki doktorlar onu iyileştiremedi.”

“Öldü dedem,” diye haykırdı Jeffrey, “değil mi anne? Dedem öldü!”

Jeffrey ellerini yüzüne kapatmış, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Onu kucağıma aldım, sıkı sıkı sarılıp öperken, doyasıya ağlamasına izin verdim. Keşke ben de ağlayabilseydim!

O sırada Jessica koşarak yanımıza geldi ve boynuma sarıldı. “Anneciğim!”

Bir süre hiçbir şey söylemeden öylece kalakaldık. Sessizce ağladığını, gözyaşlarının boynumu ıslatmasından anlayabildim.

“Dedem kurtulmuş anne, artık acı çekmiyormuş. Babam öyle söyledi.”

Jessica’nın içeride ne kadar ağladığı gözlerinden belli oluyordu.

“Evet yavrum. Acı çekmiyor artık.”

“Peki ya sen anne ? Sen çok acı çekiyor musun?”

“Bilmiyorum bir tanem,” dedim, ses tonumdan ne tür bir duygu yansıttığımı bile bilmeden, “şu anda hiçbir şey hissedemiyorum!”

Babam Amsterdam’a varmalarına bir saat kala ölmüştü. Amsterdam yakınlarında öldüğü için, prosedür gereği işlemler tamamlanıncaya kadar, babamı iki gün oradaki morgda tuttular. Üçüncü gün babamın cenazesini almak için havaalanına gittiğimizde, bizi acı bir sürpriz daha bekliyordu. Söylenen uçaktan babamın cenazesi yerine başka birininki gelmişti. Acıyla paniği aynı anda yaşar olmuştuk. Dirisini göremediğim babacığımın, ölüsüne bile kavuşamıyordum. Daha sonra anladığımız kadarıyla, babamı bize söylenenden farklı bir uçağa koymuşlardı.

Bütün bir günümüzü havaalanında geçirdikten sonra, en nihayet babama kavuşabildim. Toprağa verilmeden önce aylardır hasret kaldığım babacığımın yüzüne son kez baktım. Ne kadar zayıflamış, ne kadar çökmüştü! Kurtulmuş olmanın huzuru değil, çekmiş olduğu acıların izi vardı yüzünde. Bakmaya doyamadığım gözlerine toprak atarken, babacığıma son vazifemi yapmış olmanın huzurunu yaşıyordum.

Canım, idolüm, biricik babacığımı son yolculuğuna dualarımla uğurladım. “Dostum” dediği kızı var oldukça, o da yaşayacaktı. Sevgimle, saygımla, tüm güzel anılarımla babamı içimde yaşatmaya devam edecektim.

Babamı kaybettikten bir ay sonra, kasasından çıkan bir çift gümüş kol düğmesi beni iliklerime kadar titretti. Birçok insana sıradan gibi görünen bu kol düğmelerinin, babamla benim sonsuza kadar ayrılmayacağımızı simgelediğini kimse anlayamazdı.

Canımdan çok sevdiğim babacığımın sözlerini hâlâ duyar gibiydim:

“Teşekkür ederim yavrum. Bu kol düğmeleri benim için çok değerli, onları yaşadığım sürece saklayacağım”

Her zamanki gibi babam yine sözünde durmuştu. Tam on yedi yıl önce ona almış olduğum hediyeği gerçekten de ömrünün sonuna kadar saklamıştı. Aynen benim de ömrümün sonuna kadar saklayacağım gibi! Bir gün oğlum büyüyüp kocaman bir delikanlı olduğu zaman, bu kol düğmelerini onun kolunda görmek benim için en büyük mutluluk olacaktı. Babamın tek erkek torunu onun hatırasına sahip çıkacaktı, bundan emindim.

1989

Babamı kaybettikten bir yıl sonra onun vasiyeti üzerine bir ev satın aldık.

İlk gördüğümde, hayallerimdeki evi bulmuş olduğumu hissettim. Mal sahibi bir başkasıyla anlaşmak üzere olduğunu söylediği zaman, bize satması için neredeyse fazladan para teklif edecek kadar bu evden vazgeçemiyordum. Sonunda mal sahibini ikna etmiş, iki gün içinde evi satın almıştık.

Dubleks olan bu evde altı yatak odası vardı. Büyüklüğünün, ferahlığının yanı sıra bu evde beni çeken çok önemli bir şey daha vardı. O da evimizin uzaktan da olsa babamın mezarını görmesiydi. Sanırım bir başka ev görmek bile istemememin en önemli nedeni buydu.

Aradan koskoca bir yıl geçmesine rağmen, babamın acısı hâlâ dinmiyordu. Selim neredeyse her gün beni babama götürü-

yor, yalnız kalmak istediğimi bildiği için de arabada bekliyordu. Babamın yanında olmak ve onunla konuşmak bana huzur veriyordu.

Bu arada bir yıldan beridir de kulüpte Semih Bey'in asistanlığını yapıyordum. Bazen de onu kırmamak için, yeni başlayan öğrencileri belli bir süre ben çalıştırıyor, daha sonra da Semih Bey'e devrediyordum.

"Artık benim asistanlığımı yapmana gerek yok Stella," dedi Semih Bey bir gün. "Biliyorsun bu ara çok yoğunum. Zamansızlık yüzünden geri çevirmek zorunda kaldığım birçok öğrenci var. Bu gruplara senin ders vermeni istiyorum."

"Semih Bey, ben sadece size yardım edebilirim," dedim. "Özel hoca olmak çok büyük sorumluluk ve ben buna hazır değilim."

O gün ilk kez Semih Bey'e karşı gelmiştim. Bütün ısrarlarına rağmen teklifini kabul etmemem onu çok kızdırmış, ertesi sabah saat sekizde Selim'i arayarak beni şikâyet etmişti. Selim de bu konuda bana baskı yapmaya başlamıştı.

"Neden kabul etmediğini anlayamıyorum Stella," diyordu. "Semih Bey sana bu kadar güveniyorsa, demek ki yapabilirsin."

"Herkes öğretmen olamaz ki Selim," diye cevap veriyordum. "Bilmek başka şey, öğretebilmek ise çok farklı."

"Bence denemelisin," diye ısrar ediyordu. "Bu konuyu iyice düşünmeni istiyorum."

Bütün ısrarlara rağmen asistanlığa devam ediyordum. Bir gün Semih Bey'in uzun zamandır ders verdiği altı kişilik bir grubuyla ilgilenirken, aralarından bir öğrencinin teklifi hayatımın değişmesine neden oldu.

"Stella biz senden özel ders almak istiyoruz," dedi kadın. "Bu mümkün mü?"

"Ben özel ders vermiyorum," dedim. "Görevim sadece size, burada yardımcı olmak."

"Ama biz senden ders almak istiyoruz," diye ısrar etti öğrenci. "Semih Bey'in çok iyi bir öğretmen olduğu tartışılmaz ama öyle sinirli ki, ondan çekiniyoruz. Sen ise çok tatlı ve çok sabırlısın. Hepimiz senden çok memnunuz. Lütfen bizi kırma Stella."

"İnanın sizi kırmak istemem. Ben de hepimizi çok seviyorum

ama Semih Bey'e bunu nasıl söylerim? Onun öğrencilerini elinden almam bana yakışır mı?"

"Haklısın Stella, seni zor durumda bırakmayı hiçbirimiz istemeyiz."

Ertesi gün kulübe gittiğimde Semih Bey garip bir yüz ifadesiyle beni yanına çağırmişti.

"Benim öğrencilerimi elimden almaya utanmıyor musun?" diye azarladı beni.

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum," dedim. "Ben böyle bir şey yapmadım!"

Her zaman son derece ciddi ve sert görünen Semih Bey'in yüzünde şaşırtıcı bir tebessüm belirdi. Kollarımdan çekip bana sıkıca sarılması daha çok şaşırmama neden oldu.

"Yapmadın ama yapmalısın Stella," dedi gülererek. "İki yıldır ders verdiğim öğrencilerim seni istiyor. Bunun benim için ne kadar büyük bir gurur olduğunu biliyor musun? Sıfırdan yetiştirdiğim öğrencimin öğretmen olması benim için çok büyük bir mutluluk. Senin adına onlara söz verdim. Sana sadece gün ve saat belirlemek kalıyor."

Hiçbir zaman hakkını ödeyemeyeceğim Semih Bey'in yumuşak bir kalbi olduğunu ve ne kadar verici bir insan olduğunu o gün daha iyi anladım.

Sadece haftada bir gün iki saat olarak başlayan derslerim kısa bir süre sonra bütün günlerimi dolduracak kadar yoğunlaştı. Artık haftanın beş günü sabah dokuzdan akşam yediye kadar ders veriyordum. Beşer, altışar kişiden oluşan on bir tane grubum olmuştu. Derslerimin bana verdiği manevi mutluluğun yanında, kazancımın da çok iyi olması ve evime katkıda bulunuyor olmam ayrı bir keyifti benim için. Akşamları eve döndüğümde çocuklarım ve eşimle birlikte geçirdiğim saatler, bütün yorgunluğumu alıyordu benden. Tek üzüntüm çocuklarım okuldan döndüğünde onları karşılayamıyor olmamdı.

Ama beni üzecek ve haddinden fazla korkutacak daha başka şeylerin de başlayacak olduğunu henüz bilmiyordum...

“Anne çabuk gel ne olur!”

Gecenin sessizliğinde üst kattan gelen bu çığlıkla elim ayağım kesilmişti âdeta. Bağırın Jessica’ydı. Selim’le birlikte panik halinde üçer beşer merdivenleri çıkarken, kızımın hıçkırına hıçkırına ağladığını duydum.

“Ne olur gelin, korkuyorum!” diyerek çığlık çığığa yardım istiyordu.

Odaya girdiğimizde kızım yatağın üstünde ayakta duruyordu. Onu o halde görünce, önce odada fare olabileceği aklıma geldi.

“Yine o simsiyah, kocaman böceği gördüm anne,” diye haykırdı Jessica. “Hem de yatağımdaydı, çarşafın üstünde yürüyordu.”

Koşarak kızıma sarılıp onu teselli ederken, bir yandan da gözlerim o iğrenç böceği arıyordu.

“Kızım alt tarafı bir böcek,” dedi Selim, rahatlamış bir ses tonuyla. “Bu kadar abartacak bir şey yok. Beni çok korkuttun. Çığığımı duyduğumda sana kötü bir şey oldu sandım. Şimdi ben onu bulur öldürürüm sen merak etme.”

“Baba o başka türlü bir böcek. Kocaman gözleriyle sanki bana bakıyordu. Öyle korkunçtu ki anlatamam.”

Kızımın ne demek istediğini çok iyi anlamıştım. Son birkaç haftadır benim de gördüğüm böcekler aynen Jessica’nın tarif ettiği gibi kocaman ve simsiyahtı. Gözleriyle ona bakıyor olması elbette ki on yaşındaki bir çocuğun zengin hayal gücüydü. Bu kaddarcık abartması çok doğaldı. Evet, belki kızım abartmıştı ama eksik anlattığı bir şey olduğu kesindi. O da bu böceğin pırl pırl parlıyor olmasıydı.

O geceden sonra kapıcıyla yöneticiye haber yolladık ve aynı anda bütün apartmanın, özellikle de kazan dairesinin ilaçlatılmasını istedik. Böcekleri kökünden kurutmak için tek çare buydu. İki gün sonra şirketten gelip bütün apartmanı ilaçlamalarına rağmen, salon perdesinde yürüyen böceği gördüğümde şirkete telefon açıp şikâyetçi oldum.

Bir hafta sonra iyi olduğunu duyduğumuz bir başka şirketi çağırdık, fakat ne yazık ki ondan da bir sonuç alamadık. Eczaneden aldığım böcek ilaçlarına hiç dokunmuyorlardı bile. Ne yapsak onlardan kurtulamıyorduk. Komşularımda böyle bir sorun olmamasına, sadece bizim evimizde olmasına da bir anlam veremiyordum. Selim bu duruma pek fazla aldırıyor, bense en az Jessica kadar böcekten korkuyordum. Çok şükür ki Jeffrey bu konuda aynı babasına benziyor, böcek gördüğü zaman umursamıyordu bile.

Jeffrey çok başarılı bir öğrenciydi. Ablasının tam aksine, azimli bir çocuktur. Yazılı ödevlerinin dışında evde çok fazla ders yapmamasına rağmen, sınıfta öğretmenini dinlemek, başarılı olması için ona yetiyordu. Akşamları ise benim öğrencilerime hazırladığım sınavları takip ediyor ve “bana da briç öğret,” diye ısrarla yalvarıyordu.

“Zamanı geldiğinde sana mutlaka öğreteceğim oğlum,” derken, yıllar sonra oğlumla birlikte briç turnuvasına katılacağımızı hayal etmekten kendimi alamıyordum.

Arkadaşımın tavsiye ettiği kitabı haftalar önce almıştım ve fırsat buldukça okuyordum. O gün bir dersim iptal olunca, uzun zamandır ilk kez kendime ayıracak zamanım olmuştu. Çayımı demledim ve baş ucumdan hiç ayırmadığım kitabımı aldım. Sadece Selim’le bana ait olan oturma odasındaki kanepeye uzandım.

Böyle bir keyfi yaşamayalı ne çok zaman oldu, diye düşündüm. *Hiçbir kuvvet iki saat boyunca beni yerimden kaldıramaz.*

Bir an telefonun fişini çekmeyi bile aklımdan geçirdiysem de bunu yapmadım.

Sigaramı ve kül tablasını yanımdaki sehpaye koymak için uzandığımda, bir gün önce Selim’in bana getirmiş olduğu çiçek-

lerin yerinde olmadığını gördüm. Halbuki o gece, beyaz kır çiçeklerimi vazoya yerleştirmiş ve sehpanın ortasına koymuştum. Sanırım bu temizliğe gelen kadının işiydi. Toz alırken vazoyu kırmış olmalıydı. Yoksa durup dururken çiçeklerimi çöpe atacak hali yoktu. Kırılan vazodan çok, çöpe giden çiçeklerime üzülmüştüm. Selim'in çok sevdiğim için sık sık getirdiği beyaz kır çiçekleri benim için gerçekten önemliydiler.

Çayımдан bir yudum aldıktan sonra, sigaramdan derin bir nefes çekip kitabımı okumaya başladım. Meleklerle ilgili olan bu kitabı okumak, bana huzur veriyordu. Bu kitap sayesinde öğrendiğim ve öğreneceğim çok şey vardı.

Bu yaşıma kadar sadece Tanrı inancım varken, artık her insanın kendisini koruyan bir meleği olduğuna da inanmıştım.

“Onları göremiyoruz, dokunamıyoruz ama onlar her zaman bizim yanımızdalar,” diyordu yazar.

En azından kendi adıma konuşursam, benim bir meleğim olduğunu biliyordum. Hissediyordum. Bu inancım var olduğu günden beri kendimi çok daha iyi ve huzurlu hissetmeye başlamıştım.

Bir gece çocukları yatırdıktan sonra Selim'le salonda otu-
yorduk. Kocam televizyon seyrediyor, bense ertesi gün vereceğim dersler için sınav hazırlığı yapıyordum. O gün nedenini anlayamadığım bir sıkıntı vardı içimde. Nedense içimden hep ağlamak geliyordu. Saat çok geç olmuştu ve yorgunluktan gözlerim kapanıyordu. Uyumamak için kendimle mücadele ederken, bir anda yan tarafımda bir ışık görür gibi oldum. Ne olduğunu anlamak için başımı çevirdiğimde sol omzumda parlayan ışığı gördüm. GÜdüsel olarak ayağa fırladım. Işık hâlâ orada âdeta sabit bir şekilde duruyordu.

“Selim omzumdaki ışığı görüyor musun?” diye sordum fısılda-
yarak.

“Ne ışığı Stella anlamadım?” dedi Selim, ilgisizce.

“Sol omzumda bir şey parlıyor, görmüyor musun?”

“Hayır canım,” dedi Selim, bir bakış attıktan sonra dikkatini tekrar televizyon ekranına çevirirken, “ışık filan yok. Sana öyle gelmiş. Çok yoruldu bugün. Artık gidip yatsan iyi olur.”

“Selim bunun yorgun olmamla alakası yok,” diye üsteledim. “Yemin ederim omzumda bir ışık var ve ben bu ışığı ilk kez görmüyorum. Bir süredir ara sıra görünüyor bana. Çok sık değil ama dikkatimi çeken şey, hep sol omzumda olması.”

“Ne diyebilirim ki?” dedi Selim, omuz silkerek. Ama bu kez şaşkın bakışlarını üzerimden ayırmadı. “Bu söylediğinin mantıklı bir açıklaması olabilir mi sence?”

Tabii ki olamazdı. Ne bir açıklaması ne de bir yorumu olabildi bunun. Ama her şeye rağmen Selim’in bana tuhaf tuhaf bakması iyice sinirimi bozmuştu. Ben onun eşiydim. Beni en iyi tanıyan insanlardan biriydi. Böyle bir yalan veya zannetme olabilir miydi?

Bunun tam aksi olsaydı, eğer Selim bana bir süredir omzumda bir ışık gördüğünü söyleseydi, ben de anlam veremezdim ama en azından ona inanır ve konuşmasına, daha detaylı anlatmasına izin verirdim. Oysa o beni dinlememişti bile. Halbuki söylemek istediğim başka şeyler de vardı.

Gücendiğimi gizlemeye çalışmadan ayağa kalktım. Soğuk bir ses tonuyla iyi geceler dileyip odama gittim. Daha henüz yatmıştım ki Selim yanıma geldi.

“Stella neyin var canım?” diye sordu. “Bana mı bozuldun yoksa?”

Ona “Hayır,” deyip yalan söyleyemedim.

Hem hazır televizyon da kapanmışken belki bu sefer beni dinler, diye düşündüm. İşin aslı, gerçekten onunla konuşmaya çok ihtiyacım vardı.

“Evet Selim,” diye, üzgün bir ses tonuyla cevap verdim. “Gerçekten sana çok bozuldum.”

“Neden? Ne yaptım ki sana?”

Farkında bile değildi!

Bana bir şeyler oluyor ve o bunu umursamıyordu!

Tanrı bilir az önce ona anlattığımı hatırlamıyordu bile!

Televizyon seyredirken dünyası duruyordu âdeta. Bu ilgisizliğine iyice sinir olmuştum artık.

“Salondayken sana ne anlattığımın farkında mısınız?” diye sordum. “Yoksa hiç mi dinlemedin beni?”

“Tabi ki dinledim güzelim,” diye cevap verdi gülümseyerek. “Omzunda bir ışık gördüğünü söyledin ve ben de buna bir anlam veremediğim için konuyu uzatmak istemedim.”

“Bence hiç doğru yapmadın Selim,” dedim ters bir tavırla. “Konuyu kapatmak yerine benimle konuşmalıydın. Sıradışı bir şey yaşıyorum. Sana anlattığım hayal değil, gerçek. Ama tabii sen bana ne kadar inanırsın bilemiyorum!”

Selim yanıma oturdu ve alnıma sevgi dolu bir öpücük konularak özür diledi. Bu hareketiyle bütün sinirim geçti tabii. Hafifçe gülümsedim.

“Anlat bana Stella,” dedi. “Nasıl bir şey bu?”

“Nasıl bir şey olduğunu anlatabilmem çok zor,” diye başladım. “Işığı ilk gördüğümde arkadan bir yerden geliyor sanmıştım. Sonra da omzumda olduğunu fark ettiğimde çok korktum. Anlam veremedim. Hani üstünde bir böcek, bir sinek gördüğünde, düşünmeden onu elinin tersiyle atmaya çalışırsın ya, ben de öyle yaptım. Ama gitmedi. Hatta ona dokunamadım bile. Bu sınıırım sadece birkaç saniye sürdü ve daha sonra kendiliğinden kayboldu. Kaybolduktan sonra içimde bir ferahlık, bir rahatlama hissettim ve nedensiz bir şekilde ağlamaya başladım. Bu ağlamamı geçirdiğim korkuya bağlamıştım ama...”

İşte yine ağlıyordum. Ama bu sefer korkudan değil, anlamamaktan korkuyor, eşimin bana inanmayacağını düşündüğümden ağlıyordum.

“Neden ağlıyorsun güzelim?” dedi. “Devam etsene. Ama ne?”

“Selim o ışığı sadece üzgün ve düşünceli olduğum zamanlarda hissediyorum,” dedim. “Bir de bazen çok fazla yorgun olduğumda. Işığı gördüğüm an ise o anki ruh halim tamamen değişiyor. Kendimi rahatlamış ve huzurlu hissediyorum. Artık onu görmekten korkmuyor, aksine keşke gelse diye bekliyorum.”

“İnan ki ne diyeceğimi bilemiyorum,” dedi Selim, kısa bir süre düşündükten ve söylediklerimi kafasında tarttıktan sonra. “Bunu bana sen değil de bir başkası anlatsa, sınıırım inanmazdım. Sana tabii ki inanıyorum ama bu konuda nasıl yardım edebileceğimi, ne yapmak gerektiğini bilemiyorum. Bu şekilde yaşamaktan mut-

lu olduğunu söylemene rağmen, bunun ne olduğunu bilmek lazım. Kime danışsak acaba?”

“Sanırım ben ne olduğunu biliyorum Selim.”

52

Biliyor muyum?

Nasıl bilebilir, bildiğimden ne kadar emin olabilirdim? Az önce eşimden yardım isteyen, sıradışı yaşadığım bu olayı adlandıramayan ben değil miydim? Bir anda ne olmuştu bana böyle? Bildiğimi nasıl söyleyebiliyordum?

Kendi iç dünyamla çatışıyor, kendi kendime şeytanın avukatlığını yapıyordum sanki. Bildiğimi söylediğim şey, bir anda hissettiğim ve olmasını umut ettiğim şeydi sadece. Bunun aksi bana ispatlanmadığı sürece kendi düşündüğüme inanacaktım ve bu inanç beni mutlu etmek için yeterliydi.

“Neyi biliyorsun Stella?” diye sordu Selim.

“Selim bir süredir meleklerle ilgili bir kitap okuduğumu biliyorsun,” dedim. “Bu kitabı okumaya başladığımdan beri göremesem de, dokunamasam da benim bir meleğim olduğuna inanıyorum. O günden beri de kitaptan öğrendiğim gibi, meleğime sık sık mektup yazmaya başladım. Tüm insanların hayrı için isteklerde bulunuyorum ondan. Özellikle hastaların iyileşmesi ve sevenlerin birbirine kavuşup yuva kurmaları için yazıyorum. Meleğimden istediğim şeyler gerçekleşiyor Selim. Böyle birçok hastanın iyileştiğini ve evlenip çok mutlu olmasını dileğim bir dostumun da, asla evlenmem demesine rağmen bugün evlendiğini duydum. Bana telefonda bu müjdeyi verirken, onun mutluluğuna tanık olduğum ve dualarımı kabul ettiği için meleğime şükrettim.”

Selim’in beni dikkatle dinliyor olması hoşuma gidiyordu. Böyle bir zamanı bir daha yakalayamayacağımı düşünerek sözlerime ara vermeden devam ettim.

“Orada altını çizerek okuduğum bir yer var,” dedim, kitabı elime alırken. “Bunu sana da okumak istiyorum.”

“*Realite, bizim sadece gördüklerimizden ve sadece işittiklerimizden çok daha öte bir şeydir. Çoğumuz, melekleri fiziksel nesnelere şeklinde görmeyiz. Kimileri melekleri, uzun süre bakılamayacak kadar parlak, göz kamaştırıcı ışık alanları halinde görmüşlerdir. Siz*

eğer bir melek görecek olursanız, melek büyük bir olasılıkla sizin onu kabule en yatkın olduğunuz bir şekle bürünecektir.'

"Bu ne demek oluyor anlıyor musun?" dedim, kocama dönerek. "Ben bu kitap sayesinde bir meleğim olduğuna inandım, ona sürekli yazıyorum ve meleğim ona inandığımı, onu görmeye hazır olduğumu anladığı zaman bana ışık olarak göründü. Işık olarak görünmesinin nedenine gelince, Selim benim en büyük fobimin karanlıkta kalmak olduğunu biliyorsun. Elektrikler kesildiğinde, siz mum bulup getirinceye kadar yıldızları seyrettiğimi de biliyorsunuz. Gökte gördüğüm bir tek yıldız bile sakinleşmem için bana yetebiliyor. Ve şimdi bir meleğim var. Karanlıkta kaldığım zaman beni aydınlatacak, bana 'göz' olacak bir meleğim var artık.

"Düşün bir kere Selim, bütün anlattıklarımı bir düşün ne olur. Mademki kitapta meleğin, bizim onu kabule en yatkın olduğumuz bir şekle büründüğünü yazıyor, o zaman meleğimi ışık olarak görmeyi benim seçtiğim anlamına gelmez mi?"

Selim gözlerini gözlerimden ayırmadan beni dinlemişti. Bana inanmak istese de, bunu başarmakta zorluk çekiyor gibi bir hali vardı. Çünkü o "ancak gördüğüme inanırım" şeklindeki söylemi aşamayanlardandı.

Onun o anki düşüncelerini pek fazla umursamamıştım aslında. Bir gün onun da meleklerle inanacağını ümit ediyordum. O an ise sadece içimi dökmek ve inandığım gerçeği eşimle paylaşmak istiyordum.

"Devam edeyim mi Selim?" diye sordum.

"Evet canım," dedi. "Biliyorsun böyle şeylere pek fazla inanamam ama anlattıkların o kadar ilginç ki... İlginç ve düşündürücü olduğunu söylemek zorundayım. Devam et. Seni dinliyorum."

"Anlattıklarım değil Selim, okuduklarım!" diye kocamın yanlışını sertçe düzelttim. "Her şeyi bire bir kitaptan okuyorum sana." Daha sonra da okumaya devam ettim:

"Melekler tarih boyunca insanlara görünmüşlerdir, fakat bu seyrek olur ve genellikle büyük bir olay çerçevesinde cereyan eder."

"Peki, bu ne demek oluyor?" diye sordu Selim. "Bizim yaşadığımız büyük bir olay mı var sence?"

"Bilemiyorum," dedim. "Gerçekten bunun cevabını bilemi-

yorum. Senden sadece bir tek şey istiyorum Selim. Söylediğim şeylere somut bir itirazın varsa, seni dinlemeye hazırım. Bunun dışında bana bir şey söyleme, inançlarımı kırma olur mu? O ışık benim meleğim. Zaten var olduğundan emin olduğum meleğim artık bana görünüyor ve zor zamanlarımda bana enerjisiyle moral veriyor, beni koruyor.”

“Güzel yorumlamana ve bu şekilde kendini iyi hissetmene sevindim canım,” dedi Selim. “Ancak hâlâ aklım çok karışık ve olayları senin gibi görmem çok zor.”

“Bu konuyu seninle defalarca konuşmayacağım zaten,” diye karşılık verdim. “Senin de benim gibi düşünmen için ısrarcı olmak gibi bir niyetim de yok. Kafanın karışık olmasını ve hâlâ buna inanamıyor olmanı da çok iyi anlıyor ve sana hak veriyorum. Ben kendi inancımın mutluymum Selim. Sadece seninle bunu paylaşmak istemiştik, hepsi bu.”

Yuvamda her zaman huzurlu, her zaman mutluydum. O gece ise biraz daha farklıydı. Sevgili küçük meleğim de yanımdaydı. Onu görmek kaç kişiye nasip olabilirdi ki? Huzur içinde uykuya dalmadan önce, her zaman ki gibi yüce Tanrı’ya şükrettim.

O hafta ailemizde iki mutluluğu bir arada yaşıyorduk. Canımdan çok sevdiğim yeğenlerim Melis ile Yael’e üç gün arayla söz kesilmişti. Her ikisi de sevdikleri erkekle nişanlandıkları için sevinçten uçuyorlardı âdeta. Ben bile büyüdüğümü kabul etmezken, küçük anneliği ilk onlarda tattığım yeğenlerim evlenecek yaşa gelmişlerdi bile.

Artık sürekli bir telaş halindeydik. Her iki aileyle tanışmak, yemek davetlerine katılmak zevkli olduğu kadar yorucuydu da. Söz kesildikten bir ay sonra her iki kardeşin de nişanı aynı gecede kutlandı. Bir otel salonunda yapılan nişanda, sesi çok güzel olan Yael sahneye çıkarak, ablasına “Biz ayrılamayız” şarkısını okurken bütün salon duygu seline kapılmıştı.

Geç saatlerde eve döndüğümüzde hepimiz yorgunluktan bitik bir haldeydik. Çocuklarım bu kadar geç yatmaya alışık olmadıkları için arabada uyumuşlardı bile. Ben de, hafta sonu olduğu için ertesi gün öğlene kadar uyumayı hayal ediyordum. Sanırım basketbola gitmesi için Jeffrey'yi uyandırmaya da kıyamayacaktım. Ailece bir güzel keyif yapmak hiç de fena bir fikir değildi.

Gecenin ilerleyen saatlerinde aniden uyandım. Uzun zamandır ilk kez alkol aldığımdan olsa gerek, midem bulanıyor, başım dönüyor, kendimi çok kötü hissediyordum. Selim'i uyandırmaya özen göstererek usulca yatağımdan kalktım. Karanlıkta terliğimin tekini bulamıyordum. Yatağın altında olduğunu düşünmeme rağmen, başım öyle çok dönüyordu ki eğilip bakamıyordum bile.

Yalın ayak banyoya doğru koştum. Elektrik düğmesini açarken ışıktan rahatsız olmamak ve uykumun iyice dağılmaması için sadece flüoresanı açmayı tercih ettim. Küçük bir ışık bana yeterdi. Artık banyoya girmek için kaybedecek bir tek saniyem bile olmadığını hissediyordum.

İçeriye girdiğimde artık ayakta duramayacak kadar kötü hissediyordum kendimi. Bir yandan klozet kapağını açmaya çalışırken, bir yandan da duvara yaslanmış dengemi sağlamaya çalışıyordum. Derken sol omzumdaki ışığı gördüm. Meleğim yine yanımdaydı. Sanırım bu defa hasta olduğum için beni korumaya gelmişti.

Başımı iyice sol tarafa çevirdim. Onu daha iyi görmek, gözlerim kamaşsa da onu seyretmek istiyordum. Ama yapamadım. Bunu yapacak kadar bile gücüm kalmamıştı. Üzerimde kısa, ince beyaz bir gecelik vardı.

Aniden bacağımda bir şey hissettim. Eğilip bakamadım. Sanırım bakmaya korkmuştum. İçgüdüsel olarak ayağımı sert bir şekilde yere vurdum.

İşte o anda yerde ters dönmüş bir halde duran o iğrenç böceği gördüm. Az önce bacağımda gezinen o koskoca simsiyah böceği!

Korkudan iliklerime kadar titriyordum. Hâlâ canlıydı ve kendini düzeltmek için uğraşıyordu. Bir an öldürmeyi düşündüysem de, bunu yapmak için yakınlarımda hiçbir şey bulamadım.

Hâlâ çok kötüydüm. Kusmak istiyor ve banyodan çıkamıyordum. Çıldırarak üzereydim sanki. Bağırısam Selim sesimi duyar mıydı acaba?

Böcek hâlâ aynı şekilde yerde debelenirken, onun uzağından dolaşarak kapıya gitmek istedim. Kapının açık olması, sanki beni biraz olsun rahatlatacaktı. Bağırduğumda Selim sesimi duyabilecekti. Tam kapının yanına geldiğimde, aniden gördüklerimle kalbimin duracağını zannettim. Nefes almakta zorluk çekerken, boğazımdaki yumruk da bağırıma engeli oluyordu.

Bu neydi Tanrım! Banyonun her bir noktasından onlarca böcek çıkıyor ve hepsi süratle üstüme doğru geliyorlardı. Bu bir kâbus muydu yoksa? Peki ya meleğim? hâlâ omzumda hissettiğim meleğim? O da mı rüyamın bir parçasıydı? Hayır, her şey yalan olsa da meleğim gerçektir. Onu sadece görmüyor, aynı zamanda hissedebiliyordum da.

Bana ışık gibi görünen meleğim, ilk kez yer değiştirmişti. Sol omzumdan önüme doğru geçerken ona inanmamı, var olduğundan şüphe etmememi istiyordu âdeta. Artık gözümün önündeydi.

Onu ilk defa bu kadar net görüyordum. Gözlerimi kamaştıracak kadar parlaktı. Gözlerimin önünde büyüyor, büyüdükçe daha da parlak oluyordu. Yarım metre öteden güneşe bakmak gibi bir şeydi bu. Gözlerim yanıyor, acıyor, sanki iğneler batıyordu ama ben yine de bakmak istiyordum bu ışık topuna. Sanki içinde biri vardı. Bir insan, bir canlı varlık ya da.....

Bana bir şeyler anlatmaya çalışıyordu sanki. İnsan bazen anlatmak istediklerini diliyle anlatamaz, bakışlarına döker ya; ışık topu da sanki dilsiz bir şeyi barındırıyordu içinde.

Güven veren şeyler, bildiğimiz şeylerdir diye öğrenmiştim yıllar boyunca ama ne kadar yanıldığımı o anda, ışık topuna baktığımda, içime enerjisini akıtığında, bana cesaret verdiğini hissettiğimde anlıyordum. Ama yine de merakım gittikçe büyüyordu. Neydi bu? Gerçek miydi yaşadıklarım? Banyoda gecenin bir vakti onlarca böcek ve bir ışık topu duruyordu. Sanırım bu bir rüyaydı ya da ben deliriyordum.

Işık topu artık dönüyordu. Döndükçe aynanın önünde duran

her şey sallanmaya başlamıştı. Aynen deprem gibi. Artık onu takip edemiyordum gözlerim. Işığın bakamıyordum. Aniden banyonun flüoresanı patladı. Anlatamadıkları, patlayan flüoresanın çıkardığı dumanla somutlaşmıştı.

Titrediğimi ya da korktuğumu şimdi hatırlamıyorum. O geceyle ilgili başka hiçbir şey hatırlamıyorum.

“Stella uyan!”

Selim’in sesiyle uyandım. Gözlerimi açmadan önce geçirmiş olduğum geceyi düşündüm. Yataktaydım. Selim yanımdaydı ve hiçbir sorunu da yoktu. Gördüğümün sadece bir karabasan olduğunu anladığımda, hissettiğim huzuru anlatamam. Böceklerle çok kötü takmıştım kafamı. Oldum olası beni korkutmuştu böcekler. Ah şu fobilerimden bir kurtulabilseydim...

“Stella uyandın mı?”

“Evet canım uyandım,” dedim. “Çok kötü bir gece geçirdim Selim. Öyle yorgunum ki. Bu sabah çocuklara sen kahvaltı verebilir misin?”

“Tamam, çocukları dert etme sen,” dedi anlayışlı kocam. “Sadece sormak istediğim bir şey var. Bu sabah hiç banyoya gittin mi?”

Çocukluğumdan beri, beni korkutan her ne olursa olsun ellerimle kulaklarımı kapardım. Düşünmeden yaptığım bir hareketti bu. Biri bana bağırdığında, birinin herhangi bir şekilde canı yandığında, kendimi çaresiz ve güçsüz hissettiğim anlarda hep ellerimi kulaklarımı bastırırdım. Bir şeylerin arkasına saklanmak, kendimi daha güvende hissetmek gibi bir şeydi bu sanırım. İşte şimdi, Selim’in bu sorusu üzerine de aynı şeyi yaptığımı fark ettim. Söyleyeceklerini duymamak için veya daha uzaktan duyarsam, sanki canım daha az yanacakmış gibi.

“Hayır Selim,” diye cevap verdim. “Bu sabah banyoya gitmedim. Neden?”

“İnanılır gibi değil Stella,” dedi Selim. “Banyonun flüoresanı patlamış, etraf darmadağın. Her şey alt üst olmuş, aynanın önünde ne varsa yerlere saçılmış. Senin çok sevdiğin küçük vazon da kırılmış ve... ve bir şey daha var Stella...”

Bu sefer doğrudum. Elimi kulaklarımdan çektim. Galiba her şeye rağmen gerçeği duymak istiyordum.

“Ne var Selim?” diye sordum, tuhaf bir özgüvenle.

58

“Sen görüp de kendini kötü hissetmeyesin diye yerleri süpürdüm ama bunu sana söylememelik edemezdim.”

Beklentili bir ifadeyle kocamın gözlerine baktım.

“Yerde,” dedi Selim, “yerde yirmiden fazla böcek ölüsü vardı!”

Bir süredir hayatımda her şey mükemmel giderken, sıradan bir günün, sıradan bir Cumartesi gününün hayatımıza bir başka kapı açacağını, o günün sonucundan doğacak bilinmezlikler, korkularla dolu on yıl yaşayacağımızı nasıl bilebilirdim?

Neredeyse bir yıla yakın bir zamandır evimizde bir tek böcek bile görmemiş, sıradışı bir olay yaşamamıştık. Yaşadıklarımı unutmuyor olsam da, her şeyin başladığı gibi bittiğini, hayatımızın normale döndüğünü düşünmek beni rahatlatıyordu.

Fakat bu kadar uzun zamandan sonra bulaşık yıkarken hemen yanımda, mutfak tezgâhının üstünde yürüyen o korkunç yaratığı gördüğümde korkularım yeniden başlamıştı. Yaşadığım o korkunç gecenin intikamını almak istermişçesine böceği öldürürken, aslında bilinçaltımda gelecekte olacakları durdurmaya çalışıyordum. Ama her şeyin daha yeni başladığı konusunda en ufak bir fikrim bile yoktu.

Her cumartesi gibi keyifle kahvaltımızı yaptık. Masada günlük gazeteleri karıştırırken Selim’le ufak bir tartışmamız oldu. Her zamanki gibi bana yalnızca gazetenin ekini bırakmıştı. Bir an önce Jeffrey’yi basketbol antrenmanına götürmesini ve beni gazetelerimle baş başa bırakmasını istiyordum.

Selim’i masada bırakıp oğlumun kıyafetlerini hazırlamak için odasına çıktım. Çekmeceyi açtım. Eşofman yerinde yoktu.

Herhalde Jeffrey spor çantasına yerleşmiştir, diye düşünüp mutlu oldum. Küçük oğlum artık sorumluluk sahibi mi oluyor yoksa?

Yıllar ne kadar da çabuk geçmişti! Bir an önce büyümek, on sekiz yaşında olmak, hatta evlenip anne olmak için sabırsızlandı-

ğım günler çok geride kalmıştı artık. Gözbebeğim, biricik kızım Jessica'dan sonra anneliği ikinci kez yaşamaya hazırlandığımda, Jeffrey'm içinde büyüdüğünde nasıl da endişelenmiştim. Ya küçük bebeğimi ablası kadar sevmeyiz, ya ona aynı sıcaklığı hissedemeyizsem diye nasıl da evhamlanmıştım.

Oysa ki minik oğlum Jeffrey'yi ilk kez kucağıma aldığımda ne kadar yanılmış olduğumu anlamış, annelik bu olsa gerek diye düşünmüştüm. Aylar boyunca içimi saran korku dağılmış, oğlumu da en az kızım kadar sevebileceğimi anlamıştım. Henüz tanıştığım bebeğimin kokusunu doyasıya içime çekmeye, onu koklamaya doyamıyordum.

Oğlum, ailemizin küçük erkeği, benimse büyük aşkım olmuştu. Onu hayranlıkla seyrederken Selim'in gözlerinden okunan mutluluğunu, henüz üç yaşında olmasına rağmen küçük anneliğe soyunmuş Jessica'nın heyecanını unutmam mümkün değildi.

Jeffrey de aynı ablası gibi harika bir bebektir. Onu emzirirken maviş gözlerini kocaman açıp bana bakmasına bayılıyordum. Âdeta dünyaya yemek yemek için gelmiş gibiydi. Doktorun her üç saatte bir emzireceksin demesine rağmen, oğlumun ağlamalarına dayanamıyor, neredeyse saat başı doyuruyordum.

Bebeğimi emzirirken onunla tek başıma bir odaya çekiliyordum. Yanıma hiç kimseyi almıyor, ikimiz için özel olan bu dakikaları başka hiç kimseye paylaşmak istemiyordum. Minicik bebeğim, sanki kaybetmekten korkarmışçasına, eliyle sıkıca göğsümü tutup emerken, ben de ona olan sonsuz aşkı, sevgi sözcükleriyle anlatmaya çalışıyordum.

Bir gün Jeffrey'nin bezini değiştirirken, Jessica'nın söylemiş olduğu bir söz, her aklıma geldiğinde beni aynı şekilde güldürüyordu.

“Anneciğim ben kardeşimin pipisinin neden böyle olduğunu biliyorum!”

Hiç beklemediğim bir anda duyduğum bu sözle hayretler içinde kalmıştım.

“Neden güzelim?”

“Çünkü o daha bebek. Büyüyünce benim gibi olacak!”

Bunlar, asla unutulmayacak, insana dünyadaki cenneti yaşa-

tan türden anılandı. Belki de insan ölüp diğer tarafa gittiğinde, yanında götürdüğü şeyler de bu tür anılar oluyordu.

Aşağıya inip oğlumun yanağına kocaman bir öpücük kondurdum ve Selim'e geç kalmamaları için çıkmaları gerektiğini söyledim. Oğlum ayakkabılarını giyerken, memnuniyetimi onunla paylaşmak istedim.

"Aferin benim oğluma," dedim. "Benden beklemeden eşofmanını çantana yerleştirmen ne kadar güzel."

Oğlum anlamsız bir ifadeyle yüzüme baktı.

"Ne eşofmanı, anne?" dedi. "Ben eşofmanımı çantama koymadım ki!"

"Koymadın mı?" diye sordum şaşkınlıkla. "Peki nerede olduğunu biliyor musun oğlum? Ben yerinde bulamadım."

"Hayır anne, bilmiyorum."

"Peki aşkım," dedim, "demek ki gözümden kaçtı. Gidip getiriyim hemen."

Yukarı çıktım ve az önce baktığım çekmeceyi bir kez daha aradım. Eşofman her zaman olduğu yerde yoktu. Her şeyin yerli yerinde olması konusunda çok titiz bir insandım ve oğlumun eşofmanı her zaman komodinin ikinci çekmecesinde dururdu. Acaba haftada bir temizliğe gelen kadın mı yerini değiştirmişti? Odada eşofmanın olabileceği ve hatta olamayacağı her yere bakmıştım ama yoktu!

Arama işini erteledim. Yıkanmış fakat henüz ütülenmemiş diğer eşofmanı aceleyle hazırlayarak çantaya yerleştirdim ve koca camla oğlumun uğurladım.

Eşofman işi iyice kafama takılmıştı. On bir yaşımdan beri yanımızda olan ve artık ailemizin bir ferdi olarak kabul ettiğimiz Fatma'ya telefon açıp nereye sakladığını sordum. Aldığım cevap beni iyice meraklandırdı:

"Ben ne gördüm ne de elledim, Stella. Çocukların kıyafetleriyle her zaman sen ilgilenirsin ya!"

Kafam karmakarışıkta. Jessica az sonra arkadaşı geleceği için sevinçli, ben ise bir an önce odama çekilmek için sabırsızdım. Kitabıma konsantre olup düşüncelerimi dağıtmak istiyordum.

Mutfakta bulaşıkları yıkarken, kızımın arkadaşının geldiğini duymamıştım bile. Suyun sesi ve o günlerde dilime takılan hep aynı şarkı, zili duymamı engellemişti sanırım. Jessica'nın konuştuğunu duyunca arkadaşının geldiğini anlamış, yanlarına gitmek için acele etmiştim. Sibel'in annesi de gelmiş olmalıydı. Kızını bırakıp gideceğini, yapması gereken işleri bitirdikten sonra da, dönüşte kızını alacağını söylemişti bana.

"Hoş geldiniz" dedim gülümseyerek. "Biraz içeri girmek istemez misiniz?"

"Merhaba," dedi Sibel'in annesi. "Kusura bakmayın, hemen gitmem gerekiyor ama dönüşte çok geç olmamışsa bir kahveni-zi içerim tabii."

Kadının elindeki gülleri görünce şaşırılmıştım.

Ne kadar nazik bir kadın, oysa ki ben kızımı onlara bıraktığımda hiçbir şey götürmemiştim, diye düşünürken nasıl da mahcup olmuşum.

"Bu çiçekleri kapınızın önünde buldum Stella," dedi. "Size ait herhalde."

"Bizim kapının önünde mi?" diye sorarken şaşkınlığımı gizleyemedim.

"Evet, kapıya yaslanmıştı."

İçimden *Allah, Allah,* deyip kadının bana uzattığı çiçekleri aldım. Üzerinde kimden geldiğine dair bir kart yoktu. Hatta, daha ilginç olan şey, hangi çiçekçiden geldiğinin de belirsiz oluşuydu. Çok şık bir ambalajı olan bu kucak dolusu gülleri kim yollamış olabilirdi acaba? Biri bana şaka mı yapıyordu yoksa?

Bu garip duruma bir anlam verememekle birlikte, "*Nasılsa yakında ne olduğunu anlarım*" diye düşünerek, olayı kafama takmamaya çalıştım. Bu muamma çiçeklerin sahibi her kimse yakında ortaya çıkacaktı mutlaka.

Arkadaşı geldi diye Jessica'nın sevinçten ağzı kulaklarına varıyordu âdeta. Birlikte gülüşerek odalarına çıkarlarken iki küçük bayanı gülümseyerek izledim. Ona ne kadar zor kavuştuğumu bir an olsun unutmadığım küçük meleğim, koca bir kız olmuştu artık.

Evliliğimin dördüncü ayında hamile olduğumu öğrendiğim

zaman, dünyalar benim olmuştu sanki. Bu güzel haberden sadece bir ay sonra düşük yapmam beni çok sarsmıştı. Selim'in sevgisi ve desteğiyle o zor günleri atlatmayı başarmıştım. Ancak büyük umutlarla sarıldığım ikinci bebeğimin doğumuna dört ay kala, karnımda ölmesi içimdeki birçok şeyi yıkmıştı. İşte bu yüzden üçüncü bebeğim olan Jessica aynen adının anlamı gibi Selim ve benim için Tanrı'nın bir nimetiydi.

Hamile olduğumu öğrendiğim gün hemen doktora gitmiştik. Beni muayene ettikten sonra, hamileliğimde tekrar sorun olabileceğini, bu yüzden hormon ilaçları kullanmam ve doğuma kadar yatmam gerektiğini söylemişti.

Selim bunu duyduğunda sekiz ay yatmamın beni ne kadar strese sokabileceğini düşünerek panik olmuştu. Bense bunu çok sakın karşılamış, bebeğimi kaybetmemek için her türlü fedakârlığa hazır olduğumu söylemiştim.

Bebeğimin karnımda günbegün büyümesi, "korkma anne ben iyiyim" dercesine attığı tekmeler bana kuvvet vermiş, ayların nasıl geçtiğini bile anlayamamıştım. Bir tek gün bile halimden şikâyetçi olmadan, bebeğime kavuşacağım günü sabırsızlıkla beklemiştim.

Neden olduğunu bilemiyorum, ancak bebeğimin kız olduğunu ilk günden beri hissetmiş ve ona bir isim bile koymuştum: Jessica!

O yıllarda televizyonda oynayan "Logan'ın Kaçışı" adlı diziyi izlerken Jessica ismini ilk kez duyduğumda, içimi sıcacık duygular kaplamış ve kızımın ismi bu olmalı diye düşünmüştüm. Bunu Selim'e söylediğim zaman o da en az benim kadar etkilenmiş olacak ki başka hiçbir alternatif düşünmeden kabul etmişti.

"Stella'cığım bir Jessica'mız oldu!"

Selim'in bana verdiği bu müjde ile dünyanın en mutlu insanı olmuş, on sekiz saat çektiğim acıları bir anda unutmuştum. Artık ben bir anneydim. Uğrunda ölebileceğim, dünyalar güzeli bir kızım vardı.

Ve o dünyalar güzeli, dünyamı güzelleştirmekle kalmayacak, günden güne en iyi arkadaşım, sırdaşım ve en iyi dostum olacaktı. Ben anneydim artık, bir kızım vardı!

Kızımı büyütürken yaşadığım tatlı yorgunluk ve yoğun sevgiden, günlerin, hatta ayların bile nasıl geçtiğini anlayamamıştım. Jessica o kadar sakin ve huzurlu bir bebektir ki uykuda geçirdiği uzun saatler boyunca işimi rahatlıkla yapabiliyor, uyandığında tatlı gülücüklerini özlemiş oluyordum.

Selim'in ise kızımıza ve bana gösterdiği sevgi ve ilgi, mutluluğumu tamamliyordu. Ama sanki hâlâ eksik olan bir şey vardı. O bir şey, küçük meleğimden tam iki yıl sonra içimde büyümeye başladı. Ve küçük erkeğim ailemize katılınca, işte o zaman mutluluğumuz gerçekten tamamlanmış oldu.

Böyle tatlı bir geri dönüşle iyice rahatlamıştım. Artık kaybolan eşofmanı düşünmek istemiyor, odama çekilmek ve huzur içinde kitabımı okumak istiyordum.

Günler, haftalar süratle geçiyor, evim, çocuklarım ve birkaç derslerimle yoğun hayatım devam ediyordu. Çok fazla çalışıyor olmama rağmen bunların hepsi bana keyif veriyor, asla hiçbir şeyden şikâyetçi olmuyordum.

O gün 19 Mayıs olduğu için okullar kapalıydı. Ben de bu nedenden dolayı bütün derslerimi iptal etmiş, çocuklarımla evde oturmanın zevkine varmayı tercih etmiştim. Ama sanırım Jeffrey'yi iki bayanla olmak sıkımişti ki alt komşunun oğluyla oynamak için aşağıya indi. Kızım artık baş başa kalmıştık. Onun yaşına inmem ve onun özel hayatından konuşmamız, bana olduğu kadar ona da zevk veriyordu. Kızım büyüyordu artık ve ben onun her yaşını doyasıya yaşamasını istiyordum. Tüm güzellikleri yaşamalıydı bebeğim.

Güzel ve uzun bir sohbetten sonra, kızımın isteği üzerine çilek kokan köpüklü banyoyu hazırlamış ve mutfağa gidip, çocukların sevdiği çikolatalı keki yapmaya koyulmuştum.

Henüz yıkanmaya başlamıştı ki bana seslendiğini duydum. Yanına gittiğimde, saatiyle bileziğini çıkarmayı unutmuş olduğu-

nu söyleyerek, benden onları almamı istedi. Bende kızımın koldan alıp banyodaki aynanın önüne koyarak dışarı çıktım.

Mutfakta kek hazırlığına devam ederken Jessica yıkanmış, yanına gelmişti.

“Anneciğim saatimi nereye koydun?” diye sordu, ak pak olmuş yüzünde parıltılı gülümsemesiyle.

“Banyoda aynanın önünde güzelim,” dedim.

“Hayır anne yok,” diye karşılık verdi. “Orada sadece bileziğim vardı.”

“Jessica, lütfen bir daha bak güzelim,” diye üsteledim. “İkisini birlikte oraya koydum. Göremedin herhalde.”

Kızım banyoya bir daha gidip geri gelmişti. Israrla orada olmadığını söyleyince, ben de gülerek “Kim bilir, belki de saat uçmuştur,” diyerek ona takıldım.

Banyoya gittiğimde hayretler içinde saatin gerçekten orada olmadığını gördüm. Oysa ki daha birkaç dakika önce bilezikle birlikte aynanın önüne koyduğumdan o kadar emindim ki, saati hâlâ orada görüyor gibiydim. Ama ne yazık ki gerçek olan saatin orada olmadığıydı!

“Bak gördün mü anne yok işte,” dedi kızım. “Bir de bana inanmıyordun.”

Ben ne düşüneceğimi bilemeden öylece kalakalmıştım. Saat neredeydi gerçekten? Kim, nasıl almıştı onu? Evde bir başkası olmadığına göre bunu alan bir insan olamazdı! Deli saçması şeyler geliyordu aklıma. Saati bulamamamın mantıklı bir açıklaması da olamazdı zaten! Kızım en az benim kadar telaşlanmış, ardı arkası kesilmeden soru yağmuruna tutmuştu beni.

“Anne saate ne oldu sence? Nasıl yok olmuş olabilir?”

Jessica henüz on bir yaşındaydı. Onun korkmasını istemediğimden, telaşımı çok fazla belli etmemeye çalışıyordum.

“Yavrurum, inan ki ben de anlamadım,” dedim. “Biliyorsun, bu ara çok yorgunum. Belki de dalgınlıkla onu bir başka yere koymuşumdur. Biraz düşüneyim, mutlaka hatırlarım canım. Haydi gel, bana mutfakta yardım etmeni istiyorum. Birlikte babaya güzel bir yemek hazırlayalım.”

“Ama anne,” diye itiraz etti Jessica, “geçen Cumartesi annea-

neme giderken, kardeşimin kazağını da bulamamış ve ‘nereye gitti bu kazak,’ diye sinirlenmiştin hatırlıyor musun?”

“Evet Jessica hatırlıyorum,” dedim, “ama onu buldum yavrum. Kir torbasına atmışım meğersem.”

Sanırım kızıma ilk kez yalan söylüyordum. Kazağı bulamadığımı söylesem iyice korkacaktı çocuk!

Selim eve geldiğinde çocuklardan gizli bir şekilde durumu ona da anlattım. Çok şaşırды ve tabii ki bir yorum getiremedi. Her şeye rağmen, Selim’in benim kadar endişelenmediği gözlerinden okunuyordu. Durumun ciddiyetini anlaması için daha ne olması gerekiyordu acaba?

Yeni evimize taşınalı bir yıl olmuştu. Neredeyse ilk günden beri birçok şeyimiz kaybolmuş ve ben buna bir anlam verememiştim. “*Mutlaka bir başka yerden çıkar,*” diye düşünüp, vakitsizlikten aramayı hep ertelemiştim. Fakat bu sefer durum çok farklıydı. İlk önce Jeffrey’nin kazağı, eşofmanı ve şimdi de Jessica’nın saati! Artık bunu göz ardı edemezdim. Çok ciddi bir şeyler oluyordu. Ama ne?

Koskoca bir kışı geride bırakmıştık. Baharın gelmesi her insan gibi bana da farklı duygular yaşatıyordu. Bu güzel havalarda bir bütün gün evlerde kapalı kalıp briç dersi vermek hiç de zevkli gelmiyordu açıkçası. İşimi bu kadar sevmeseydim, yapamazdım herhalde diye düşünmekten kendimi alamıyordum.

Yaza çok az kalmıştı. Burgaz Adası’nda geçireceğimiz koskoca bir yaz tatilinin hayaliyle yaşıyordum. Çocukluğum ve genç kızlık dönemimde yazları Büyükada’ya giderdik. Evlendiğimden beri de artık tam bir Burgazlı olmuştum. Üç ay deniz kenarında yaşamak, delice tutkun olduğum denizden istifade etmek benim için vazgeçilmez bir şeydi.

İşten eve henüz dönmüştüm. Yemeği hazırlamadan önce birkaç dakika kestirmek için kanepeye uzanmıştım. Çalan telefonun

sesi keyfimi kaçırmıştı. Arayan Selim'di. Annesini doktora götürceğini ve yemeğe gicekeceğini haber vermek için aramıştı.

Kayınvalidemin bir süredir rahatsız olması hepimizi çok üzüyordu. Doktorun söyleyeceklerini duymak istediğimi, randevuya geleceğimi söyleyerek telefonu kapattı.

Aceleyle giyinirken, kendi annem gibi sevdiğim kayınvalidem için endişeleniyordum.

Selim'in annesini, babasını ve erkek kardeşi Bedri'yi ilk kez evlerine gittiğim bir Cuma gecesini tanıdım O gece nişanımızı kutlamak için bütün aile dostlarını davet etmişlerdi. Annem ile babam ayrı yaşadıkları için bu davete sadece babamla birlikte gitmiştik. Annemin bizimle olmamasından dolayı son derece üzgün ve buruk gittiğim bu evden, mutluluk gözyaşlarıyla ayrılmıştım.

Hep birlikte gitarlar ve şarkılar eşliğinde karşılaşmalar ve bana kucak açmışlardı. Sıcacık bakışları ve gözlerinden okunan mutluluk, daha ilk dakikadan kalbime sevgi tohumunu ekmişti bile. Hayatım boyunca hayalini kurduğum sıcak ve sevgi dolu yuvaya onlar sayesinde kavuşmuştum.

Kayınvalideme Parkinson teşhisi konmuştu. Elleri titriyor, ayaklarında ise istemsiz hareketler oluyordu. Zaman içinde unutkanlık ve algılama zorluğu da yaşamaya başlamıştı. Son derece bakımlı, güzel ve hoş bir kadındı kayınvalidem. Hayata bağlılığı, yaşına rağmen modern ve aydın bir insan oluşu, neşesi ve güler yüzüyle muhteşem bir insandı o.

Şimdiyse, yıllara meydan okuyan bu kadının gün be gün çöküşünü görmek hepimiz için gerçekten büyük bir acıydı. Artık yalnız yaşaması onun açısından tehlikeli olacağından, sürekli onunla ilgilenmek üzere yanında kalacak bir yardımcı tutmuştuk. Ben de derslerimden vakit buldukça kayınvalidemi ziyaret ediyor, elimden geldiğince ona yardım etmeye çalışıyordum.

O sabah, her zaman olduğu gibi çocuklarımı okula yolladıktan sonra evden çıkmak için hazırlanıyordum. Yoğun bir gün beni bekliyordu ve ben nedense kendimi hiç iyi hissetmiyordum. İçimde anlayamadığım bir sıkıntı vardı. Sanki kötü bir şey olacak, kötü bir haber alacakmışım gibi huzursuzdum. Anneme telefon açtım. Bütün gün arayamayacağım için onun iyi olduğun-

dan emin olmak istiyordum. Daha sonra ablamı aramayı düşündüysem de, henüz uyuyor olacağını tahmin ettiğimden rahatsız etmek istemedim.

Keşke ilk ders iptal olsa, diye geçirdim içimden. Hatta bugün hiç çalışmasam.

Aslında öğrencilerime telefon açıp kendimi iyi hissetmediğimi, ders veremeyeceğimi söyleyebilirdim. Ama bu benim prensiplerime öyle aykırıydı ki. Böyle basit bir iç sıkıntısı yüzünden herkesin programını değiştirmem doğru olmazdı.

Hafif bir makyaj yapıp evden çıktım. Asansörle tam aşağıya iniyordum ki, cüzdanımı evde unutmuş olabileceğim aklıma geldi. Sabah kapıcıya bir şeyler aldırması ve ona ödeme yaparken cüzdanımı salondaki masanın üstüne koymuştum. Çantamı açıp baktığımda, gerçekten de cüzdanımı almamış olduğumu gördüm. Yola çıkmadan önce fark etmem iyi olmuştu.

Geri dönüp cüzdanımı alırken, hemen yanında duran gülü fark ettim. Masanın üstünde kırmızı bir gül vardı. İlk gördüğümde şaşırdıysam da, Selim'in güzel bir jesti olduğunu anlayınca sevindim. Beni sürprizleriyle şaşırtmaya bayılıyordu. Sadece bunu daha önce fark etmemiş olmam garip gelmişti bana.

Akşam eve dönerken ben de ona bir hediye alsam çok iyi olacaktı. Ama önce Selim'e telefon açıp teşekkür etmek istiyordum.

"Günaydın canım," derken ses tonumdan beni ne kadar mutlu ettiğini anlamış olacak ki; "Günaydın güzelim. Sesin ne güzel geliyor öyle," diye karşılık verdi.

"Gelmez mi?" dedim, "sevgilimin aldığı gül beni öyle mutlu etti ki."

"Ne gülü? Anlamadım?"

"Dalga geçmeyi bırak, derse geç kaldım zaten," dedim, gülele. "Çiçek için gerçekten çok teşekkür ederim canım. Özellikle bu sabah bu bana ilaç gibi geldi."

"Stella, ben sana çiçek almadım ki!"

"Nasıl yani?" dedim şaşkınlıkla. "Bu çiçeği sen koymadın mı masanın üstüne?"

"Hayır canım, neden söz ettiğini bile bilmiyorum!"

Üç ay kadar önce kapıma bırakılan güller ve şimdi masamın üstünde bulduğum bir tek gül. Kimden geliyordu? Kim bırakıyordu bu gülleri? Kızımın arkadaşının annesi “Kapıda buldum” dediği zaman şaşırmışım ama daha sonra bunun üstünde durmamış, kafamdan silip atmışım. Ama şimdi bu gül evimin içindeydi ve evden çıkmadan önce, onu orada görmediğimden de emindim.

Yanılmış olmayı ümit ediyordum. Kim bilir belki de oradaydı ve ben görmemişim. Belki de bu çiçek çocuklarıma ait olabilirdi. Mesela küçük bir delikanlı kızıma vermiş olamaz mıydı?

Kurban bayramı nedeniyle o hafta derslerimin çoğu iptal olmuştu. Uzun zamandır ailece bir tatile gitmeyi hayal etmemize rağmen, kayınvalidemin hastalığı buna engel olmuş, onu bırakıp gitmeye gönlümüz el vermemişti. Eşim ve çocuklarımla birlikte evimizde sakin birkaç gün geçirip dinleneceğimi düşünmek bile bana yetiyordu.

Yoğun iş tempom yüzünden uzun zamandır aileme vakit ayıramaz olmuştum. Sanırım bu durumdan en çok kızım Jessica etkileniyordu. Bana “Öğretmen olman öyle hoşuma gidiyor ki” derken, öğretmenine “Annemi hiç göremiyorum onu özlediğim için ders çalışmıyorum” diye sitem ettiğini öğrendiğimde çok üzülmüş, ne yapmam gerektiğine karar verememişim.

Birkaç dersimi bıraksam daha fazla evde olabilirdim ama Selim’in işleri çok kötü gidiyordu. Onun kazancı çocukların okulu ve ev masrafını karşılamaya yetmiyordu. Bu nedenle eve katkıda bulunmak ve daha rahat yaşamak için benim de çok çalışmam gerekiyordu.

Bayram süresince her gün farklı bir program yapıyor, çocukları diledikleri her yere götürüyorduk. Onlarla olmak, sevinçlerini paylaşmak, benim için en büyük mutluluktuk. O gün önce kayınvalidemde öğlen yemeği yiyecek, daha sonra da çocukları buz

patenine götürecektik. Çocukların kıyafetlerini hazırlamaktan, kendim hazırlanamamıştım. Onları bekletmemek için, elimden geldiğince acele etmeye çalışıyordum.

Jeffrey'nin yanıma gelerek " Anne odamda kocaman bir böcek vardı, ama ben hiç korkmadım , onu öldürdüm!" demesiyle bütün hızım kesilmişti *Bu sefer korkmamalıyım, bize zarar veremeyecek*, diye düşünerek, kendime telkinde bulundum.

Selim her zamanki gibi sabırsız davranmıştı. "Çocuklarla seni arabada bekliyoruz," diyerek Jessica ve Jeffrey'yi alıp aşağı inmişti bile.

Birkaç dakika sonra artık ben de hazırdım. Odamdan çıkıp kapıya doğru yürürken içeriden gelen şiddetli patırtı ile irkildim. Korku içinde ne olduğunu anlamak için sese doğru koştuğumda, salondaki portatif barın çökmüş olduğunu gördüm. Üzerinde ne varsa yere düşmüş, şişelerin neredeyse hepsi kırılmıştı.

Korkudan elim ayağım titriyordu. Bir süre anlam veremeden öylece baktım. Koskoca barın durup dururken nasıl bu hale geldiğine anlam veremiyordum. İlginç olan şey, dört ayağın birden aynı şekilde kırılmış olmasıydı. Aklıma kötü bir şey getirmemeye çalışıyordum. Yaşadığım onca garip olaydan sonra, her şeyden bir anlam çıkarmaya başlamıştım sanki.

Salonu bu halde bırakıp gidemezdim. Aşağıya inip olanları Selim'e anlattım. Beni bu vaziyette tek başıma bırakmak istemediğini, yukarı çıkacaklarını söylediğinde, çocukların programını bozmamak için, annesine yemeğe gitmelerinde ısrarcı oldum. Bu arada ben de salonu toplayacak ve daha sonra onlara katılacaktım.

Selim'in bu duyduklarıyla suratı değişmiş, canı sıkılmıştı. Ben ise hâlâ iyimser düşünmeye ve bunun her evde olabilecek sıradan bir aksilik olduğuna kendimi inandırmaya çalışıyordum.

Salona geçmeden önce odama gidip üstüme rahat bir şeyler giydim. İşe nereden başlayacağımı bilemiyordum. Kırık şişeleri ve yere dökülen içkileri temizlemek hiç de kolay olmayacaktı.

Süpürgeyi ve yer bezlerini alıp salona gittim. Tam işe başlayacakken gördüğüm şeyle paniğe kapıldım. Kırılmış ayaklar daha beş dakika önce yerde dururken, şimdi dördü de barın üstündey-

diler. Kâbus gibi bir şeydi bu. Kalbim canımı acıtacak kadar hızlı atıyor, ölesiye korkuyordum.

Evde yalnızdık.

Ben ve “onlar...”

Kaçmam, canımı kurtarmam gerekiyordu!

Panik halinde evden çıkarken, ayağımda terliklerim olduğunu ve çantamı dahi almadığımı bile fark edememiştim. Kapıcıdan aldığı parayla bir taksiye atlayıp kayınvalidemin evine gittim.

Kayınvalidemin evi bizim evimizden on beş dakika uzaktaydı. Ama sanki bir saat geçmişti yol boyunca. Yalan yanlış tariflerimle birçok kez yanlış sokaklara girip kaybolmuştuk. En sonunda taksi şoförü arkaya dönüp “Ablacığım iyi misin? dönelim istersen,” dediğinde, boş bulunup irkilmiştim.

Hayır! O eve dönmek istemiyordum. O, benim içinde huzur bulduğum, çocuklarımı büyüttüğüm, onlarca güzel anımıyla paylaştığımız sıcak ev değildi artık. Oraya dönemezdim. Dönmemeliydim.

Hatta en yakın zamanda da taşınmalıydık. O evde insani olmayan bir şeyler vardı O ev lanetliydi! Böcekler, kaybolan eşyalar, garip olaylar içerisinde mi büyütecektim çocuklarımı? Buna hakkım yoktu!

Sonunda bin bir güçlkle kayınvalideme gelmiştim. Şoförün verdiği paranın üstünü görememiş, asansörü bile bekleyememiştim. Bir an önce kocamın, çocuklarımın yanında huzurlu ve güvende olmak istiyordum.

Merdivenlere yöneldim. Dört kat yukarı çıkacaktım. Şimdi koşuyordum, tırmanıyordum âdeta merdivenleri. Bir anda apartmandaki otomatik ışık sönünce, karanlıkta kalmıştım.

Artık korkuyor ve ağlıyordum. Önümü görmüyordum.

Sonra o karanlıkta bir sürü parlayan göz görür gibi oldum. Böcekler üzerime geliyordu yine.

Yo, hayır! Bu kadarı fazlaydı, dayanılmazdı. Hangi böcek insan kadar hızlı çıkabilirdi ki merdivenleri?

Işığım! Işığımı görüyordum şimdi de. Meleğim beni yukarıya taşıyor, böceklerden daha hızlı olmamı sağlıyordu.

Hangi kattayım? Hangi kapının önündeyim? Selim! Selim ne-

rede? Tanrım, neden hiçbir şey gözükmüyor? Neden bir şey göremiyorum?

“Stella?”

“Baba, annem iyi mi?”

“Çocuklar içeri gidin lütfen.”

“Anne, uyan! Ne oldu sana anneciğim?”

Selim’in, Jessica’nın, kayınvalidemin seslerini duyuyordum. Ne olmuştu bana? Bayılmış mıydım?

Başım acıyordu; gözümü açamıyor, cevap veremiyordum. Galiba elimi tutan Selim’di. O ağlayan Jeffrey miydi? Doğrulmaya çalışırken belimdeki o korkunç sancıyı hissediyordum.

“Bana ne oldu?” diye sordum, zorlukla konuşarak.

“Tamam canım bir şey yok,” dedi Selim. “Sadece bayıldın.”

Selim’in güven veren sesiyle kendime gelir gibi oldum ama tam değil. Ağlamak istiyordum şimdi de. Her şey için ağlamak istiyordum. İki yavrum orada benim için ağlarken, benim ağlamaya hakkım yoktu ama. İçinde bulunduğum durum ne olursa olsun güçlü olmalıydım. Yaşadıklarımı yaşamayanlar için, tüm bunlar inandırıcılıktan uzaktı belki. Ama artık kimse umurumda değildi. Ben, güçlü ve korkusuz olmalıydım.

Beni bayıltan şey, biraz önce yaşadığım şok, o böcekler hayal miydi? Evde yaşadığım olay ve ışığım gerçektir ama böceklerden hâlâ emin olamıyordum.

“Selim, kapının önünde böcek gördün mü?” diye sordum.

“Stella, şimdi bunları düşünme,” dedi Selim.

“Lütfen, bilmeliyim,” diye ısrar ettim. “Kapının önünde ya da merdivende, ya da herhangi bir başka yerde, düşüp bayıldığımda hiç böcek gördün mü?”

Bağırıyordum şimdi de. Kocam kafasını eğdi ve yutkundu. Hiçbir şey söylemeden elimi bırakıp camın önüne gitti. Ne demeyi şimdi bu? Kocam benden ne gizliyor olabilirdi?

Konuşmayacağını anladım. Alacağım cevap beni korkutuyordu zaten. Lanetimin sebebi o böcek miydi? Bilmiyordum!

O gece eve gitmek istemediğim için, hep birlikte kayınvalidemde kaldık. Çocukları Selim’in bekârken kaldığı odaya yatırdıktan sonra, biz de kayınvalidemin odasına geçtik. Yatak san-

ki üzerinde dikenler varmışçasına canımı acıtıyordu. Selim belli etmemeye çalışsa da, o da benden daha iyi görünmüyordu. Uykusuz bir gecenin bizi beklediği kesindi.

“Selim, çok kötü şeyler oluyor evimizde anlamıyor musun?” dedim. “Kaybolan eşyalar, bir türlü kökünü kurutamadığımız böcekler, şimdi bu bar olayı. Ama sen sadece kendi gördüklerine inanıp, evde olan biteni görmezlikten geliyorsun. Bu ilgisizliğin beni deli ediyor. Sadece gözünün gördüğüne değil evimizde yaşananlara da baksana bir kere.

“Yeni aldığın kotun kayb olduğunda, sanki yaşananların içinde tek önemli şey senin kotunmuş gibi onu sorun etmiştin. Banyoyu savaş alanına benzettiğin sabah, yerde yirmiden fazla böcek ölüsü gördüğünde, belki de ilk defa o gün doğaüstü bir şeyler yaşandığına ikna oldun. Ama sadece bu kadar işte. Beni karşına alıp bu konu hakkında konuşmayı denemedin bile. Senin için sanki hayatta her şey olabilir. Olur ve biter.” Kocama ısrarcı gözlerle baktım. “Ama olay bu kadar basit değil, Selim. Kulak arkası edecek gibi değil!”

“Ne yapmamı istiyorsun, Stella?” diye karşılık verdi Selim, çaresizce. “Elimden ne gelir ki?”

“Benim de elimden hiçbir şey gelmiyor, Selim,” dedim. “Benim senden tek istediğim, yanımda olman. Hiçbir şey yokmuş gibi davranma. Böyle yaparak sadece kendini aldatabilirsin, beni değil.”

“Bir şey olmadığını söylemem için deli olmam gerek, Stella,” dedi Selim. “Ben de olayları görüyorum ve farkındayım. Sadece ne yapacağımı bilmediğim için kaçmaya çalışıyorum.”

“Biliyor musun? O ışığın meleğim olduğundan ve bizi kötülüklerden koruduğundan emin olduğum kadar, böceklerin de sıradan böcek olmadığına eminim,” dedim. “Selim, böceklerde bir şey var. İlk önce bunu anlamalısın. Onları her gördüğümüzde arkasından mutlaka sıradışı bir olay yaşıyoruz. Bak, örneğin son bir yıldır neredeyse hiçbir şey yaşamamıştık ve bilmem dikkatini çekti mi, O bir yıl içinde bir tek böcek bile görmedik. Böceklerle olayların bir bağlantısı olduğundan kesinlikle eminim.”

“Söylediğin her şeye inanıyorum,” dedi Selim. “Meleğine ve o lanet olasıca böceklerin sıradan olmadıklarına. Peki ama bir

önerin var mı? Ne yapabiliriz? Hastalanınca doktora gidilir. Bir şey bozulduğunda tamirci çağırılır. Bunun için kime gideceğiz ? Kimden, nasıl bir yardım isteyebiliriz ki?”

74

Bir anda aklıma Nilgün Hanım gelmişti. Bu bayan birçok kişinin tanıdığı ünlü bir medyumdu. Kayınvalidem ile gençlik yıllarından beri arkadaşılar. Çok uzun yıllardır görüşmüyor olmalarına rağmen, eğer istersem bana yardım edeceğinden emindim. Bunu o ana kadar düşünememiş olmama inanamıyordum.

“Ben biliyorum!” dedim aniden. “Annenin uzun yıllardır görüşmediği eski bir arkadaşı var. Bu kadın medyum. Annen bana, onun birçok hastayı iyileştirdiğini ve her konuda insanlara yardım edebildiğini anlatmıştı. Ona gideceğim. Belki o bize yardım edebilir.”

Ertesi gün ilk işim Nilgün Hanım’ın telefonunu bulup onu aramak oldu. Tek umudum hemen o gün için randevu alabilmektir. Ancak telefona cevap veren kadın, Nilgün Hanım’ın seyahatte olduğunu ve birkaç gün sonra döneceğini söyleyince, ben de çaresiz, randevuyu bir hafta sonraya aldım. Telefonu kapamaya hazırlanıyordum ki yardımcısı olduğunu düşündüğüm kadın, randevuya gideceğim gün beraberimde bir resmimi getirmemi istedi. Daha önümde günler olmasına rağmen heyecanlanmaya başlamıştım bile.

Aradan birkaç gün geçmişti ve biz o pazar günümüzü de çocuklara ayırmıştık. Sabah Jessica’yı modern dans kursuna götürdükten sonra, çıkışta arkadaşlarla buluşup birlikte yemeğe gitmiştik. Akşamüzeri eve dönüş saati geldiğinde, içimi bir sıkıntı kaplamıştı. Çocuklar henüz derslerini bitirmemişlerdi ve bu nedenle dönmek zorunda olmamız canımı çok sıkıyordu. Eve yaklaştığımızda kendimi çok daha kötü hissetmeye başladım.

“Selim, ben eve gitmek istemiyorum,” dedim.

“Neden Stella, ne oldu?” diye sordu Selim.

“Bilmiyorum ama sanırım yarınki randevu beni tedirgin ediyor,” diye cevap verdim. “Nilgün Hanım’ın söyleyeceklerini merak ediyorum ama eve iyi haberlerle dönmeyeceğimi de biliyorum. Biraz arabayla dolaşalım ne olur.”

Bu teklifim çocukların da çok hoşuna gitmişti. Güzel bir gündən sonra eve gidip ders çalışmak onlara da hiç cazip gelmiyordu.

Her zamanki gibi Barış Manço'nun kasetlerinden birini dinleyerek, bir saat daha arabayla dolaşıp eve döndük.

Çocuklar odalarına ders çalışmaya giderken, ben de üstümü değiştirmek için yatak odama gittim. Lambayı açarken, bu kısacık gezinin kafamı rahatlatmamış olduğunu fark ettim. Aklımda sadece yarın yaşayacaklarım vardı. Nilgün Hanım'ın söyleyebileceklerini tahmin etmeye çalışıyordum. Biliyordum ki şimdiye kadar yaşadığım tüm deneyimlerim, bu yaşadıklarıma bir ad koymama yeterli değildi. Her şeyi yarın öğrenecektim zaten.

Odama girerken terliklerimi çıkardım. Beyaz moket halımın kirlenmemesi için çok özen gösteriyordum. İçeri girdiğimde, aniden bir şeyin üstüne bastığımı fark ettim. Ne olduğunu anlamak için eğildiğimde, üstüne bastığım şey her ne ise, aynı şeyin halıda birkaç yerde daha olduğunu gördüm.

Çikolataya benziyordu bunlar. Peki ama bu çikolataların odamda, yerde, bu çok sevdiğim ve kıyamadığım halımın üzerinde ne işi vardı? Çocuklarım asla böyle bir şey yapmazlardı ve evde çikolata da yoktu zaten!

Bu düşünceleri akıl süzgecinden geçirirken, nerden ve nasıl geldiğini anlayamadığım bu çikolataların halımı kirletmiş olması ve zorunlu olarak yapacağım temizlik de beni sinir etmeye yetmişti bile. Önce onları toplamam ve leke kalmaması için bir an önce halıyı sabunlamam gerekiyordu.

Ayağımın altına çikolata yapışmıştı ve halıyı daha fazla kirletmemem gerektiği için hareket edemiyordum. Tam Selim'e poşet getirmesi için seslenecekken, karşılaştığım gerçek beni şoka uğrattı...

Çikolata zannederek elime aldığım şeyin, aslında öyle olmadığını anladığımda, dehşete kapılmışım! Elimde tuttuğum şey insan pisliğiymiş!

Henüz yeni bir şok için hazır değildim. Ellerim, ayaklarım titriyor, midem bulanıyor, çılglık atmamak için kendimi zor tutuyordum.

Bu dışkı da neydi böyle? Herhalde evimdeki bu insan olmayan varlık ya da varlıklar bana karşı son kozlarını oynuyorlardı. Çocuklarımın bunu görmemesi gerekiyordu. Onların hiçbir şeyden şüphelenmemesi için sakinleşmeye çalışarak, normal bir ses tonuyla Selim'e seslendim.

"Selim," dedim, elimden geldiğince sakin bir tavırla, "içeri girip kapıyı kapatır mısın lütfen?"

"Ne oldu Stella?" diye sordu Selim. "Hiç iyi görünmüyorsun." Artık kendime hâkim olamıyor, deliler gibi ağlıyordum.

"Selim yere baksana. Bunların hepsi insan pisliği!"

Selim şaşkın ve korku dolu gözlerle yere baktı.

"Olamaz!" dedi, fısıltılı bir sesle. "Bunu kim yaptı? Nereden geldi bunlar buraya?"

Ağlamaktan konuşmakta zorlanıyordum. İkimiz de çökmüş-tük sanki. Bıkkın ve çaresiz bir halde kocama sarıldığımda, konuşacak halimiz bile yoktu. Selim'i ilk kez bu kadar kötü görüyordum. Her şeye rağmen bana yine moral veren o olmuştu.

"Canım benim, yıllardır neler yaşadık, ne inanılmaz olaylar geçti başımızdan," dedi Selim. "Sen kuvvetli bir kadınsın ve yine dayanmanı, sabretmeni istiyorum senden. Az kaldı güzelim. Sadece bir tek gece. Unutma, yarın Nilgün Hanım her şeyi çözecek!"

Evet, Selim'in söylediği gibi düşünmem en doğrusuydu galiba. Aksi halde, bu karmaşanın içinde aklımı kaçırabilirdim. İnanmasam bile, hep olumlu düşünmem gerekiyordu. Nasıl olsa yarın bu olaylara son bir nokta konacaktı; en azından böyle olacağını umuyordum ve bunun için bütün gece dua edecektim.

"Stella, yarın yalnız gitmeyi düşünmüyorsun herhalde öyle değil mi?" diye sordu Selim.

Selim benim için endişeleniyordu. Oysa ki ben değil yalnız bir yere gitmek, yalnız başıma adım atamayacak kadar güçsüz hissediyordum kendimi.

"Hayır canım," dedim yine de, güçlü olmaya çalışarak. "Mine ile birlikte gideceğiz, merak etme."

Mine benim doğduğum günden beri arkadaşımды. Anne ve babalarımız flört ettikleri yaşlardan beri hiç ayrılmamışlar. Aynı

tarihlerde nişanlanmış, evlenmişler ve daha sonra da, sadece birkaç ay arayla, biz dünyaya gelmişiz.

Mine ile âdeta kardeş gibi büyümüştük. O benim her zaman, beraberliğinden zevk aldığım ve dostluğundan asla vazgeçemediğim en iyi arkadaşım olmuştu.

Son derece sakin, sessiz, ve çekingen bir mizacı vardı. Gerekmedikçe konuşmaktan kaçınır ama konuştuğunda mutlaka kendini dinletirdi. Onun fikirlerine değer verdiğim için, bir sorunum olduğunda mutlaka ona danışırdım. Bu zor günlerimde ise en büyük desteğim yine oydu tabii.

Nilgün Hanım'ı kızım Jessica bir yaşındayken tanıdım.

Bir yaz günüydü; kayınvalidem ve kızım ile birlikte Burgaz Adası'ndan Büyükada'ya annemi görmeye gitmiştik. Annem bizi iskelede karşılamış ve eve çıkmadan önce sahilde oturup bir şeyler yememizi teklif etmişti. Oturmak için yer ararken, annem dayanamamış, kızımı arabasından çıkararak kucağına almıştı bile.

Jessica çok tatlı, sakın ve uslu bir çocuktur. Arabada veya kucakta, asla kimseyi rahatsız etmez, kendi halinde oynardı. Siparişimizi vermiştik ve yemekleri bekliyorduk. Jessica da annemin boynundaki altın kolyesiyle oynuyordu. Kolyenin ucunda asılı kalple oynuyor, onu almak için uğraşıyordu. Annem torunlarına hiç kıyamazdı.

“Biz yemek yerken o da arabasında bununla oynar, nasıl olsa ben yanındayım hiçbir şey olmaz,” diyerek benim itirazıma rağmen kolyesini çıkarmıştı. İşte tam o anda, kolye açık olduğu için ucundaki kalp yere düşmüştü. Annemle birlikte ne kadar aradıysak da bir türlü bulamamıştık. Deniz kıyısında oturduğumuz için “Acaba denize mi düştü?” diye bile düşünmüştük.

İşte tam o sırada, o güne kadar hiç tanımadığım, sadece ismini duyduğum Nilgün Hanım yanımıza gelmişti. Kayınvalidemle öpüşüp, bana merhaba dedikten sonra, kayınvalidem ona durumu anlattı. Nilgün Hanım bir saniye kadar gözleri kapalı düşündükten sonra bize bakmıştı. “Yan masanın altında olması lazım,” demişti. “Eğilip bakın, göreceksiniz.”

Ayaktayken o masanın altındaki kalbi görmesi imkânsızdı. Gerçekten çok şaşırmıştım. İlk kez bir medyumla karşılaşmıştım.

Demek ki medyum olmak böyle bir şeymiş, diye geçirmiştim içimden.

O olayın üzerinden sanırım bir yıl kadar geçmişti. Bir arkadaşımın ciddi bir sorunu vardı ve ona hiçbir şekilde yardımcı olamamak beni çok üzüyordu. Bir gün konuşurken bana, bir falcıya gittiğini ama hiçbir şey anlamadığını söyleyince, birden aklıma Nilgün Hanım gelmişti. Bunu arkadaşşıma teklif ettiğimde, benden hemen randevu almamı istemişti. Özellikle kendi evine gelmesini istediğini de ayrıca iletmemi rica etti. Nilgün Hanım, arkadaşşımanın bu isteğini kabul etmiş ve birkaç gün sonrasına randevu vermişti.

“Ne olur sen de gel, beni yalnız bırakma,” demesi üzerine, o gün erkenden arkadaşşımanın evine gitmiştim. Nilgün Hanım geldiğinde ilk önce birer kahve içip biraz sohbet etmiştik. Arkadaşım sorunlarını tek tek anlatırken heyecandan dili dolanıyordu sanki. Nilgün Hanım dikkatle onu dinledikten sonra, alüminyum bir leğen, beyaz bir çarşaf ve su getirmesini istemişti arkadaşşımdan.

İsteddiği her şey hazırды. Nilgün Hanım, hiç ayağa kalkmadan arkadaşşıma yapması gereken şeyleri söylemeye başlamıştı:

“Leğeni salonun ortasına bir yere koy. İçini yarı yarıya suyla doldurduktan sonra, üstünü tamamen kapatacak şekilde çarşafı ser.”

Arkadaşım söylenileni yapmış ve yanımıza oturmuştu. Üçümüz de sigara içiyorduk. Bir süre konuşmaya devam ettikten sonra leğenin içinden bazı sesler gelmeye başlamıştı.

Nilgün Hanım aniden ayağa fırlayarak “hemen sigaralarınızı söndürün,” diye emretmişti.

Heyecanla olacakları izlemeye başlamıştık. Leğenin içinden gelen sesler artıyor, içinde bir şeyler patlıyor gibiydi. Nilgün Hanım ise ayakta, tam leğenin karşısında duruyor, sanki birisi varmış gibi konuşuyor, dinliyor ve cevap veriyordu. Sanki bizim göremediğimiz birileri vardı orada. Sürekli bir şeyler söylüyordu ama benim net olarak anlayabildiğim tek şey, “Peki efendim. Tabii efendim,” gibi sözlerdi.

Bu böyle birkaç dakika devam etmişti. Patırtılar yavaş ya-

vaş azalmış ve sonunda tamamen kesilmişti. Daha sonra Nilgün Hanım yanımıza gelip oturmuş ve bir sigara yakmıştı. Çok yorğun görünüyordu. Bir süre hiç konuşmamıştı. Sigarasından derin nefesler alırken sanki bizimle beraber değil de çok uzaklarda gibiydi. Kendisi sessizliği bozuncaya kadar biz de hiç konuşmamıştık.

“Evet, bakalım neler gelmiş,” demişti sonunda. “Artık çarşafı çıkarabiliriz.”

Arkadaşım korku dolu gözlerle leğenin üstünden çarşafı çekerken, Nilgün Hanım da ayağa kalkmıştı. Bense leğene bakmadan önce arkadaşımın gözlerine bakmış, durumunun iyi olduğundan emin olmak istemişim.

“Bu ne? Bu su nasıl bu hale geldi böyle?”

Arkadaşımın neredeyse çığlığı benzer sesi beni de iyice ürkütmişti. Yardıma ihtiyacı olduğunu düşünerek, yanına gidip koluna girmiştim. İşte o ana kadar bakmaktan kaçındığım leğen gözümün önündeydi.

Gerçekten inanılır gibi değildi. Arkadaşımın neden bu kadar kötü olduğunu ve attığı çığlığı, daha iyi anlamıştım. Biraz önce kendi elleriyle doldurduğu tertemiz su, aynen lağım gibi simsiyah, çamur gibi olmuştu. İçinde ise yok yoktu sanki. Bir sürü ne olduğunu anlayamadığım şey, düğüm olmuş bir tutam saç, yosun tutmuş bir anahtar, bir küçük çakı ve bir Kur’an-ı Kerim. O günden aklımda kalanlar sadece bu kadar.

Nilgün Hanım suyun içinden çıkanları bir naylon torbaya doldurduktan sonra hepsi için bir yorum getirmişti. Bunların hepsinin denizden geldiğini ve arkadaşımın evliliğini yıkmak için yapılmış büyüler olduğunu söylemişti. Bütün büyüleri bozacağını ve arkadaşımın evliliğini kurtaracağını söylerken, kendine olan güveni dikkatimi çekmişti. İster istemez inanmıştım ona. Zaten inanıp beklemekten başka yapacak bir şey de yoktu ki.

İkinci kahvelerimizi içerken arkadaşım rahatlamış görünüyordu. Uzun zamandır onu böyle keyifli görmemişim. Sanırım o da en az benim kadar güvenmişti Nilgün Hanım’a.

Sıcak, samimi bir sohbet başlamıştı aramızda. Sanırım bu ortamdan cesaret bularak merak ettiğim soruyu sormuştum.

“Nilgün Hanım, sizin tek parmağınızla masa kaldırdığınızı duydum. Doğru mu?”

Nilgün Hanım gülümseyerek cevap vermişti.

“Evet doğru dersem Tanrı bilir görmek de istersin,” demişti.

Bu cevabı hepimizi güldürmüştü.

“Ne yalan söyleyeyim, isterim vallahi,” diye şımarıkça cevap vermiştim.

Arkadaşım da bunu görmeyi ne kadar istediğini söylemiş, bir gösteri yapması için ısrar etmişti.

“Durun yahu,” demişti Nilgün Hanım, “az öncesinden yeterince yorgunum zaten. Bırakın da şu kahvemi ağız tadıyla bir içeyim, daha sonra bakarız.”

“Gerçekten mi?” diye sormuştum. “Masa kaldıracak mısınız yani?”

Çocuk gibi heyecanlanmışım. İlginç bir gün yaşıyorduk ve ben devamını da istiyordum.

“Evet kaldıracam,” diye cevap vermişti. “Ama tabii ilk önce masanın uygun olup olmadığını görmem lazım.”

Arkadaşımın yemek odasındaki ahşap masa oval ve sekiz kişilikti. Normal şartlarda iki kişinin zor kaldıracığı türden ağır bir masaya benziyordu. Nilgün Hanım’ın bu masayı tek parmağıyla kaldıracak olmasına inanamıyordum.

“Haydi bakalım ben hazırım,” diyerek masaya yaklaşmıştı.

Arkadaşımla ben tam karşısına geçmiş, ilginç gösteriyi izlemeye hazırlanmıştık.

Nilgün Hanım önce masanın etrafında dolaşıp sanki konsantre olmaya çalışmıştı. Daha sonra da bizim bulunduğumuz yerin tam karşısına geçmişti. Aynen leğenin karşısında dururken konuştuğu gibi yine konuşmaya başlamıştı. Kendi kendine konuşuyor gibi görünse de aslında hiç de öyle değildi. Onun bizden çok farklı bir dünyası vardı çünkü. Bizim anlamadığımız, tanımadığımız bambaşka bir dünya.

Heyecan içinde olacakları beklerken, aniden masanın yavaş yavaş kalkmaya başladığını görmüştüm. Arkadaşıma baktığımda, çok korktuğunu yüzünden açıkça anlayabilmişim; yanıma yaklaşmış elimi sıkması da bunun bir kanıtıydı zaten. Bense sadece hey-

canlıydım; kesinlikle korkmuyordum. Bu da Nilgün Hanım'a güvenimden kaynaklanıyordu sanırım.

Masa artık tek ayak üstünde duruyordu. Sadece sağ elinin bir tek parmağı ile koskoca masayı ayağa kaldırmayı başarmıştı. Masaya hiç değdirmediği sol eliyle ise, uzaktan dengeyi sağlamaya çalışıyordu. Bir ara masa çok fazla eğilmiş olacak ki, üstümüze devrileceğini sanarak geri çekilmiştik.

Nilgün Hanım ise, "Dikkatli olun lütfen, biraz geri gelin," diyerek masaya yön vermeye çalışmıştı.

"Evet," demişti Nilgün Hanım, sonunda. "Sormak istediğiniz ne varsa sorabilirsiniz."

İşte bunu hiç beklemiyorduk. Bu da işin sürpriziydi bizim için. Arkadaşım ve ben sırayla aklımıza gelen bütün soruları sormuştuk. Aldığımız cevapların, neredeyse hepsinin doğru olduğunu zaman içinde anlayacaktık tabii.

Masayı usulca yere indirirken, kadıncağızın ne kadar bitkin olduğunu görebiliyorduk. O yorgun, biz ise böyle bir insanın gücüne gözlerimizle şahit olduğumuz için şaşkın ve mutluyduk.

O gün, iki harika gösterisini izlemiştik. Gerçekten ilginç bir gün olmuştu bizim için. İlginç ve hiçbir zaman unutamayacağım bir gündü.

O günün üzerinden yıllar geçmişti. Nilgün Hanım'ı tanıdığım ve de gücüne kendim bizzat tanık olduğum için, ona güvenmem söz konusu bile değildi.

Nilgün Hanım'ın evine gittiğimizde kapıyı tanımadığım biri açtı. İsmimi söylediğim zaman, salonun çok kalabalık olduğunu ve bizi oturma odasına alacağını söyledi. Mine ile birlikte oturma odasına girdik.

Kısa bir süre sonra Nilgün Hanım yanımıza geldi. Güler yüzü ve samimi davranışları hoşuma gitmişti. Bir süre havadan sudan konuştuk. Kayınvalidemin hatırını filan sorduktan sonra benden resmimi istedi. Ona sorunumu anlatmak istediğimde ise kabul etmeyip, "Bana resmi ver, içeride su falına bakacağım, oradan öğrenmem gerekenleri öğrenirim" deyip salondan dışarı çıktı.

Mine'yle birlikte heyecanla geri gelmesini bekliyorduk. Su falına bakarak sorunu anlayabilecek miydi? Sorun her ne ise çözümünü bulabilecek miydi?

Birkaç dakika sonra Nilgün Hanım tekrar yanımıza geldi. Gözlerimin içine bakarken söylemek istediği şeyi söylemekte zorlanıyor gibiydi.

"Bu evi hemen terk etmeniz gerek, Stella!" dedi sonunda.

Bu sözün üzerine yüzüm nasıl bir ifade almış olabilir ki, Mine oturduğu yerden kalkıp yanıma gelerek ellerimi tutmuş, bana güç verme ihtiyacı duymuştu.

"Neden Nilgün Hanım?" diye sordum. "Su falında ne gördünüz?"

"Evinin cinler basmış," diye cevap verdi. "Bunlar muzip cinler. Seni ve aileni çıldırtmaya çalışıyorlar."

Bu duyduklarımın neden şaşırmıştım ki? Neden titriyordum? Neden bu kadar korkuyordum? Sıradışı olaylar olduğunu ve evimde bazı güçler olduğunu bilmiyor muydum sanki? Ama sanırım tahmin etmekle kesin emin olmak, bir medyumun ağzından duymak çok farklı şeylerdi.

"Evin iki katlı," diye sözlerine devam etti. "Üst katta küçük bir oda var. Gündüzleri sizin yanınızda, geceleri ise yüklük olarak kullandığın bu odada barınıyorlar."

Üst kat! O katta çocuklarımın yatak odaları ve onlara ait bir oturma odası da vardı. Ve o yüklük... Nilgün Hanım'ın söylediği gibi ayrıca bir küçük odam daha vardı ki orayı da yüklük gibi kullanıyordum.

Âdeta gelmiş, görmüş gibi anlatıyordu evimi. Geceleri ben alt katta rahatça uyurken, çocuklarım üst katta onlarla yanyana odalarda kalıyorlardı! Tanrım, korkunç bir şeydi bu! Ben uyanırken, ortalarda dolaşırken çocuklarımı koruyabilirdim ama uyurken onlara sahip çıkamazdım ki!

"Ne yapmam gerek Nilgün Hanım?" diye sordum. "Ne olur bana yardımcı olun."

"Stella, ne yazık ki onlardan kurtulman çok zor," dedi Nilgün Hanım. "Bu evden hemen çıkmalısın."

Kendimi inanılmayacak kadar kötü hissediyordum. Bayılacak

gibiydin. Hayatımda hiç inanmadığım, hatta duyduğumda gülüp geçtiğim cin olayı şimdi benim evimi yıkmaya hazırlanıyordu.

Ne kadar inanmak istemesem de, evde doğaüstü bir şeyler olduğu gerçektir. Bayılacağımdan korkan Mine bana sürekli kolonya koklatarak, kendi korkusunu göstermemeye çalışıyordu. Konuşacak gücüm olmadığı görüncel, söze Mine devam etti:

“Bir başka eve taşınırlarsa bu sorun biter mi?”

“Ne yazık ki kesin bir şey söyleyemem,” diye cevap verdi Nilgün Hanım. “Denemekten başka çare yok.”

“Peki Nilgün Hanım, siz bu konuda yardımcı olamaz mısınız?” diye sordu Mine.

“Bunun için elimden geleni yapmaya çalışırım, ancak bu onlara çok pahalıya mal olur.”

Ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım. İstedığı parayı vereceğimi söyledim. Tek isteğim hayatımızın artık normale dönmesiydi. Bunun için yapamayacağım hiçbir şey yoktu.

“Söyleyeceklerimi iyi dinlemeni istiyorum, Stella,” dedi Nilgün Hanım. “Sakin evde cin kelimesini kullanmayın. Buna çok kızarlar. Bir terslik olursa sinirlenmeyin ve her şeyi hayra yorun. Dua eden insana sokulmazlar. Bir de eve giderken bir kilo akide şekeri al ve evin her odasının görünen yerlerine bir miktar koy. Cinler renk alemine daldıklarında sizi rahatsız etmezler.”

Acaba notlar mı alsam? diye düşündüm. Bunların hepsini aklımda tutabileceğimden emin değildim.

“Beni istediğin zaman aramaktan çekinme,” diye devam etti Nilgün Hanım. “Sana yardımcı olmak için elimden gelen her şeyi yapacağım.”

“Teşekkür ederim,” diyebilirdim sadece. Sormak, söylemek istediğim onca şey varken, sadece bu çıkmıştı ağzımdan. Sanki her şey çok doğalmış, sanki bana her söylenilene anlamışım gibi!

“Sana bir şey daha söylemem gerek,” dedi medyum. “Beni dinliyor musun, Stella?”

“Dinliyor musun” yerine “anlıyor musun” diye sorması gerekiirdi. İkisi öyle farklı şeyler ki. Benden dinlememi istiyorsa buna hazırdım. Ama anlamaya gelince, hayır... Anlamıyordum. Hiçbir şey anlamıyordum!

“Evinde sana ait olmayan bir şey var,” diye açıkladı. “Ne olduğunu göremiyorum. Tek bildiğim şey sana ait olmadığı. Boşuna üst katta arama, çünkü bu her ne ise, alt katta bir yerlerde.”

Son dakika golüydü bu galiba. On sıfır bitmiş bir maçın mağlubu iken giderayak bir gol daha yemiştım. Aslında bu neyi değiştirirdi ki? Bu maçı gerçekten kaybetmişim ben.

Bir robot gibi sadece başımla onayladım. Artık oradan çıkmak istiyordum. Temiz hava solumak, nefes alabilmek istiyordum.

Beni anlaması için Mine’ye bir şey söylememe gerek yoktu. Sadece bir bakışımdan, ne istediğimi anlardı o. “Haydi Stella, gidelim artık,” dedi. “Sormak istediğin bir şey varsa telefon açar sorsun.”

Oradan nasıl çıktığımı, nasıl arabaya bindiğimizi hiç hatırlamıyorum. Eve dönerken Nilgün Hanım’ın söylediği gibi akide şekeri almışım. Banyo dışında bütün odalara koymam gerekiyordu bunu. Ne derse yapmaya hazırdım zaten.

Evimde atsam atılmaz satsam satılmaz türden bir sürü Çin porseleni vardı. Oldum olası sevememiştım onları ve inadına her gelen de moda diye bana o kâselerden getirmişti. Neyse ki ilk defa işe yarayacaklardı. Hem de hayırlı bir işe!

Akide şekerlerini porselen kâselere yerleştirmiş, odaların görünür yerlerine koymuştım. Tepeleme doldururken ne kadar abarttığımı farkındaydım. Renkler onları gerçekten oyalayacaksa, bütün evi gök kuşağı gibi boyayabilirdim. Cinleri daha fazla aldatabilmek için, renk alemine dalıp bir daha hiç çıkamamaları için, bizi sonsuza kadar rahat bırakmaları için, daha neler yapmazdım ki?!

Bütün odalarda şeker olması en çok Jeffrey’nin işine gelmişti. Her yanıma geldiğinde ağzını dolu görüyordum. Sağlığına ve dişlerine ne derece zarar verebileceğini anlatmaya çalışırken, bir yandan da şekerlerin azalmasından korkuyordum. Dopdolu olmalıydı kâseler, hiç boşalmamalıydı. Bu nedenle oğluma pembe bir yalan söyleyerek şeker yemesine engel olmaya çalıştım.

“Bak oğlum, bu şekerlerden hiç yememelisin. Çünkü bunlar dualı şekerler.”

“Anne, hiç dualı şeker diye bir şey olur mu?”

On yaşındaki bir çocuğa böyle aptalca bir yalan söylemek, tabii ki inandırıcı olamazdı. Ama daha iyisini de bulamamıştım işte! Oğluma yalan söylemekten ve bebek muamelesi yapıp onu aldatmaktan nefret ediyordum. Ama ona gerçeği söyleyemezdim ki!

“Olur oğlum,” dedim. “Evimizde her şeyin güzel gitmesi, bereket ve bolluk olması için bu şekerleri okuttum. Bu kâselerin hiç boşalmaması lazım. Bana söz ver oğlum, lütfen bunları yeme.”

O güne kadar çocuklarıma yalanın ne kadar kötü bir şey olduğunu bıkmadan usanmadan anlatmış, mert ve dürüst olmaları için elimden geleni yapmıştım. Çocuklarımla her zaman konuşan bir anne olmuşum. Neredeyse bebekliklerinden beri, birer birey olduklarını unutmamaya özellikle dikkat etmiştim. Her türlü sorunlarında onları dinlemiş gibi yaparak değil, gerçekten dinleyerek yardımcı olmaya çalışmıştım.

Annem de, her anne gibi bana yalan söylememem gerektiğini öğütlerdi. Ama bunu öyle bir söylerdi ki, sanki cümlesini tamamlasa, emir kipinin arkasından “eğer konuşursan seni döverim ve eskisi kadar sevmem,” gibi sözcükler gelecekti.

Annem çok iyi bir insandı ve ben onu çok seviyordum ama ablamla ve benimle konuşma tarzını, bize yaklaşımını hiçbir zaman benimseyememişim. Evlendiğim güne kadar beni hep çocuk gibi görmüş ve öyle davranmıştı.

Beni seviyordu ama asla saygı duymuyordu. Beni dinliyordu ama hiç anlamıyordu. Anlamıyordu, çünkü benim yaşımı inmeyi, benim gibi düşünmeye çalışmayı hiçbir zaman denemedi. Onun için annelik, sevgi vermek ve ilgilenmekti sadece.

Çocuklarıma “yalan söylenmez”i korkutarak değil, örneklerle, uzun uzun anlatarak açıklamaya çalışırdım. Her insan gibi onların da bir gün hata yapabileceklerini, bizim onlara yardım edebilmemiz için, bu hatayı yalanla kapatmamaları gerektiğini anlatırken, onları koşulsuz seven ve gurur duyan anne-babaları olduğuna inanmaları için ne mümkünse yapmıştım.

Ne mutlu bana ki bunu başardığımı biliyorum. Ve bildiğim çok önemli bir şey daha var: Ben dünyanın en şanslı annesiyim.

Çocukluğumun bende bıraktığı izler, beni annemden daha farklı bir anne olmaya yöneltmişti. Aslında, sanırım ben anne ol-

mayı tam olarak başaramadım. İyi bir dost, güvenilir bir sırdaş ve onlar kadar olgun olmayı asla başaramayan şımarık bir arkadaş olabildim sadece.

Annesini çok iyi tanıdığı için, oğlum bu dualı şeker yalanına inanmıştı. Fakat ertesi gün evimize gelen öğretmeni kâseden şeker almak istediğinde, oğlumun söylediği sözler yüzünden son derece utanmış, ne diyeceğimi bilememiştim:

“Onları yemeyin, onlar dualı şeker. Annem izin vermiyor!”

Evinde sana ait olmayan bir şey var. Ne olduğunu göremiyorum. Tek bildiğim sana ait değil ve de alt katta bir yerlerde duruyor.

Aynen böyle söylemişti Nilgün Hanım. Bütün gece beynimde bu sözlerle bir kâbustan diğerine atlamıştım. Son yıllarda yaşadığım insani olmayan her şey, film şeridi gibi gözlerimin önünden geçmişti. Bir korku filminden farksız olan hayatım bu bulacağım şeyle belki bir komediye ya da en kötüsü bir bilim-kurguya dönüşecekti.

Bölük pörçük bir uykudan sonra uyandıgımda, gözlerim şişmişti ve başım çatlayacak gibi ağrıyordu. Bana ait olmayan o şeyi aramak yerine, bütün günü yatakta geçirmeyi, hatta sonsuza kadar uyumayı tercih ediyordum. Bu depresif düşünceler, yalnızca yapmam gereken şeyi yapmamak için kendimi şartlandırmama neden oluyordu. Ama bir gerçek vardı ki işte o beni yataktan kaldırdı ve Nilgün Hanım'ın söylediği, bana ait olmayan o şeyle yüzleşmem için ilk adımı atmamı sağladı.

Çocuklara belli etmemeye çalışarak kahvaltayı hazırladım. Benim midem ise acı bir kahveden başka bir şey kaldıracak durumda değildi. Kocam neden kahvaltı etmediğimi sorduğunda, çocuklarımın yanında mecburen rejimde olduğumu söyledim.

Onları yolcu ettikten sonra mutfağı topladım. Aramayı sürekli geciktiriyor ve bu yüzden kendime bahaneler yaratıyorum. Mutfağı topladıktan sonra elime bir toz bezi aldım. Bütün alt katın tozunu alırken belki tesadüfi olarak o yabancı şeyi bulabilirdim. Böylece özel bir çaba sarf etmeden ve bu stresten de kendimi arındırarak işin içinden çıkabileceğimi düşünüyordum. Ama iş daha da zorlaştı ve beni daha çok sıkmaya başla-

dı. Ciddi anlamda bir arayışa girmem gerektiğini anlamam gerekiyordu artık.

Benim evimde ve bana ait olmayan bir şey vardı. Neredeydi, nasıldı ya da en azından neye benliyordu? Bir tane bile ip ucum yoktu. Aradığının ne olduğunu, nereye bakacağımı bilmeden öylesine bakınmaya başladım. Her yeri, en küçük deliğe kadar aramam gerekiyordu. Ama ben, yalnızca üstün körü, şöylece bir göz gezdiriyordum evde.

Bundan sonra yaşayacağım doğaüstü bir olaya nasıl dayanacağımı bilmiyordum. Yanımda birinin olmasını hiç bu kadar fazla istediğimi hatırlamıyordum; çünkü artık emindim ki dünyanın en korkak insanı bile, benim yanımda aslan kesilirdi. Bulacağım her ne ise, onu görmekten, ona dokunmaktan bile korkuyordum. Aslında ne aradığımı bilmediğim için tam olarak evime musallat olan varlıkları bana hatırlatacak bir şey de bulmayabilirdim.

Keşke polis köpekleri gibi eğitilmiş bir köpeğim olsaydı da, koklayarak o yabancı şeyi bulabilseydi, diye bile geçirdim içimden.

Ama bu mümkün olmadığına göre – ki aslında uzun zamandır, mümkün olmayan hiçbir şeyin olamayacağını bizzat yaşamıştım – bir an önce aramaya koyulmalıyım.

İlk olarak oturma odasından başlamaya karar verdim. Aslında orada bulacağımı hiç zannetmiyordum. Çünkü oturma odamızda çok fazla eşya yoktu. Duvardan duvara bir moket halı, bir oturma grubu, küçük bir kütüphane ve üç kapılı gömme bir gardırop.

Önce elimin titremesini engellemeye çalışarak ve bildiğim tüm duaları arka arkaya sıralayarak, oturma grubunun minderlerini çıkardım. İçlerine tek tek baktım. Hiçbir şey yoktu. Aynı endişe ve korkuyla kütüphaneye yöneldim. Aradığım şey belki bir kitaptı, belki kitabın arasına konmuş bir kâğıttı. Belki de büyük bir nesneydi.

Kütüphaneye bakmayı bitirdiğimde bana ait olmayan o şeyi henüz bulamamıştım. Mantıken ilk önce dolaptan başlamam gerektiğini çok sonra düşündüm. Dolabın kapısını açtım, neresinden başlayacağımı düşünüyordum ki sokak kapımın ziline çaldığını duydum. Henüz dolabı boşaltmamıştım, etraf derli topluydu

ama ben sanki o aradığım her ne ise, odaya kilitlemek istermişçesine, odanın kapısını kapatarak dışarı çıktım.

Gelen karşı dairede oturan komşumdu. Sanki sesimi duyarak, bana yardıma koşmuştu. Onu gördüğümde bir can yeleği görmüşçesine sarıldım.

Janet ile bu eve taşındıktan sonra tanışmıştık. Kısa sürede çok iyi arkadaş olmuştuk. Her gün birbirimizi mutlaka ziyarete gidiyor, geceleri de eşlerimizle birlikte görüşüyorduk. Janet çok iyi bir dosttu. Her gün görüştüğümüz için, o da evdeki sorunları biliyordu. Genelde öğlen saatlerinde görüşürdük. O gün Nilgün Hanım'ın ne dediğini merak ettiği için erkenden gelmişti.

Benim için kısa bir mola çok işe yarayacaktı. Kafamı toparlayıp daha sağlam düşünmek için aramaya ara verip arkadaşımınla birlikte salona geçtik. Çayımızı içerken Nilgün Hanım'ın söylediklerini, hiçbir noktasını atlamadan tek tek anlattım. Her cümlede, ne kadar şaşırılmış ve korkmuş olduğunu hissediyor, hissetmekten öte gözlerinden okuyordum.

Ama o, bunu çok fazla belli etmemeye çalışıyordu. Ne yalan söyleyeyim, onun bu sakin tavrı beni de biraz rahatlatmıştı. Yine de, korktuğunu bildiğim için bir türlü beraber aramayı teklif edemiyordum. Ama arkadaşım beni daha fazla sıkıntıya sokmadan, birlikte aramamızı teklif edince, içimden derin bir "oh" çektim.

Birlikte oturma odasına geçtik. Önce paltoları çıkarıp iç ve dış ceplerine baktık. Daha sonra, dolapta sakladığımız fotoğrafların bulunduğu üç kutuyu indirdik. Onların da içine baktık. Hatta belki aradığımız şey bir fotoğraftır diyerek bütün fotoğrafları tek tek ayırıp inceledik. Çocukluk, genç kızlık, balayı ve daha birçok anıyı barındıran yüzlerce fotoğrafın içinde, bana ait olmayan tek bir tane bile yoktu.

Kalan şeyleri de boşalttık. Eski takılar, örtüler, küçük gümüş bir el aynası... aynadaki aksim hiç gerçek değildi, Sanki otuz altı değil de en az kırk beş gibi gözüküyordum. Bu olaylar beni on yıl daha yaşlandırmıştı.

Dolabın içinde hiçbir şey kalmamıştı. Hepsini tekrar yerine koyup, salonu aramaya geçmeyi düşünürken dolabın zeminine gözüm takıldı. Az kullandığım ayakkabıları koyduğum bir raf

vardı. Bu raf dolabın zemininden dört veya beş santim kadar daha yukarıdaydı. Rafla zemin arasındaki bu boşluğu neredeyse ilk defa fark ediyordum. Bu boşluk, arasına el bile giremeyecek kadar dar olduğu için dikkatimi çekmemişti herhalde. Ama şimdi o boşluğa da bakmam gerekiyordu.

Bunu nasıl yapacağımı düşünürken, Janet bir elbise askısı vermemi istedi. Paltolardan birini askısından çıkararak arkadaşına uzattım. Askıyı aldı ve yüzükoyun yere yatarak içeriye görmeye çalıştı. Çok karanlık olduğu için hiçbir şey görülüyordu. Bunun üstüne elbise askısını o aralığa sokarak ileri geri sallamaya başladı.

“Stella,” dedi aniden, “galiba burada bir şey var!”

Bir an korkudan öleceğimi zannettim. Paniğe kapılmıştım; ama sakin olmalıydım. Belki de sıradan bir şeydi veya küçük bir albüm düşmüş ve oraya girmişti. Janet’e yardım etmem gerekirken odanın ortasında bilinçsizce dolaşmaya başladım.

Bir yandan “İyi oldu bulmamız, inşallah aradığım şeydir,” diyor, bir yandan da aptal bir şey çıkması için dua ediyordum. Her ne ise bir an önce açıklığa kavuşmasını istiyordum.

O an, yaşadığım duyguları yalnızca şöyle açıklayabilirdim; okuldayım ve o gün en korktuğum dersten sınavım var. Bu sınav, ben istesem de, istemesem de olacak. O zaman en iyisi, bir an önce olması ve bitmesi.

Janet, elbise askısıyla onu oradan çıkarmaya çalışırken, düşündüklerim tam olarak bu şekildeydi ancak bir farkı vardı: Burası ne bir okuldu, ne de ben sınavımı bir öğretmene veriyordum. Bu belki de hayatımın en büyük sınavıydı ve karşımda bir insan yoktu. Aniden fikirlerim değişti. Daha doğrusu korkuma yenik düştüm ve Janet’e bağırılmaya başladım.

“Tanrı aşkına, kalk oradan Janet! Ne olur çıkarma onu oradan! Çok korkuyorum!”

“Saçmalama Stella!” diye karşılık verdi Janet. “Bunu bulmak için uğraşmıyor muyuz bu kadar zamandır? Sen korkuyorsan dışarı çık. Ben korkmuyorum.”

Bana bağırırken bile, aslında ne yapmak istediğini çok iyi biliyordum. O gerçekten çok iyi bir dosttu.

“Stella, çok diplerde, ağır bir şey bu,” dedi. “Mesafe dar olduğu için kolumu rahat hareket ettiremiyorum. Keşke bana uzun bir sopa bulsaydın.”

Arasam bulurdum belki. Ama bu her şeyi çabuklaştırırdı. “Yok,” dedim usulca.

Bir hayli uğraştıktan sonra, sonunda Janet o şeyi çıkarmayı başardı. Bir an için rahatladığımı hissettim. Bu şey bana aitti ve yıllardır bakmayı unuttuğum anılarımı içinde barındıran bir fotoğraf albümüydü. Sayfaları hızlı hızlı çevirdim ve o zamanlar her şeyin ne kadar normal olduğunu gördüm. Tam kafamda küçük anılar canlanıyordu ki Janet’in sesiyle irkildim:

“Stella dur! Burada bir şey daha var.”

“Ne var?” diye sordum ürkekçe.

Dizlerimin titrediğini hissediyordum Koltuğa çöktüm ve Janet’in işini bitirmesini, yine ellerimle kulaklarımı kapatarak beklemeye başladım. Sonunda Janet o şeyi çıkarmayı gerçekten başardı. Birden bütün kanımın çekildiğini hissettim. O şey bu muydu? Bunun benim evimde ne işi vardı?

Janet’in çıkardığı şey, çok eski zamanlarda, büyük annelerimizin kullandığı türden eski tip bir peçete idi. Dantelli ve koca-man olan bu peçete tam ortasından düğümlemişti ve üzerinde altın simle işlenmiş, anlamadığım bir alfabe ile yazılmış yazılar vardı.

Kafamdan türlü düşünceler geçiyordu. İçinde ne olduğunu merak ediyor ama bir türlü tahmin edemiyordum. Bütün cesaretimi toplayıp onu arkadaşımın elinden aldığı zaman ne kadar ağır olduğunu fark ettim. İçinde bir şey olduğu kesindi ve bence asıl aradığım şey, peçetenin içindeydi. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu.

Ellerim titreyerek düğümü çözmeye çalıştım. O kadar sıkı değildi ve hemen çözüldü. İçinden yine düğüm yapılmış ikinci bir peçete, onun içinden de yine düğümlemiş bir üçüncüsü çıktı. Hepsini daha da artan bir merak ve korkuyla açmaya devam ettim. Yavaş yavaş gerçeğe yaklaşıyordum sanki. Gerçeğe ve gizemin kendisine...

En sonuncuyu da çözdüğümde gerçek şoku işte o an yaşadım.

İçinden o güne kadar hiç görmediğim büyüklükte, kepçe yerlerinde tuğra olan iki gümüş kaşık çıktı. Gümüş kaşıkların yüzleri birbirine dayanmıştı ve ortalarında bir bıçak duruyordu.

Birkaç dakika boyunca anlamsız bakışlarla öylece kalakaldım. Bu neyi ifade ediyordu acaba? İyi miydi, kötü müydü? Dönüp Janet'e baktığımda onun da aynen benim gibi donup kaldığını gördüm.

"İnanılır gibi değil, Stella. Bu ne olabilir ki?"

"Bir bilsem! Olanları bir anlayabilsem!"

"Hayatımda böyle bir peçete kullanmadım," dedim korkuyla. "Kullanmış olmak için en azından büyükanmem yaşımda olmalıyım herhalde. Kaşıklar da öyle. Çok eski, antika şeyler bunlar. Belli ki bu peçete hiç kullanılmamış. Peçetelerin sakız gibi oluşu dikkatini çekti mi Janet? Sanki yeni yıkanmış ve kolalanmış gibi. Halbuki kim bilir kaç zamandır orada duruyorlar!"

Bu sorunun cevabını ben de bilmiyordum. Nasıl bilebilirdim ki? Ancak, bulduğum bu şeyleri Nilgün Hanım'a götürdükten sonra gerçeklerin ortaya çıkacağını ümit ediyordum.

"Bunları ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Nilgün Hanım, bulacağım şeyi ona götürmemi söylemişti. Bunların bir dakika daha evimde kalmasını istemiyorum. Hemen götürceğim."

"Tamam, ben de geliyorum."

Peçetelerle kaşıkları olduğu gibi bir naylon torbanın içine attık. Üzerimizi bile değiştirmeden bir taksi çağırdık ve Nilgün Hanım'ın evinin yolunu tuttuk. Araba giderken yola baktım. Ağaçları, insanları, çiçekleri, binaları, yaşayan bu şehri seyrettim. Bunların hiçbiri benim için bir şey ifade etmiyordu. Bu kaosun içinde benim yerim ne olabilirdi ki? Bu cevaba o kadar uzaktım ki istediğim tek şey, bu güzelliklerin benim için tekrar anlam kazanmasıydı.

Sonra gözlerimi kapattım. Camdan esen rüzgâr saçlarımı uçuştururken, kalbimin atışlarının normale dönmesi için her şeyin düzeleceğini kendime telkin ediyordum. Her ne kadar buna inanmasam da!

Nilgün Hanım dar bir sokakta oturuyordu. Taksiden inerken

parayı daha önce hazırlamamış olduğum için kendime kızdım. Arkadan çalan korna sesleri, yolu tıkadığımızı bilmek, acele acele etmek, tam aksine hareketlerimi yavaşlatıyordu sanki.

Şoför “Biraz acele edin” dedikçe daha panik oluyor, cüzdanımdan parayı çıkaramıyordum bir türlü. İşte tam o anda yere bir şey düşürmüş olduğumu fark ettim. Bir elimle parayı verirken, bir yandan da yere düşen her ne ise almaya çalışıyordum. Önemsiz bir şey olduğundan emin olsam, bu sıkıntıyı daha fazla yaşamamak için bırakıp gidebilirdim bile.

İyice eğildim ve en nihayet düşen şeyi gördüm. Evet gördüm. Gördüm ve aynı anda kanımın çekildiğini hissettim.

Elimde tuttuğum şey kırmızı bir güldü! Bana ait olmayan ve belli aralıklarla bana gönderilen kırmızı bir gül!

“İyi ki geldin, Stella. Ben de seninle konuşmak istiyordum.”

“Aradığımız şeyi bulduk Nilgün Hanım,” dedim, heyecanla. “Onu size getirdim.”

Nilgün Hanım torbanın içine şöyle bir göz atmıştı. Sonra da bizi daha önce kabul ettiği oturma odasına alıp “Az sonra geleceğim” deyip gitmişti.

Aradan birkaç dakika geçtikten sonra Nilgün Hanım tekrar yanımıza döndü.

“Bunları bulman çok iyi oldu,” dedi. “Artık ben de daha rahat çalışabileceğim.”

Sormasam bana ne olduğunu söylemeyecekti galiba. “Bu peçetelerin, kaşıkların ve bıçağın anlamı ne? Nereden? Nasıl geldi bunlar?”

“Bak canım,” dedi Nilgün Hanım. “Senin evinden giden, yok olan birçok şey gibi, bu da bir başka yerden geldi sana. Aynen senin saatinin bir başka eve gitmesi gibi yani. Ve tabii ki bunu cinler yapıyor. Az önce içeride bunların ne anlama geldiğine baktım. Ne yalan söyleyeyim hiç hoşuma gitmedi.”

“Nasıl yani?” diye sordum. “Ne gördüğünüzü söyleyin, lütfen.”

“Geçen gün geldiğinde anlattığın şeyler için sana ‘muzip cinler’ diye yorum getirmiştım. Fakat evinde bulduğun bu kaşıklar ve bıçak o söylediklerime ters düşüyor.”

Neden açıkça konuşmuyordu ki? İlla benim sürekli soru mu sormam gerekiyordu?

“Lütfen ne düşündüğünüzü söyler misiniz?” diye sordum, sabırsız bir ses tonuyla.

“Pekâlâ,” dedi sonunda, teslim olarak. “Örneğin insan pisliği fevomeni! Muzip cinler kendilerinden bir işaret bırakmak için mutlaka görünür bir yerlere pislik bırakırlar. Ancak bu kaşıklar ve bıçak, onların işi olamaz. Çünkü muzip cinler insanlarla sadece eğlenirler ama kötülük yapmaya çalışmazlar.”

Sigarasından derin bir nefes alarak vakit kazanmaya çalışıyordu sanki. Sanki söylemek istediklerini söylemekte zorlanıyordu. Veya ben yine abartıyordum!

“Peçeteyi açtığınızda bıçak kaşıkların arasında mı duruyordu?” diye sordu.

“Evet iki kaşığın tam ortasındaydı,” dedim.

“Bu iyi haber değil, Stella,” dedi. “Seni ve kocanı ayırmaya çalışıyorlar. Üstelik de bıçakla!”

“Bu ne demek oluyor? Lütfen benimle açık konuşun.”

“Neyse, bunları bulup bana getirdin ya, önemli olan bu,” dedi, kaçamak bir tavırla. “Ben onları tamamen etkisiz hale getireceğim. Sen hiç merak etme.”

Söylemek istemediği şey için daha fazla ısrarcı olmadım. Mademki artık bize zarar veremeyeceklerdi, o zaman beni üzcek, korkutacak şeyleri duymaktan kaçınabilirdim.

“Bu sabah senin için tekrar su falı açtım,” dedi. “Tam olarak anlayamadığım başka bir şey daha var, Stella. Senin dün bana anlatmadığın başka bir şey var mıydı?”

“Hatırlamıyorum.”

“Yani kaybolan eşyalar, böcekler dışında... bambaşka bir şey?”

“Evet!” dedim aniden. “Söylemediğim bir şey var. Ben bir ışık

görüyorum. Omzumda hissediyorum onu. Ama bunu sadece ben görüyorum. Eşime sorduğumda hiçbir şey olmadığını söylüyor bana. İlk başlarda benim bile beynimden şüpheye düştüğüm zamanlar oldu. Hayal gördüğümü sandım. Ama daha sonra bunun hayal olmadığına kesinlikle inandım.”

“Sana bir şey soracağım,” dedi. “Bu ışığı görüyor musun, yoksa hissediyor musun?”

“Görüyorum ve hissediyorum.”

“Bu seni korkutuyor mu?”

“Hayır! Aksine, size anlatamayacağım bir huzur hissediyorum o anda,” dedim. “Çünkü o benim meleğim. Meleğim olduğunu biliyorum Nilgün Hanım. Banyoda yaşadığım o kâbus gibi gece, meleğim korudu beni. Flüoresanın patlaması, böceklerin ölmesi, bunların hepsini meleğim yaptı. O olmasaydı kim bilir bana neler olurdu.”

“Duymak istediğim buydu,” dedi, hafifçe gülümseyerek. “Ondan korkmana gerek yok. O seni koruyor. Stella, bugün sana çok fazla zaman ayıramayacağım. Randevularım var. Bir başka gün seninle uzun uzun konuşuruz. Bu arada ben çalışmalarına başladım zaten. Herhangi yeni bir şey olursa beni mutlaka hemen ara. Sadece aklımdayken sana bir şey söylemek istiyorum. Kızının kaybolan saatini bulamayacaksın. Fakat bir süre sonra evde size ait olmayan bir başka saat göreceksin.”

“Anlamadım?” dedim şaşkınlıkla. “Bir başkasının saatini mi bulacağım evde?”

“Evet. Bu saatin kime ait olduğunu hiçbir zaman bilmeyeceksin. Kaybolan saatin yerine gelecek o.”

“Tam olarak anlayamadım,” diye itiraf ettim. “Yani kaybolan eşyaların hepsi farklı olarak geri mi gelecek?”

“Hepsi değil,” diye düzeltti Nilgün Hanım. “Sadece kaybolduğunu hemen fark ettiğin ve üstünde çok fazla düşündüğün objeler geri gelecek. Örneğin oğlunun kazağını yerinde bulamadığında, kim bilir kaç gündür o yok olmuş ve sen bunu farkına bile varmamıştın. Bu nedenle o kazak gelmeyecek. Anlatabildim mi?”

Sana ait olmayan bir şey! Giden bir şeyin yerine benzerinin gelmesi!

“Kırmızı gül.” Ağzımdan bu sözler dökülürken, kafam karma-karışık. Konuşmakta zorluk çekiyordum. Kulağımın aşına olduğu, tanıdık bir ses değildi bu! “Kırmızı gül” diyen bu ses bana ait değildi sanki.

Yaşadığımız tüm olaylar beni alt üst etmişti. Giden bazı eşyaların yerine belki benzerleri gelecekti ama ya benim yok olan huzurum? Benden huzurumu alıp, yerine korkular göndermeleri adilce miydi?

“Nilgün Hanım, ben bir süredir evimde, bana ait olmayan kırmızı bir gül buluyorum,” dedim. “İlk kez kapımın önünde bulmuştum. Üç ay kadar sonra salondaki masamın üstünde ve birkaç dakika öncede çantamda bir gül buldum. Bunun anlamı ne?”

“Eviden hiçbir çiçek kaybolmuş muydu?”

Tam “hayır” diyordum ki, Selim’in bana almış olduğu beyaz kır çiçeklerini hatırladım. Sehpa bulamayınca temizliğe gelen kadının vazoyu kırmış olabileceğini düşünmüştüm.

“Evet,” demekle yetindim sadece. Bu konuyu uzatmanın anlamı kalmamıştı artık. Gülün gizemi çözülmüştü!

“Seni çok iyi anlıyorum, Stella,” dedi Nilgün Hanım. “Yaşadıklarınızı kabullenmek hiç kolay değil. Ama lütfen merak etme, elimden geldiğince sizi korumaya çalışacağım. Ama yeni bir şey olursa mutlaka beni haberdar et. Hiç vakit kaybetme. Gece saat kaç olursa olsun beni ara.”

“Size son bir şey sormak istiyorum,” dedim. “Böcekler! Onlar sıradan böcek değil, değil mi? O gece banyoda hepsi üstüme geldiler. Halbuki böcekler sestem, ışıktan ve insandan kaçmazlar mı?”

“Endişelenme, Stella. Bundan sonra bir daha evinde böcek olmayacak.”

Cevap aslında çok açık ve netti. Aylardır Selim’e söylediğim gibi o böcekler sıradan değildiler!

Nilgün Hanım’a güvenmem gerekiyordu. O bizi koruyacaktı ve bundan sonra bütün olanları unutup sadece ileriye bakmalıydık. Yaşananlar geçmişte kalmıştı artık. Düşünmek, hatırlamak ise çok anlamsızdı.

Onlar yeniden hatırlatınca kadar tabii!

“Bu gece çok şık giyinmeni istiyorum. Sana bir sürprizim var.”

O gün Selim’le on yedinci evlilik yıl dönümümüzü kutlayacaktık. Birlikte güzel bir gece geçirme fikri bile öyle hoştu ki!

Aceleyle çocukların akşam yemeğini hazırlayıp yıkandıktan sonra kuaföre gittim. Saçlarımı boyatmayı hiç düşünmüyordum. Ama Selim sarı saç çok seviyor diye röfle yaptırdım. Her zaman beni çok beğendiğini ve de çok güzel bulduğunu söylemesine rağmen, o gece onun için daha da güzel olmak istiyordum.

Selim’in iş dönüşü eve annemle beraber gelmesi beni şaşırtmıştı. Dudaklarındaki tebessümden bir şey söyleyeceğini anladım.

“Bu gece annen bizde kalacak,” dedi. “Ama lütfen bana nede-nini sorma.”

Kızım on dört, oğlum ise on bir yaşındaydı. Birkaç yıldır geceleri ikisi evde tek başına kalabiliyorlardı. Annemin onlarla kalmasına hiç gerek yoktu ki. Ama hiçbir şey sormadım. Selim’in yapacağı sürprizi bozmak istemiyordum. Tek bildiğim, gerçekten harika bir gece olacaktı.

Evden çıkarken çocuklar gibi neşeli ve beni bekleyen güzel gece için heyecanlıydım.

Yolda giderken bile nereye gittiğimizi sormadım. O nereye götürürse büyük bir memnuniyetle gidecektim ve de hiçbir şey için acelem yoktu. Geceyi yavaş yavaş yaşamak istiyordum.

Arabayı kullanırken bir eliyle de elimi tutuyordu. İki sevgili, iki âşık gibiydik sanki. Mutluluğumu anlatacak kelimeleri ise bulmam imkânsızdı.

“On yedi yıl oldu, Stella,” dedi. “Düşünebiliyor musun? Koskoca on yedi yıl. Akşamları iş dönüşü hâlâ eve koşarak geldiğimi biliyor musun?”

Gecemiz orada bitseydi, eve geri dönsedydik bile, artık fark etmezdi benim için. Kocam bu sözleriyle bana mutluluğun en büyüğünü yaşatmıştı zaten. Benimle hâlâ mutlu olduğunu, beni hâlâ sevdiğini bilmek hediyelerin en güzeliydi benim için. Sevgi arsız bir kadını bundan daha fazla ne etkileyebilirdi ki?

O gece makyajıma çok özen göstermişim. Gecenin henüz çok başındaydık ve mutluluktan bile olsa, kesinlikle ağlamamam gerekiyordu. Eşimin eline sıcacık bir öpücük kondurup, o romantik havayı bozmaya çalıştım.

“Ya... iyi ki sonunda sana evet demişim.”

“Seni ikna etmem hiç de kolay olmadı, Stella,” dedi. “Unuttun mu, teklifimi tam iki yıl sonra kabul ettin.”

Selim’le ilk tanıştığımızda on sekiz yaşındaydım. Onu insan olarak çok beğenmişim ama kalbim bir başkasına aitti.

Levent’le nişanlanmamızdan sadece birkaç hafta önce kuzenlerinden biri, babama Selim’den söz etmiş ve bizim tanışmamız için ısrar etmişti. O gece yemek masasında babamın bana söylediği sözleri unutamam:

“Stella, beni yanlış anlama,” demişti babam. “Ben seni zorla Selim’le evlendirmeyi filan düşünmüyorum. Sadece ona bir şans tanımanî ve bir gece onunla çıkmanı istiyorum. Selim duyduğum kadarıyla çok iyi bir ailenin oğluymuş ve kendisi de harika bir gençmiş. Bu nedenle ısrar ediyorum sana. Eğer sen istersen ve de anlaşsanız bu beraberlik devam eder, yoksa Levent’le nişanlanırsın. Sana söz veriyorum, onunla bir kez çıkar ve beğenmediğini söylersen bu konu tamamen kapanacak kızım.”

Ağzımdaki lokmayı yutmakta zorluk çekmişim. Babamın çıldırması olduğunu bile düşünmekten kendimi alamamışım. Birkaç güne kadar nişanlanacağımı bile bile benim bir başka erkekle çıkmamı istemesine bir anlam veremiyordum. Levent’e neden çok fazla ısınamamıştı acaba? Neden hiç tanımadığı bir genci Levent’e tercih ediyordu? Ne dersem diyeyim, babamla başa çıkamayacağımı bildiğimden, bu teklifini çaresizce kabul etmişim.

Bütün huzursuzluğuma ve babama duymuş olduğum öfkeye rağmen, Selim’le güzel bir gece geçirmiştik. Sadece bir gecede anlayabildiğim kadarıyla Selim neşeli, güler yüzlü ve iyi bir insandı. Bu kadar kısa bir sürede, kendimi yanında iyi hissedebildiğim nadir insanlardan biriydi. Hoş sohbeti, ve kendine güvenen tavırları çok hoşuma gitmiş, saatlerin nasıl geçtiğini bile anlayamamıştım. Gecenin sonunda evimin kapısına geldiğimizde yaptığı konuşmayla kendimi ilk kez kötü hissetmiş, ona gerçeği söyleyemediğim için kendimden utanmıştım.

“Stella, benim için gerçekten çok güzel bir geceydi,” demişti. “Açık söylemem gerekirse, seni çok beğendim ve arkadaşlığımızın devam etmesini istiyorum. Eğer sen de istersen görüşmeye devam ederiz. Ama istemezsen seni bir daha rahatsız etmem ve buna saygı duyarım.”

Ne diyeceğimi bilememiştim. Bütün gece sohbet etmiş ve babamın kesin talimatı üzerine ona nişanlanmak üzere olduğumu söyleyememiştim. Şimdi ise ona “beni aramanı istemiyorum,” demem, onu beğenmedim anlamına gelecekti. Halbuki insan olarak onu çok beğenmiştim ve onun kırılmasını istemiyordum. Son derece zor bir durumda kalmıştım.

“Benim için de çok güzel bir geceydi,” diyebilmişim, zorlukla. “Sana çok teşekkür ederim Selim. Görüşmek üzere, iyi geceler.”

Eve girdiğimde annemle babamı beni beklerken bulduğuma hiç şaşırmamıştım. İkisi de merak dolu gözlerle bana bakıyorlardı.

“Gecen nasıl geçti Stella?” diye sormuştu babam.

“Güzel bir geceydi baba,” diye cevap vermişim. “Selim gerçekten iyi bir insan fakat bir daha onunla çıkmam. Ben Levent’i seviyorum ve bir daha ona yalan söylemeyeceğim.”

“Peki kızım. En azından beni kırmadığın için sana teşekkür ederim.”

Ertesi gün babamın kuzeni Selim’e benim nişanlanmak üzere olduğumu ve babamın zoruyla onunla çıkmayı kabul ettiğimi söylemişti. Selim ise bu duruma çok sinirlenip, ona karşı dürüst olmadığını bana çok kırlmıştı. Bunu duyduğumda ne kadar

üzüldüğümü anlatamam. Babamın hatası yüzünden Selim'i kırmış olmak beni inanılmaz rahatsız etmişti. Ama ne yazık ki yapacak hiçbir şeyim yoktu.

Levent'le High School'da tanışmıştık. Kısa bir sürede çok samimi olmuştuk. Sınıfta yan yana oturuyor, teneffüslerde sürekli birlikte oluyorduk. Zamanla aramızdaki diyaloglar yerini derslerden daha farklı konulara bırakmıştı.

Bana olan duygularını anlamamam mümkün değildi. Ona karşı ben de ilgisiz değildim ama adlandıramadığım bazı şeyler beni rahatsız ediyordu.

Levent o güne kadar gördüğüm en yakışıklı, en güzel erkekti. Simsiyah saçları, yemyeşil gözleriyle ona hayran olmamak mümkün değildi. Yirmi üç yaşında, üniversite son sınıf öğrencisiydi ve birkaç ay içinde eczacı olacaktı.

Arkadaşlığımızın dördüncü ayında Levent bana evlenme teklif etmişti. Bu evliliği ne kadar istediğimden emin değildim aslında. Levent'in üstümdeki baskısı, kıskançlıkları beni çok rahatsız ediyordu. Fakat zaman zaman beni bu kadar seviyor olması hoşuma gidiyor, gururumu okşuyordu.

Benim yerimde başkası olsa belki hiç düşünmeden evlenme kararı verebilirdi. Ben ise evliliği sadece evimdeki mutsuz ortamdan bir kaçış olarak gördüğüm için, kendimi daha mantıklı düşünmeye zorluyor, anlık kararlar vermemeye çalışıyordum. Hepsinin ötesinde içimde sadece onun bana olan aşkına karşı hissettiğim gurur ve mutluluk vardı.

Peki ya benim duygularım? Aslında kendime dahi itiraf etmem bile sonucu biliyordum. Annem ve babam yüzünden bundan sonraki hayatımda yeni başlayacak bir soruna yer vermeyecektim. Bir parçam gelecekte korkarken, diğer parçam da, belki de her şeyin çok güzel olabileceğini söylüyordu.

Levent'le nişanlandığım günden itibaren, hayatım tamamen değişmişti. Yaşımın verdiği saflıkla onun her istediğini yapıyor, aramızda çıkabilecek her türlü tartışmayı böyle engellemeye çalışıyordum. Onların evine yerleşmiştim. Ailemi ancak gündüzleri gidip görebiliyordum.

Levent, sınavlara hazırlandığı için sürekli ders çalışıyor ve be-

ni gözünün önünden ayırmıyordu. Çok bunaldığım zamanlarda ise sadece erkek kardeşi ile çıkmama müsaade ediyor, kendi arkadaşlarıyla görüşmemi ise kesinlikle kabul etmiyordu.

Daha nişanlılığımızın ilk günlerinde, babamın “Bu çocuk seni mahvedecek, yol yakinken nişanı atalım,” demesi bile benim gerçekleri görmeme yardımcı olamamış, bu davranışlarını sınav stresine bağlamıştım. Her zamanki gibi iyi niyetimle onun düzelmesini bekliyordum.

Ancak, mezun olduktan sonra değişeceğini ümit ettiğim Levent’in, üstümdeki korkunç baskısı ve anlamsız kıskançlıkları artık tahammül edilmez bir hale gelmişti. Özellikle ailele birlikte geçirdiğimiz birkaç saatin sonunda mutlaka kavga çıkarmak için bir şeyler bulması, sinirlerimi alt üst ediyordu.

İşte böyle bir günde, bir haftadır görmediğim yeğenlerim Melis ve Yael’e çok fazla ilgi gösterdiğim için benimle kavga etmiş, onları bu kadar çok seviyor olmamı kıskandığını bile açıkça itiraf etmişti.

“Her kim olursa olsun – ki bu sözüm yeğenlerin için de geçerli – hiç kimseyi benden çok sevmene tahammül edemem,” diye bağırıyordu.

Aradan aylar geçiyor ve evde baş başa olduğumuz saatler dışında her geçen gün sorunlarımız büyüyordu. Dışarı çıktığımızda benimle yalnız olmayı tercih ediyor, onun arkadaşlarıyla çıkmamızı teklif ettiğimde ise bana “Arkadaşlarımın hepsi bekâr, onlarla seni görüştürmem,” diye cevap veriyordu.

Bir cumartesi gecesi çok uzun zamandır görüşmediğimiz ablam ve eniştem, birlikte bir gece kulübüne gitmemizi teklif etmişlerdi. Levent ilk başta çok istekli görünmese de sonunda kabul etmiş, sonunda bir gecemi daha mahvetmeyi başarmıştı. O gece, on yaşımdan beri benim için gerçek bir ağabey olan eniştem Yusuf’la dans ettiğim için sinirlenmiş ve bana haber bile vermeden orayı terk etmişti. Gecenin sonunda gözyaşları içinde eve dönerken eniştem;

“Bak Stella,” demişti, “sen benim kardeşim sayılırsın. Levent’in bu davranışı bana karşı çok büyük bir hakarettir. Bundan sonra beni özler ve görmek istersen, yalnız olduğun zaman benimle gö-

rüşürüm. Fakat onu bir daha asla görmek istemiyorum. Bence bu konuyu senin de çok iyi düşünmende yarar var.”

Ne demek istediğini gayet iyi anlamıştım. Bütün yaşadıklarımın ardından sonra ilk kez ondan ayrılmam gerektiğine karar vermiştim. Enişteme yaptığı bu terbiyesizliği affetmem artık mümkün değildi, çünkü eniştem benim için çok değerliydi. Onu eniştem gibi değil her zaman gerçek ağabeyim gibi görmüştüm. Bana gösterdiği sevgi ve yakınlık öylesine kuvvetliydi ki, onun onaylamadığı biriyle evlenmeyi düşünemezdim bile. Bu son olaydan sonra ne yazık ki, ikisi arasında bir seçim yapma durumunda hissediyordum kendimi.

Levent’i hastanede, hasta yatağında terk etmiştim. Bana “Asistanla kırıştırdığını bilmiyor muyum sanıyorsun?” demesi üzerine, bir daha geri dönmek üzere çekip gitmiştim.

Levent’ten ayrılmış olmama rağmen haftalar boyunca beni sürekli rahatsız etmiş, sokak eşkıyası gibi yolumu kesmiş, beni öldürmekle tehdit etmişti.

Benim için tek kurtuluş birkaç günlüğüne dahi olsa İsrail’e gitmekti. Mutlu olduğum tek yer orasıydı zaten...

Havaalanında ailemle vedalaşıp içeri girdiğimde, iki yıldır görmediğim Selim’le rastlaştık. İlk önce havadan sudan bir süre konuşuktan sonra, birlikte seyahat edeceğimizi düşünürken, kendisinin El Al hava yollarında güvenlikte çalıştığını öğrenmiştim.

“Pasaportuna bana ver, Stella,” demişti, tam yanından ayrılacakken pasaportumu işaret ederek, “ben gerekeni yaparım. Boş yere kuyruklar da sıra bekleyeceğine istersen gidip bir şeyler içebilirsin. Uçağa binme vakti geldiğin de ben sana haber veririm.”

Selim’in bu jesti çok hoşuma gitmişti. Bir süre alışverişle oyalandıktan sonra, Selim yanıma gelip artık uçağa çağırıldıklarını haber vermişti. Son kontrole kadar hep yanımdaydı.

“Ne kadar kalmayı düşünüyorsun?” diye sormuştu, ben uçağa binmek üzere kapıdan çıkarken.

“Bu sefer çok kalacağımı sanmıyorum,” demiştim. “Sanırım on veya on beş gün içinde dönerim.”

“İyi yolculuklar, Stella.”

Yardımları için teşekkür ettikten sonra vedalaşmıştık.

Uçakta her zamanki gibi pencere kenarında oturmuştum. Bütün yolcular gelmiş, artık uçağın kalkmasını bekliyorduk ki yanıma elinde telsiz olan bir genç yanıma yaklaşmıştı:

“Adınız Stella mı?”

“Evet, neden?” diye sormuştum, telaşlanarak. “Bir sorun mu var?”

“Sizinle görüşmek isteyen biri var. Lütfen telsizden konuşur musunuz?”

Çok heyecanlanmış ve bu duruma bir anlam verememiş, telsizi elime alıp, panik halinde “Alo,” diyebilmişim.

Kıme ait olduğunu anlayamadığım bir ses bana “Stella, camdan bakar mısın?” deyince şaşkın bir halde dışarı bakmışım.

Selim arabasıyla pistte, uçağın tam yanında duruyordu. Ne diyeceğimi şaşırılmışım. Aslında bu komik durum hoşuma gitmedi desem yalan konuşmuş olurum. Böyle bir şeyi kaç genç kız yaşayabilirdi ki?

“Döndüğünde seni arayabilir miyim?” diye sormuştu.

“Evet, tabii arayabilirsin.”

İsrail’de düşündüğümünden daha uzun kalmış, bir buçuk ay sonra bir gece yarısı dönmüştüm.

Ertesi gün öğlende, annemin sesiyle uyanmışım:

“Stella, uyan yavrum, Selim seni arıyor.”

Selim’le çıkmaya başladığımız daha ilk günden itibaren, onun ileride kocam olacağını anlamışım. Ama tabii ki evlenme teklifini beşinci günün sonunda alacağımı tahmin edemezdim!

“Henüz çok erken, birbirimizi daha iyi tanımalıyız, hem neden bu kadar acele ediyorsun?” diye sorduğumda, verdiği cevap beni hem şaşırtmış hem de güldürmüştü.

“Kaybettığımız iki yılı düşüncecek olursak çok bile geç kaldık,” demişti. “İlk tanıştığımız gecedен sonra beraberliğimiz devam etseydi, şimdiye kadar çocuğumuz bile olurdu. Birlikte çok mutlu olacağımıza inanıyorum. Lütfen sen de buna inan. Bana evet demeni, karım olmanı istiyorum, Stella.”

Selim’in o günkü ısrarına rağmen düşünmek için süre istedim. Bir kez daha yanlış yapmaktan öyle korkuyordum ki. Levent’in evlenme teklif ettiği günü düşündüm. Ona “evet” der-

ken bile içimde isimlendiremediğim bir korku, bir tedirginlik vardı. Bu sefer nedense Selim’le yeni bir hayata başlama düşüncesi beni mutlu ediyordu. Sadece ona karşı duygularımı anlama-ya çalışıyordum.

Onun bana olan duygularından emindim, ona güveniyordum. Ama ya benim duygularım? Selim’e âşık değildim. İyi bir insan olması, beni seviyor olması evlilik için yeterli miydi? Henüz yirmi yaşını doldurmamıştım ve ben bir kez daha aşkı tatmak, âşık olduğum erkekle evlenmek istiyordum. Bu aşkı Selim’e duymayı ne kadar isterdim! Ona âşık olmak, onunla evlenmek, ondan çocuklarımın olmasını ne kadar isterdim! Peki kendimi zorlarsam ona âşık olabilir miydim?

Bu evliliğe ilk defasında olduğu gibi baba evinden kaçış olarak değil, Selim’le mutlu olacağıma inandığım için “evet” demek istiyordum.

Beşinci günün sonunda içimdeki sesin Selim’in benim için en doğru insan olduğunu söylemesiyle kararımı verdim. Bir ömür boyu mutlu bir beraberlik için, onunla evlenecektim!...

Selim gerçekten mükemmel bir insandı. Onunla birlikteyken kendimi rahat hissediyordum. Beni mutlu etmek için elinden gelen her şeyi yapıyor, küçük bir çocuk gibi şımartmaktan zevk alıyordu. En küçük şeye dakikalarca birlikte gülüyor, ailemden kaynaklanan sorunlarım olduğunda ise omuzunda ağlayabiliyordum. Levent’in aksine beni hiç kıskanmıyor, kıskançlığın tamamen güvensizlikten kaynaklandığını, oysa bana sonsuz güveni olduğunu söylüyordu.

Bana gösterdiği sevgi ve anlayış, ona her geçen gün biraz daha bağlanmama neden oluyordu. İlk kez gerçekten huzurluydum. Onunla birlikte yepyeni bir hayata başlayacak olmanın heyecanını ve mutluluğunu yaşıyor, artık gelecekte hiç korkmuyordum.

Aradan dört ay geçmiş ve düğün hazırlıklarına başlamıştık bile. İlk kez hayatımda her şey mükemmel giderken, babam anemden boşanacağını söylediğinde beynimden vurulmuşu döndüm. Yirmi yedi yıllık evliliğini, düğünüme iki ay kala bitirmeye

karar vermişti. Bir süre daha beklemesi için ne kadar yalvardıysam da, hiçbir işe yaramadı.

Bu sefer kararını çok kesin bir şekilde vermişti ve bizi dinlemiyordu bile. Annem ise bu boşanmayı ileri bir tarihe atmadığı takdirde, onunla bir arada olmak istemeyeceği için düğünüm gelmeyeceğini söylüyordu. Ne yapacağımı bilemez bir haldeydim. Ne babamı boşanmayı ertelemeye ne de annemi düğünüm gelmeye razı edebiliyordum. Bu zor günlerimde Selim her zaman ki sevecenliğiyle yanımda oluyor, sinirime, kaprislerime göz yumuyordu.

Yıllardır ölesiye korktuğum şey artık gerçek olmuş, annemle babam boşanmışlardı. Sanırım bu onların bana bir düğün hediyeydi!

Sonunda düğün günüm gelmişti. Gelinliğimi giymiştim ve makyajım yapılmıştı. Son bir kez aynaya baktım. Saçım, makyajım, hatta İtalya'dan büyük bir zevkle almış olduğum gelinliğim bile iğrençti. Ablam ve arkadaşlarım ne kadar güzel olduğumu söylüyorlardı; benim içimdeyse fırtınalar kopuyordu ve üstümü başımı paralamak istiyordum.

Hiçbir şey güzel değildi ve olamazdı da! Annemsiz bir düğün güzel olamazdı! Düğünüm sadece bir saat kalmıştı. Babam aşağıda gelin arabasında beni bekliyordu.

Evet... artık gitme vakti gelmişti. Sadece kötü anılarım olan bu evden gitmek benim için hiç de zor değildi. Peki ya annem? Evden çıkarken, annemin günlük kıyafeti ile beni kapıdan uğurlaması, sanırım o güne kadar yaşadığım acıların en büyüğüydü. Aldığım ilacın yardımıyla kendime hâkim olmaya çalışıyordum. Ağlamamak, isyan etmemek, "Seni asla affetmeyeceğim!" diye bağtırmamak için dayanmaya gayret ediyordum.

Ama olmamıştı... yapamamıştım... Sokak kapısında annemle öpüşürken boğazımda düğümlenen hıçkırıklara engel olamamıştım. Artık katıla katıla ağlıyordum. Beni odama götürürlerken bir yandan sakinleştirmeye çalışıyorlar, bir yandan da makyajımı silip ağlamaktan şişen gözlerime buz torbası hazırlıyorlardı.

Bir süre sonra sakinleşip toparlanmıştım. Çok geç kaldığımız

için evde panik yaşıyor, babam ise aşağıdan sürekli haber yolluyordu. Evet, artık bu evden gitmeye hazırdım. Hem de hiç arkama bakmadan. Acılarımı geçmişimde bırakıyor, geleceğime ve mutluluğuma gidiyordum.

Amerika'da geçirdiğimiz rüya gibi yedi haftalık balayından sonra gözlerimi açtığımda, hayatta rüyaların gerçekten çok az bir yer kapladığını anladım. Gözlerimi yeniden kapamalı ve asla açmamalıydım. İstanbul'a döndüğümüz gün kayınpederimin beklenmeyen ölümü hepimizi yıkmıştı ve rüyam kâbusa dönmüştü.

Onu çok seviyordum; rüyalarda kâbuslara yer olmamalıydı!

Dünyalar tatlısı bir insan olan kayınpederimle, nişanlılığım süresinde sadece altı ay birlikte olabilmiştim. Bu kısacık zaman dilimi bile, onu bir baba gibi sevmeme yetmişti.

"Bu gece birlikte rakı içeceğiz," demişti bir akşam. "Oğullarımla bu zevki yaşayamadım ama gelinim beni yalnız bırakmayacak öyle değil mi?"

O kadar güzel bir insandı ki ona sırf üzülmesin diye hayatımda hiç rakı içmediğimi söyleyememiştim. Aslında rakının kokusuna bile tahammülüm yoktu. Ama o sevin sin diye kendimi alışmaya zorlamıştım.

Alışmıştım da. Zaman içinde en sevdiğim içki olan rakı, kayınpederimden bana kalan mirastı. Rahatsızlığından dolayı yürüme zorluğu çeken kayınpederim, "torunlarımla arabalarını ben iteceğim." derdi. Ne yazık ki torun görmek ona nasip olamadı. Ama o güzel insanı torunları çok iyi tanıyor ve de çok seviyorlar.

Yıllar öncesini anımsamama neden olan on yedinci evlilik yıldönümüm rüya gibi geçmişti. Hayatımda hiçbir zaman unutamayacağım bir geceydi benim için.

On yedinci evlilik yıldönümümüz sürprizlerle doluydu. İlk önce çok şık bir lokantada mum ışığında yemek yedik. Selim anlamlı bakışlarıyla gecenin böyle bitmeyeceğini hissettiriyordu bana. Lokantadan çıktığımızda Ceylan Intercontinental Oteli'nde durdu ve arabayı görevliye teslim ettikten sonra, beni elimden tutarak içeri soktu. Resepsiyonun önüne geldiğimizde, yerimizin

ayrılmış olduğunu konuşmalardan anladım. Selim elime odanın anahtarını verirken tatlı tatlı gülümsüyordu.

610 numara!

Yani onuncu ayın altısı.

Tam on yedi yıl önce, altı ekimde evlenmiştik. Düğün gecemi-zi eski adıyla Sheraton'da, yani bu otelde geçirmiş ve 610 numaralı odada kalmıştık.

Aradan bu kadar uzun yıllar geçmiş olmasına rağmen eşim bunu unutmamıştı. Bana yaşattığı bu güzelliği de ben hiçbir zaman unutmayacaktım.

Oğlum beşinci sınıfa geçmişti. Bir yıl önce, onu özel okuldan çıkarıp devlet okuluna vermiştik. Okula yarım gün giderse, özel hocalar ve evde çözeceği testlerle koleje daha iyi hazırlanacağını düşünüyorduk. Onun için böylesi çok daha iyi olacaktı. Ancak oğlumun okuldan öğlen dönmesi, kendi derslerim açısından sorun olmuştu. Onu saatlerce evde tek başına bırakmaya gönlüm el vermediği ve çalışırken benden yardım istediği için, birkaç dersimi bırakmak zorunda kalmıştım. Bizim için her şeyden önce onun eğitimi önemliydi.

Jeffrey çok zeki, çalışkan, fakat okumayı sevmeyen bir çocuktur. Okuldan eve geldiği gibi "haydi anne ders yapalım" diyerek beni odasına çağırıyor, kitaptan okuması gereken her şeyi bana okutuyordu. Ben okurken başka şeylerle ilgileniyor, hatta gitar çalıyor bile olsa kulağının bende olduğunu çok iyi biliyordum. Bazen "En son ne dedim Jeffrey?" diye sorduğumda bana bozuluyor, "Anne boşu boşuna okutur muyum sana? Seni dinliyorum," diyerek tavrını koyuyordu.

Okumayı sevmemesi ve bu konudaki tembelliğiyle başa çıkmadığım için bu durumu kabullenmiştim artık. Getirdiği karnele, koleje hazırlamak için eve gelen öğretmenin övgüleri, oğlum için yaptığım her şeye layık olduğunu gösteriyordu bana.

Jessica ise kardeşinin aksine bir gün bile bizden yardım istemedi orta okul öğrencisi olmuştu. Notları Jeffrey kadar iyi olmasa da hiç zayıf almıyor, bizi bu konuda asla üzmemişti. Terbiyesi ve yaşından daha olgun tavırlarıyla öğretmenlerinin dikkatini üstüne topluyordu. Okula toplantılara gittiğimde kızım hakkında söylenenler, onunla her seferinde bir kat daha gururlanmama neden oluyordu.

O gün sadece bir tane ders vermiş, oğlum okuldan gelmeden eve dönmüştüm. Üstüme rahat bir şeyler giyip çocukların en sevdiği keki yapmıştım. Jeffrey eve geldikten birkaç dakika sonra öğretmeni geleceği için uzun uzadıya kahvaltı etmeye vakti olmayacaktı. Onlar ders yaparken ben de biriken ütülerini yapmayı düşünüyordum. En nefret ettiğim iş olduğu için sürekli ertelemiştim ve şimdi dağ gibi bir ütü beni bekliyordu.

Öğretmene kahvesini yaptıktan sonra ben de ütüye başladım. Aşağıdan seslerini duyabiliyordum. Daha sonra oğluma yardım edeceğim için elimi çabuk tutmaya çalışıyor, bir yandan da dersi takip ediyordum. Oğlumla çalışırken hiç hatırlamadığım birçok şeyi onun sayesinde yeniden öğreniyordum.

Ütüye ve derse iyice konsantre olduğum bir anda oğlumun beni çağırdığını duydum. Yanlarına gittiğimde öğretmenin sözünü kesmeden bekledim. Bir anda her ikisinin de “hayrola” der gibi baktıklarını gördüm.

“Jeffrey, sen beni çağırmadın mı oğlum?”

“Hayır anne!”

Bana öyle gelmiş olabileceğini düşünerek, tekrar ütüye döndüm. Aradan sadece birkaç dakika geçmişti ki aynı sesi bir daha duyar gibi oldum.

“Anne!”

Oğlum beni çağırıyordu. Bu sefer aşağıya kadar inmeden merdivenlerin başından aşağıya doğru bakıp, bir süre öylece bekledim. Salon sessizdi. Görebildiğim kadarıyla Jeffrey öğretmenin verdiği sınavla uğraşıyordu. İkinci kez kulaklarım beni aldatmıştı. Fakat nedense gaipten gelen bu ses beni öylesine rahatsız etmişti ki ütüyü yarım bırakarak odama dinlenmeye gittim.

Yatağıma uzandığımda bir anda inanılmaz bir uyku haline

büründüm. Öğretmen az sonra gidecekti; bu nedenle uyumam gerekiyordu. Yatakta iyice doğruldum. Artık sonlarına geldiğim kitabımı bitirmek için iyi bir zaman diye düşündüm.

Fakat nedense bir türlü okuduğumu anlamıyor, aynı satırı tekrar tekrar okuyordum. Beni “anne” diye ısrarla çağıran ses beynime kazınmıştı sanki. Birkaç dakika arayla iki kez aynı şekilde yanılam çok ilginçti.

Dikkatimi kitabıma toplamaya çalışıyorsam da, o anın etkisinden bir türlü kurtulamıyordum. İşte tam o anda sol omzumda aynı ışığı gördüm. İlk gördüğüm zamanlarda korktuğum, telaşlandığım, ancak bir süredir bana huzur veren meleğim yine benimleydi.

Tek anlayamadığım, hiç nedensiz geliyordu. Çünkü o güne kadar sadece zor zamanlarımda, mutsuz olduğum dakikalarda görünmüştü bana. Şimdi ise hiçbir sorunum yoktu. Yoksa vardı da ben mi bilmiyordum? Veya olacak mıydı?

Gitmemesi ve daha uzun bir süre omzumda kalması için kıpırdamıyordum bile! Sanki hareket etsem ürküp kaçacakmış gibi!

“Gitme” dedim usulca, “ne olur gitme!”

Fakat ne yazık ki sadece birkaç saniye kadar görebildiğim meleğim yine yok olmuştu.

Yatakta duramayıp kalktım. Boğazım kurumuştu sanki. Su içmek için mutfığa gittiğimde, bulaşık makinesinin üstünde duran saat dikkatimi çekti. Daha dikkatli baktım ama kime ait olduğunu anlayamadım. Elime almak için hamle yaptığımda, âdeta elim ateşe değmiş gibi, insiyaki olarak geri çekildim. O anda aklıma Nilgün Hanım’ın sözleri geldi:

Giden saatin yerine size ait olmayan bir saat gelecek!

Evet, sanırım söylediği gibi de olmuştu işte. Ben bu saati hiç tanıımıyordum. Bize ait değildi!

Biraz şaşkın, biraz ürkek saate bakmaya devam ettim. Elime almaya, hatta dokunmaya bile korkuyordum ona. Sanki gerçek değildi o. Kim bilir, belki dokunsam yok olacaktı!

Daha birkaç dakika önce öğretmene kahvesini yaparken, saatin orada olmadığından emindim. Demek yeni gelmişti buraya.

Saate iyice yaklaştım

Jessica'nın saatinin kaybolduğu günü anımsadım. Aynanın önünde saati bulamayınca nasıl da korkmuş, anlam verememiş-tim. "Nereye gitti, ne oldu bu saate?" diye panik yaşamıştım. Hoş, hâlâ olan hiçbir şeye anlam veremiyordum ki. Değişen sadece tepkilerimdi, hepsi bu kadar.

Saatin sahibi kim bilir nasıl arıyordur şimdi bunu, diye düşündüm. Kim bilir belki de henüz fark etmemiştir bile. Sahi kime aitti bu saat? Nerelerden ve nasıl gelmişti? Bize yakın bir ev miydi, yoksa kilometrelerce uzak mıydık birbirimizden? Uçarak mı gelmişti, yoksa görünmeyen o güç, saati de görünmez yaparak kendisi mi bırakmıştı buraya?

Buraya! Yani mutfağıma! Aman Tanrım! Uçarak gelmediğine göre demek ki o güç buradaydı az önce. Belki de hâlâ burada ve... ve bekliyor! Tekrar eski günlere mi dönüyoruz yoksa?

Arkama dönüp bakmaya korkuyordum. Her an bir yerlerden böcek çıkacakmış gibi. Her yeni olayın habercisi olan böcekler değil miydi?

Meleğim... evet meleğim bunun için gelmişti az önce. Bunun için omzumdaydı. Neden geldiğini şimdi daha iyi anlıyordum. Kendini hatırlatmak için görünmüştü bana ve belki de olabilecek kötülüklerden korumak için!

Nilgün Hanım'a gideli neredeyse bir buçuk yıl olmuştu. Huzur içinde geçen bir buçuk yılın ardından şimdi neler oluyordu böyle? Yoksa artık o da mı koruyamıyordu bizi? Saati ilk gördüğüm an hiç korkmamıştım. Belki de daha önceden geleceğini bildiğim içindi bu cesaretim. Ama ayrıntıları düşündükçe cesaretim yerini korku ve endişelere bırakmıştı yine.

"Anne, beni duymuyor musun?"

Arkamı döndüğümde oğlumu bana soran bir ifadeyle bakan buldum; yanında da öğretmeni vardı.

"Duymuyor musun?" dediğine göre demek ki daha önce de çağırılmıştı beni. Öylesine dalmıştım ki! Geçmişte yaşadıklarımıza ve gelecekte bizi bekleyen bilinmezliklere öyle gömülmüştüm ki hiçbir şeyi duyacak halde değildim. Kim bilir belki de duymuş-

tum; duymuştum ve kulaklarımın beni yine aldattığını düşünerek bu sefer aldırış etmemiştim.

Öğretmen gittikten sonra Nilgün Hanım'a telefon açıp, bir saat bulduğumu ve hemen ona götüreceğimi söyledim. Saati bırakırken aklımı kurcalayan bütün soruları soracaktım. Bu sefer hepsine tek tek cevap istiyordum. "Tamam sorun yok artık" gibi abuk bir cevapla beni atlatmasına izin vermeyecektim.

Nilgün Hanım'a gittiğimde her zamanki gibi çok yoğun görünüyordu. Evin neredeyse her odası tıka basa doluydu. Salonda, oturma odasında ve hatta mutfakta bile insanlar ayakta bekliyordu. Herkesin önünde "Saati getirdin mi" diye sormasından çok rahatsız olmuşum. Benim sorunum çok özeldi ve bunu orada bulunan kimsenin duymasına gerek yoktu. İster istemez yüzüm asıldı. Aceleci tavrından, saati aldıktan sonra bana vakit ayıramayacağı belli oluyordu. Halbuki sormak istediğim öyle çok şey vardı ki. Bunu kendisine söylediğimde aldığım cevapla daha da gerildim.

"Burada bekleyen birçok kişi var Stella. Ben senin için yapmam gerekenleri yapıyorum. Bugün soruların için sana vakit ayıramam"

Sadece bugün değil, hiçbir zaman vakit ayıramıyordu ki zaten. Telefonda bile konuşurken defalarca "bir dakika bekle" deyip konuşmamıza ara veriyordu. Ve ben öğrenmek istediğim hiçbir şeyi öğrenemiyordum.

Sanırım artık Nilgün Hanım'dan fazla bir şey beklemem hayattı.

O yıl oğlum emeklerinin karşılığını alarak Avusturya Lisesi'ni kazanmıştı. Ne kadar hoş bir tesadüftü ki kayınvalidem de yıllar önce Avusturya Lisesi'nden mezun olmuştu.

“Çok çalışır ve bu okulu kazanırsan, anlamadığın şeylerde sana yardımcı olabilirim,” diyordu Jeffrey'ye, daha bir yıl öncesine kadar. Halbuki artık değil derslerinde yardımcı olmak, ne yazık ki o kadar arzuladığı şeyin gerçekleştiğini idrak edemeyecek, bu mutluluğu bizimle paylaşamayacak kadar hastaydı.

Aradan aylar geçiyor, kayınvalidemin hastalığı her gün biraz daha kötüye gidiyordu. Aylardır tek kelime konuşmadan, gözlerini bir kez dahi açmadan öylece yatıyordu. Burnuna bağlanmış tüple besleniyor, vücudunda açılan yaraların acısını bile hissedemiyordu. Yaşadığının tek kanıtı nefesiydi sanki. Ve o nefes bile bize yetiyordu.

Gündüzleri, elimle birlikte elimizden geldiğince ona bakmaya çalışıyor, hafta sonları ise oğulları annelerinin etrafında âdeta pervane oluyorlardı. Torunları ve biz onu öyle çok seviyor ve kaybetmekten öyle çok korkuyorduk ki.

Babamı kaybetmenin acısı yüreğimi hâlâ yakarken, kayınvalidemin vefatı aynı acıyı bir kez daha yaşamama neden oldu. Dünyalar güzeli, melekler kadar iyi kalpli kayınvalidemi gözyaşları içinde toprağa verirken, onu ne kadar çok sevdiğimi ve özleyeceğimi düşünüyordum!

12.5.1994 Perşembe

HAYATIMA... YUVANA, HOŞ GELDİN MANDY'M...

114

“Ne zamandır bir nefese ihtiyacım olsa, hep yanımda olacaktı. Gerçek dostluğu, koşulsuz sevgiyi birlikte yaşayacaktık onunla. Riyasız, yalansız, korkusuz bir sevgi olacaktı bizimkisi. Ölüm bizi ayırana dek diye yemin edebileceğimiz türden bir dostluğumuz olacaktı. İki sevgi arsız, doyusya yaşayacaktık büyük aşkımızı... Ellerini iki yana açıp beni ne kadar sevdiğini gösterememesi, hep gözleriyle konuşup bir tek kelime edemeyeşi, hiçbirisi, onun benden bir parça olmasını engelleyemedi. O benim küçük Mandy'm, bebeğimdi...”

Aynı babam gibi benim de, kedi ve köpeklere aşırı düşkünlüğüm olmasına rağmen, her nedense o güne kadar evde hayvan beslemeyi hiç düşünmemiştik. Hatta o sabah bile aklımda böyle bir düşünce yokken, bir anda her ne olduysa *“bir köpeğim olmalı,”* diye geçirdim içimden. O heyecanla Selim'e telefon açtım. O akşam eve biraz daha erken gelmesini, köpek almak istediğimi söylediğimde ilk önce şaka yaptığımı sandı; daha sonra ısrarlarımdan ciddi olduğumu anlayınca, sitem etti:

“Stella, manavdan karpuz alır gibi köpek alınır mı? Ne bu acele böyle?”

On sekiz yıldır evliydik. O güne kadar eşimden hiçbir şey istememiş, hiçbir konuda ısrarcı olmamıştım. Ama bu sefer durum farklıydı. Bir süre değil, bir gün bile beklemeye niyetim yoktu. O gece minik köpeğimle birlikte yatmaya kararlıydım.

Selim, aklıma koyduğum şeyi mutlaka yapacağımı çok iyi bilirdi. Heyecanımı ve ne derece arzuladığımı anlayınca beni kırmamıştı. Akşam saat altı buçukta çiçek pazarına giderken arabada ne cins ve ne büyüklükte bir köpek istediğimi sordu bana.

“Dişi ve orta boy olmasını istemiyorum,” diye cevap verdim. *“Ya hep minicik kalsın ya da büyünce kocaman olsun istiyorum.”*

“Pekâlâ Stella,” dedi. *“Sen ne istersen o olacak. Ama bana bir söz vermeni istiyorum. Bu akşam sadece bakacağız. Bir karar verdikten sonra da bunu evde düşüneceğiz. Yani bu akşam almaya-*

cağız. Hep birlikte bir karar verir, hafta sonunda gidip alırız, tamam mı?”

“Buna söz veremem!”

“Stella, lütfen mantıklı ol,” diye üsteledi. “Hafta sonuna sadece iki gün var. Yanlış bir karar vermemek için biraz düşünmemiz lazım.”

Mandy’yi ilk gördüğümde minicik bir kafesin içindeydi. Pamuk gibi bembeyaz tüylerinin arasında kahverengi lekeler vardı. Daha bir buçuk aylık olan bu şirin şeyin cinsini bile anlayamamıştım. Kafesten çıkarıp kucağıma alırken, dişi olduğunu ve cinsinin Springer Spingel olduğunu öğrendim. Yani benim istemediğim bütün özellikler bu köpekte vardı. Güzelliği dışında!

“Ben bu cins istemiyorum, daha farklı bir köpek tercih ediyorum.” dedim satıcıya.

Kollarımın arasında tuttuğum minicik yavruyu içim acıyarak, tekrar kafesine koymak üzere kendimden uzaklaştırırken, “beni bırakma” dercesine tırnaklarını ellerime geçirdi. İşte o anda onun, ölüm bizi ayırana dek hayatımın bir parçası olacağını anladım.

“Selim ben kararımı verdim,” dedim, kocama dönerek. “Bu köpeği istiyorum!”

“Stella, bu köpek çok güzel ama hiç senin istediğin gibi değil ki. Üstelik de dişi!”

“Olsun, hiç fark etmez. Selim, Tanrı aşkına şuna baksana, ellerimi nasıl tutuyor. Artık ben ondan ayrılamam.”

“Peki... ama şimdi almayacağımızı biliyorsun.”

Hangi güç beni ondan ayırabilirdi ki? Onu yatağымda, koyunumda yatıracağımı düşlerken, bir daha o kafese sokmalarına izin verir miydim?

“Haydi Stella, lütfen köpeği kafesine koy da gidelim!”

İlk andan itibaren canımdan öte olacağını hissettiğim minik köpeğimle dükkândan koşarak kaçarken, Selim’in bu sözlerini hayal meyal duydum. Arabayı olduğumuz yerden çok uzak bir yere park etmiştik. Artık Selim’in yanından iyice uzaklaştığımda, adımlarımı yavaşlattım. Yavaş yavaş arabaya doğru yaklaşırken, sevinçten uçacak gibiydim. Her zamanki gibi, duygularımı gizlemeyi başaramayan ben, ürkek bakışlarıyla beni izleyen dünya-

lar güzeli köpeğime “seni hiç bırakmayacağım” diye bağıyor, insanların bana bakmasını umursamıyordum bile.

İlk dakikadan itibaren içimde filizlenen sevgimi, sıcaklığımı hissedebilmesi için köpeğime sıkıca sarılmıştım. Minicik şey sanki minnet dolu gözlerle bana bakıyordu. Henüz isminin ne olduğunu bilmediğim köpeğime, onu canımdan çok seveceğime, koruyacağıma söz verdim. Ben onu tatlı tatlı okşarken, o da söylediklerimi anlamışçasına rahat ve huzur içinde uykuya daldı.

Uzun bir süre arabanın yanında Selim’in gelmesini bekledim. Bana kızmayacağını biliyor olmanın rahatlığı vardı üstümde. Selim harika bir insandı. Bana asla kızamaz, mutlu etmek için elinden gelen her şeyi yapardı. Uzaktan elinde bir koli ve küçük bir torba köpek mamasıyla geldiğini gördüm. Bize doğru yaklaşırken tatlı tatlı gülümsüyordu.

“Biliyor musun Stella?” dedi, yanıma geldiğinde.

“Neyi?” diye sordum, şımarıkça gülümseyerek.

“Köpeğimizi kucağıma daha hiç almadım,” diye cevap verdi. “Yalnız sen mi seveceksin onu?”

O akşam çocuklara yaptığımız sürpriz karşısında ikisi de sevinçten deliye döndü. Bir gün sonra on ikinci yaş günü olan Jeff için köpeğimiz, hayatında almış olduğu en güzel hediye oldu.

Hayatta hiçbir şeyin tesadüf olmadığına inanan ben, bunun doğruluğunu elim Esî'nin ve daha sonra onun sayesinde İsraili medyum Ari'nin hayatımıza girmesiyle anladım. Esî evimizdeki sorunları öğrendiği zaman, bana Ari'den ve onun güçlerinden söz ettiğinde, yeniden umutlanmıştım. Sorularımın cevapları bu adamda gizli olabilir miydi acaba?

Esî'den öğrendiğim kadarıyla, Ari İstanbul'da doğmuş ve çok uzun yıllar önce İsrail'e yerleşmişti. Yılda iki kez İstanbul'a akrabalarını ziyarete gelip, özlem gideriyordu. Reiki öğretisi dalında uzman olan Ari, birçok kişiye yardım ederek mucizeler yaratmış-

tı. Esi' den Ari'nin numarasını alarak İsrail'e telefon açtığım gün ilk merhabadan sonra, bana söylediği sözlerle gerçekten aradığım kişiyi bulduğuma inanmıştım.

“Merhaba. Adım Stella. Ben Esi'nin eltisiyim. Bazı ciddi sorunlarım var, eğer sizi rahatsız etmiyorsam konuşabilir miyiz?”

“Merhaba Stella. Rahatsız etmiyorsun. Şu anda müsaitim. Seni dinlemeden önce ben sana bir şey sormak istiyorum. Sol tarafında ne var?”

Bu sorusundan hiçbir şey anlayamamıştım. Salonda bir koltukta oturuyordum. Gayri ihtiyari soluma baktım. Orada sadece pencere vardı.

“Sol tarafımda pencere var.”

Ari'nin güldüğünü duydum. Sanırım sormak istediği bu değildi.

“Beni yanlış anladın galiba,” dedi. “Ben vücudunu kastetmiştim. Sol elinin üç parmağı hissiz. Bunu farkında değil misin yoksa?”

Aşağı yukarı iki ay önce sol kolumda bir uyuşma hissetmiştim; hemen arkasından da üç parmağımda hissizlik başlamıştı. Selim'in sürekli doktora gitmem için yaptığı baskıya rağmen, vakitsizlikten bir türlü kendimle ilgilenememişim. Ve şimdi İstanbul İsrail arası bir telefon konuşmasında bunu bir yabancından duymam bende şok etkisi yapmış, bu adamın ağzından çıkan her şeye körü körüne inanacağımı anlamıştım. Yaşadıklarımızı kısaca anlattıktan sonra hiçbir yorum yapmadan “Beni tam bir saat sonra tekrar ara” demesiyle telefonu kapattım.

“Merhaba, tekrar ben,” dedim, bir saat sonra tekrar aradığımda.

“Stella, parmakların nasıl?”

Beş yıldır yaşadıklarım gibi, buna da kim inanırdı, bilemem! Parmaklarım âdeta canlanmış, eski haline dönmüştü. Parmaklarımın iyileşmesine değil, onun gücüne bire bir tanık olduktan sonra, gerçek sorunuma yardımcı olacağına inandığım için sevinçten çıldıracak gibiydim.

“Bu inanılmaz bir şey, parmaklarımdaki hissizlik geçmiş. Bunu nasıl yaptığınızı anlayamıyorum!”

“Daha yeni başladık. Asıl bundan sonra duyacaklarına inanamayacaksın. Anlattıklarını değerlendirdim. Gerçekten çok ciddi sorunlar yaşıyorsunuz. Şu anda sana daha fazla bilgi vermek istemiyorum. Söyleyeceklerim seni korkutabilir. Bu nedenle yüz yüze konuşmamız daha doğru olacak. İki ay sonra Türkiye’ye geleceğim. Daha önce gelme imkânım yok. Burada işlerim çok yoğun. Ama eğer sen gelebilirsen çok iyi olur.”

Bir an bile düşünmeden “Gelirim,” dedim.

Ari’yle konuştuktan birkaç gün sonra yolculuk hazırlıklarına başladım.

Uzun zamandır İsrail’e gitmeyi hayal ediyordum zaten. Teyzemi, kuzenlerimi ve okulumu öyle çok özlemiştim ki! Kısacık bir zaman dilimine, dolu dolu her şeyi sığdırmaya çalışacaktım. Özlemlerim, unutamadıklarım ve artık umutlarımın hepsi oradaydılar.

Selim’le birlikte havaalanına giderken, huzursuz bir hali olduğunu fark ettim. Aslında sabahtan beri öyle görünüyordu ama nedense sorununu benimle paylaşmıyor, “bir şeyim yok” diyerek geçiştiriyordu.

“Selim, bana yine bir şeyim yok deme lütfen,” diye üsteledim. “Sabahtan beri bir sıkıntın olduğunun farkındayım.”

“Bak canım,” dedi, tereddütlü bir sesle, “seni korkutmak istemiyorum ama sanırım söylemem lazım.”

“Ne oldu” diye sordum telaşla.

“Bu sabah senden daha erken uyandığımı biliyorsun.”

“Evet?”

“Sen uyurken yastığının üstünde bir şey buldum.”

Bu sözü beni iyice meraklandırmıştı. “Neydi o?” diye sordum.

“Bu,” dedi Selim, arka koltuktan aldığı bir şeyi yüzüme doğru uzatarak. Elinde kırmızı bir gül vardı!

Her zamanki gibi beni karşılamaya teyzemin oğlu Hayim gelmişti. Ona bütün kalbimle sarılırken, ne kadar özlediğimi daha iyi anlamıştım.

Hayim benden sadece üç ay büyüktü. Doğduğumuz günden beri beraber büyümüş, birbirimizden bir an olsun ayrılmamıştık. O benim arkadaşım, kardeşim, sırdaşım, kısacası tüm hayatımdı. Bütün çocukluğumuz bir arada geçtiğinden, hatıralarım onunla öylesine dopdoluydu ki. Özellikle yaz tatillerinde Büyükada'da paylaştıklarımız unutulacak gibi değildi zaten. Yıllardır Türkiye'de yaşamadığı için, gelecek faturaları umursamadan yaptığımız uzun telefon konuşmalarında, hâlâ o günleri anardık.

Hep aynı bahçeden çaldığımız domateslerin lezzeti; birlikte yattığımız gecelerde, yatağı ıslattığımız zaman suçu hep birbirimizin üstüne atmamız; eşek sırtında yaptığımız ada turları; sokaklarda oynarken akşam olduğunu fark etmediğimiz için annelerimizin bizi merak içinde arayışları; “bütün bir gün görüşme” cezalarına asla uymayıp evden kaçıp gizlice buluşmalarımız! Daha sonraki yıllarda ise ilk aşklarımız, heyecanlarımız...

Aynen eski günlerde olduğu gibi, yine birlikteydik işte. Kuzenim Stella'nın evine doğru giderken, Hayim yıllardır yaşadıklarını biliyor olmasına rağmen, oraya ani gidişimin nedenini merak ediyordu.

“Haydi anlat” dedi. “Neler oluyor? Apar topar geldiğine göre ciddi bir nedenin vardır mutlaka.”

Kuzenimin heyecanını anlayabiliyordum. Ama eve vardığımızda ablasının da dinlemek isteyeceğini bildiğim için aynı şeyleri iki kere anlatmak istememiştim.

“Biraz sabret,” dedim, “ablanın evinde uzun uzun konuşuruz. Hem şimdi bana biraz teyzemi anlatmanı istiyorum. Onu öyle özledim ki.”

“O da sen geliyorsun diye çok sevinçli. Sabah kahvaltıya bekliyor bizi.”

O gece hep birlikte sabahladık. Ben anlattıkça, onlar da aradı arkası kesilmeyen bir soru yağmuruna tutmuşlardı beni. Stella'nın bu konudan çok rahatsız olduğunu anlamamak müm-

kün değildi. Aniden yarı şaka, yarı ciddi sorduğu bir soru iyice aklımı karıştırmış, cevap dahi verememiştim.

“Stella, cinler seninle birlikte buraya gelmiş olabilir mi?”

“Saçmalama, korkutma beni,” derken, aslında onun benden çok daha fazla korktuğunu görmek beni üzmüştü.

Bunu gerçekten hiç düşünmemiştim. Yaz tatili için Burgaz Adası'na gittiğimizde, Selim'in şehirdeyken kaybolan kotunun yerine, bir başka kot gelmişti. Aynen saatte olduğu gibi. Dolapta âdeta iki buçuk metre bir adama ait olan, battal boy kotu gördüğümüzde, mekân değiştirmenin hiçbir şeyi değiştirmedini, nereye gidersek gidelim o tuhaf varlıkların bizimle olduklarını anlamıştık.

Burgaz Adası'na gelebildiklerine göre İsrail'e de gelebilirlerdi pekâlâ. Bunu kuzenime söylemedim. Daha fazla tedirgin olmasını istemiyordum çünkü. Aslında o an bir otele yerleşip, kimsenin huzurunu kaçırmamayı düşündüysem de, bunu teklif bile etmemin onları ne kadar üzeceğini ve kırılacaklarını bildiğimden söyleyemedim.

Hayim ise ablasından daha soğuk kanlı görünüyordu. Veya en azından öyle görünmeye çalışıyordu!

Sabah hep birlikte teyzemin evinde kahvaltı ettikten sonra, Ari'yi arayıp geldiğimi haber verdim. O gün çok yoğun olduğu için ancak ertesi gün buluşabilecektik.

Hayim birkaç gün çalışmayacağını ve ben ne istersem onu yapabileceğimizi söylediğinde bir an bile düşünmeden cevap verdim:

“Beni okuluma götür Hayim. Tek istediğim bu.”

Tezemin eviyle okul arası arabayla bir saat kadar sürüyordu. O bir saat hiç bitmeyecek gibiydi benim için. Okuluma gitmek, eski öğretmenlerimi ve özellikle ablam gibi sevdiğim grup başkamız Joseline'i görmek için deli oluyordum.

Okuluma en son Jessica sekiz yaşındayken birlikte gitmiştik. O günü hiç unutamıyordum. Yol boyunca kızıma okulumda geçirmiş olduğum hayatımın en güzel bir yılını, arkadaşlarımı ve Joseline'i anlatırken, içimi aniden bir korku sarmıştı. On altı yaşında küçük bir genç kız olarak ayrıldığı okuluma, otuz bir ya-

şında olgun bir kadın, bir anne olarak gidiyordum. Aradan geçen bu on beş yıl zarfında Joseline beni unutmuş olabilir. Bu yıllar zarfında hayatından yüzlerce Stella geçmiş, belki de her biri onda farklı izler bırakmıştı.

Halbuki ben, sadece bir tane Joseline tanımıştım. Hayatla mücadele edebilmeyi, iyiyle kötüyü ayırt etmeyi, her ne olursa olsun hayatı sevmeyi bana o Joseline öğretmişti. Beni sevgiye boğarken, aileme olan hasretimi dindirmeyi, çalışıp başarmam gerektiğini ve her şeyden önce kendimle gurur duymayı yine o öğretmişti bana. Babamın isteği üzerine, yalan yanlış yazılmış bir mektupla, ayrılmak zorunda kaldığım ve bunu ona hiçbir zaman söylemediğim biricik aşkım Doğan için ağlarken, beni teselli eden yine hep Joseline olmuştu. Onunla paylaştıklarımızı ömrümün hiçbir döneminde unutamamıştım. Peki ya Joseline? “Kardeşim, küçük arkadaşım,” dediği Stella’yı unutmuş olabilir miydi?

Okula girdiğimiz zaman ayaklarım âdeta koşarak Joseline’in evine doğru gitmişti. Kızımın el ele bahçeye girerken, uzaktan onu gördüğümde, heyecandan kalbim duracak gibiydi sanki. Bana sırtı dönüktü. Yanına gitmeden “Joseline” diye seslenmiştim. Arkasını dönüp sadece birkaç saniye bana baktıktan sonra âdeta çığlık atarak; “Stella... Stella Molinas!” diye bağırması beni ne kadar da duygulandırmıştı.

Kızımın elini bırakıp ona doğru koşmuştum ve birbirimize aynı eski günlerdeki gibi sevgiyle sarılmıştık. Birlikte yemek yiyip, uzun’uzun sohbet ettikten sonra, kendi aile albümündeki resimlerimi gösterdiğinde, beni unutmuş olabileceğini düşünerek ne kadar yanılmış olduğumu anlamıştım.

Şimdi ise aradan yine koskoca bir yedi yıl geçmişti. Hayim ile birlikte okuluma girerken, bu sefer hiçbir endişe duymuyor, yaşayacağım mükemmel birkaç saatin heyecanını hissediyordum sadece.

Joseline hep aynıydı. Sevgi dolu, sıcacıktı yine. Uzun bir süre evinde oturduktan sonra, okulumu gezmek istediğimi söyledim. Hayim’in Joseline’in kocasıyla sohbet etmesini fırsat bile rek evden çıktım. Eski günlerimi anımsarken, yalnız olmak istiyordum çünkü.

Yatak odamı görmek için içimde inanılmaz bir istek vardı. Odamı paylaştığım Rus arkadaşlarım, Mirey ve özellikle Sylvie, sanki hepsi o gün orada, benimle birlikteydiler.

Odama geldiğimde ciddi bir hayal kırıklığı yaşadım. Eski, köhne odamın yerinde, şık ve konforlu bir oda vardı artık. Bir başkasının “muhteşem” diye nitelendirebileceği bu oda, yıllardır hayalimde yaşattığım bütün anılarımı yıkmaya yetmişti. Kendimi beş yıldızlı bir otelde hissetmişim o anda.

Halbuki, yan odada yatan en sevdiğim arkadaşım Sylvie ile geceleri de konuşabilmek için, duvarı kırarak açtığımız koskoca deliği arıyordu gözlerim. Joseline görmesin diye, her iki taraftan da deliğin üstüne resim yapıştırmış ve bu dahice buluşumuzla ne kadar da gururlanmıştık! Yıkık, dökük ama sıcacık olan odamızı, şimdi buz gibi ve ruhsuz geliyordu bana.

Saat yediye geliyordu ve artık gitme zamanımız gelmişti. Joseline’in evine dönerken, bir daha ne zaman geleceğimi bilmediğim okulumun her bir köşesini, her bir noktasını beynimin derinliklerine biraz daha kazıyordum.

Okula başladığım ilk günlerde, anne ve babama yazdığım ilk mektupta söylediklerimi hâlâ anımsıyordum. “Bugüne kadar, sadece filmlerde gördüğüm ve gıpta ettiğim gibi bir okuldayım artık. Yeşillikler içinde koskoca bir dünya burası ve ben bu dünyada kaybolmaktan korkuyorum!”

Vatanından, ailesinden ve sevdiği erkekten ayrı yaşamak zorunda kalan, on beş yaşındaki bir kız duygularını böyle kaleme almıştı işte. Ciddi bir endişe taşıyan bu sözlerin altında, aslında gizli bir söylem de vardı. Fikirlerini açıkça söyleme özgürlüğü olmayan, sadece ailesinin doğrularıyla hareket etmeye alışmış olan bu genç kız, sessiz çılgınlarla değil, dürüstçe, bağırarak bunu söylemek istemişti galiba;

“Burası çok güzel, âdeta bir cennet, bir rüya gibi. Ama ben, bütün bu güzelliklere rağmen tek başıma zorluklarla mücadele etmekten ve başaramamaktan korkuyorum. Sevdiklerimin ve özellikle Doğan’ın olmadığı bir hayatı istemiyorum!”

İsrail’de okumama ailem karar vermişti. “İstemezsen seni zorlamayacağız,” demiş olmalarına rağmen, bana yükledikleri suçlu-

luk duygusu ve onlara hiçbir konuda asla itiraz hakkım olmayışı yüzünden, bana sunulan hayatı kabul etmek zorunda kalmıştım. Anne ve babamla sadece birkaç gün tatil amaçlı geldiğimiz bir İsrail seyahatinde, babamın hayatım hakkında aldığı kararı açıkladığı gece onu dinlerken, için için ağlamış ve duyduklarımın sadece kötü bir şaka olması için dua etmişim.

“Bak yavrum,” demişti, “şimdi sana anlatamayacağım bazı nedenlerden dolayı, önümüzdeki yıl, ailece İsrail’e yerleşmeye karar verdik. Bunun benim iş bağlantılarımla alakalı olduğunu söyleyebilirim sadece. Ablan, enişten ve yeğenlerinle yine hep birlikte olacağız. Biliyorsun, bu yıl sınıfta kaldın ve aynı sınıfa tekrar okuman gerekecek. Halbuki eğitimine burada devam edersen, bir üst sınıfa geçme şansın var. Hem düşündük ki sen bu yıl İbrance öğrenirsen, gelecek yıl bize de çok yardımcı olabilirsin. Burada kalmayı kabul ettiğin taktirde, hemen okula başlaman gerekiyor!”

Kulaklarımı kapatmış, daha fazla dinlemeyi reddetmişim. Kulaklarımı kapatmak!... Bundan başka yapabileceğim hiçbir şey yoktu! Hayatımdaki okların yönüne onlar karar veriyorlardı ve ben sonunda nereye varacağımı bile bilmeden yürüyordum; sadece yürüyordum!

Bana hayatım hakkında karar vermem için bir tek gece vermişlerdi. Onlara “peki” demem için yeterli gördükleri tek bir gece!

Ömrümün en uzun gecesinin sabahında, pırl pırl ışıldayan güneş perdemden süzülüp bana “hoş geldin” derken artık huzurluydum. Yeni başlangıcı, yeni hayatımı kabullenmiş olmanın verdiği huzur vardı içimde. Kendi yolumu seçememiş olsam da, bana ait kararlar hep başkaları tarafından verilse de, yeni hayatımda özgür olacaktım. Kendi neşemi, kendi hüznümü istediğim gibi yoğuracak, istersem çoğaltacak, istersem azaltacaktım. Ben orada yalnız büyüyecektim!

Aileme yazdığım ilk mektupta söyleyemediğim sözler, bastırduğum duygularım, bana ömrümce unutamayacağım o bir yılı kazandırmıştı. Kendi ayaklarımın üstünde durabilmiş ve başarmıştım. Kendime ispatlamam gereken kişilik gururu savaşımı ben kazanmıştım!

Bir yıl sonra yaz tatilini geçirmek üzere evime döndüğümde,

yine beni, duygularımı, kişiliğimi hiçe sayarak bana hiç danışmadan vermiş oldukları kararı açıklamışlardı:

“Bak yavrum, işlerimde bir değişiklik oldu. Biz İsrail’e yerleşmekten vazgeçtik. Bu durumda senin de orada artık tek başına yaşamayı istemiyoruz!”

Kendi hayatımı yaşarken, çizilmiş yolumda tek başıma yürürken, yine ansızın yoluma gizli bir geçitten girip, okları değiştirmişlerdi! İleride benim için okların hangi yöne çevrileceğini bilmesem de, geri dönüp baktığımda geçtiğim yolları hatırlayacaktım!

Stella’nın evinde heyecanla Ari’yi bekliyorduk. Saat iki buçukta geleceğini söylemişti; bu durumda az sonra burada olması gerekiyordu.

Sadece bir kez telefonda konuştuğum bu insanı öyle merak ediyordum ki! Beni şaşırtan gücü ve sesinden aldığım pozitif elektrikle kendimi iyi hissetmemi sağlayan bu adamın artık bir an önce gelmesini istiyordum. Kuzenime Ari’nin telefonda parmaklarının hissiz olduğunu bildiğini ve bir saat sonra da tamamen iyileştirdiğini söylediğimde çok şaşırmış ve etkilenmişti.

Saat tam iki buçukta kapı çaldığında “dakik bir insanmış,” diye düşündüm. Bu benim için çok önemliydi. Randevuya tam saatinde gitmenin, insanın karşısındakine verdiği değeri ve saygıyı gösterdiğine inanıyordum.

“Merhaba, ben Ari,” diyerek kendini tanıttı.

“Hoş geldin Ari, biz ikimiz de Stella’yız ama aradığın benim,” diye karşılık verdim, gülererek.

Orta boylu, güler yüzlü, elli beş yaşlarında görünen bu adama ilk andan itibaren kanım ısınmıştı. Kahvelerimizi içerken, sanki uzun yıllardır tanışıyor muyuz gibi hoş bir sohbet içindeydik. Ari’nin aniden kuzenime sorduğu soru bizi neye uğradığımızı şaşırttı.

“Bu evde bir bebek mi var?”

Kuzenimle eşi, dört katlı müstakil bir villada yaşıyorlardı. Üç çocuğu uzun yıllar önce evden ayrılmışlardı. O gün ise evin en üst katında ki yatak odasında, eşiyile on aylık torunu birlikte uyuyorlardı. Ari geldiğinden beri evde bebek sesi duyulmamıştı ve evde bebek olduğuna dair hiçbir belirti de yoktu.

“Evet, eşimle torunum yukarıda uyuyorlar,” diye cevap verdi kuzenim, şaşkın bir tavırla. “Bunu nasıl bildiniz?”

“Bu bebekte astım hastalığı var,” dedi Ari, cevap vermek yerine. “Sanırım bunu biliyorsunuz”

Bebeğin gerçekten astımı olduğunu, Stella'nın Ari'ye inanamayan gözlerle bakışından anlamıştım. Kuzenim az önce cevap alamadığı sorusunu yinelerken bu sefer ısrarcıydı.

“Tanrı aşkına, bütün bunları nasıl bildin?”

“Bu benim işim” diye cevap verdi Ari, gülümseyerek.

Bir süre sonra Ari benimle yalnız konuşmak istediğini söyledi. “Biraz sohbet ettikten sonra, sana enerji vermek istiyorum,” dedi. “Bu yüzden rahatsız edilmeyeceğimiz bir odaya geçersen iyi olur.”

Hep birlikte üçüncü kattaki bir odaya çıkarken, Ari aniden durdu. “Stella,” dedi kuzenime bakarak. “Bu duvarda elektrik kaçağı var; sakın bir elektrikçi çağırmadan, buraya çivi bile çakmayın.”

Ari dışında, hepimiz şaşkınlıkla birbirimize bakındık; söylediğinin doğru olduğundan kimsenin şüphe duymadığını biliyordum.

Artık Ari'yle odada baş başa kalmıştık. O bana, ben ona bakarken, söze nereden başlayacağımı bile bilemiyordum. Bu adamın gücü karşısında öyle şaşkındım ki.

“Anlaşıldı,” dedi sonunda, “senin konuşmaya niyetin yok. Bütün gün birbirimizi seyretmeyeceğimize göre, bari ben soru sormakla işe başlayayım.”

Gerçekten çok sempatik bir insandı. Onun bu rahat ve samimi tavrı beni de rahatlatıyordu.

“Telefonda konuştuğumuz günden sonra yeni bir şey oldu mu, Stella?”

“Hayır olmadı,” dedim. “Bazen birkaç hafta, hatta birkaç ay bile hiçbir sorun olmadan geçebiliyor. Kötü bir şey yaşayacaksa bunu önceden anlayabiliyoruz zaten.”

“Şu bana sözünü ettiğin böcekler mi?”

“Evet!” dedim. “İlk zamanlarda bunun bir tesadüf olduğunu sanıyordum. Ama artık onların birer haberci olduğundan eminim. Ari, böcekleri görmeni isterdim. Hayatımda hiç bu kadar büyük ve parlak böcek görmedim. Hiç olmadık yerden çıkıyorlar. Bir tane, bazen de aynı anda onlarca görebiliyorum. Ve onları gördükten kısa bir süre sonra, kâbus dolu dakikalar başlıyor bizim için. Yakalayabildiklerimizi öldürüyoruz. Sence öldürmemizde de bir mahsur var mı?”

“Hayır yok!” diye cevap verdi. “Ama yararı da yok. Çünkü kökünü kurutamazsınız.”

“Sence de onlar gerçekten haberci mi?”

“Evet! Ama bütün bu sorulara tek tek cevap vermek çok zor, Stella.”

Nedenini sormadım. Aklımdaki bütün soruları sormak için acele ediyor, heyecanımı bastıramıyordum. Bir an önce her şeyi öğrenmeliydim. Sanki daha ağır hareket etsem Ari’yi kaçıracaktım, aniden gideceğim gibi bir panik yaşıyordum.

“Bir medyum bana ‘evini cinler basmış, bu evi hemen terk etmelisin’ demişti. Bu doğru mu?” diye sordum.

“Dur, yavaş ol,” diyerek sözümü kesti Ari. Az önceki düşüncelerimi okumuş gibi sözlerine devam etti. “Daha yeni geldim ve hiçbir yere gitmeye de niyetim yok. En azından sorularını cevaplandırmadan gitmeyeceğim tabii. Ama lütfen sen de sakın ol tamam mı? Şimdi az önce sorduğun cin sorusuna cevap vereyim. Ben olayları bu tür kelimelerle adlandırmayı sevmiyorum. Buna bir tür enerji desek kulağa daha hoş gelir belki.”

“Neden bizim evimizde böyle şeyler oluyor? Beş yıldır huzurumuz kalmadı. Çocuklarımla sinirleri bozuldu. Ne yapacağımızı bilemiyorum. Bunlardan nasıl kurtulabiliriz Ari?”

“Seni çok iyi anlıyorum, Stella. Bunları yaşamak hiç de kolay değil tabii. ‘Neden bizim evde oluyor?’ sorusuna gelince de, sorun evde değil, Stella. Sorun senden kaynaklanıyor!”

Ari'yle telefon konuşmamızı anımsadım o an. “Anlatacaklarımı seni korkutabilir!” demişti.

Korkmak kelimesi hissettiklerimin yanında öyle hafif kalıyordu ki! Tüylerim diken diken olmuştu. Elim güdüsel bir hareketle boğazıma gitti. Aklıma gelenleri düşündükçe nefes bile almakta güçlük çekiyordum.

Benim ne gibi bir sorunum vardı? Seyrettiğimiz bazı filmlerdeki gibi çift kişilikli miydim yoksa? Bütün bu inanılmaz olayları ikinci yarım, bilmediğim, tanımadığım öbür Stella mı yapıyordu?

Barı o mu kırmıştı?

Kaybolan her şey gibi Jessica'nın saatini de o mu yok etmişti? Peki ya böcekler?

Ya bana huzur veren o meleğim?

Beynimden geçen bütün bu düşünceler, soru işaretleri dudaklarımdan birbiri ardına sıralanırken artık ağlıyordum.

“Yapma, Stella,” dedi Ari, beni yatıştırmaya çalışarak. “Boşuna endişeleniyorsun. Benim söylemek istediğim bu değil. Senden kaynaklanıyor derken, önceki hayatını kastetmiştim.”

“Nasıl yani?” diye sordum şaşkınlıkla. “Ne olur, benimle açık konuş. Düşündüklerini bilmek istiyorum.”

“Her insan dünyaya belli bir görev için gelir ve vazifesini tamamladığı zaman da ölür. Senin bir önceki hayatında tamamlamadığın, yarım kalan bazı şeyler olduğuna inanıyorum. Yani bu bir tür hesaplaşma gibi.”

Önceki hayatım mı? Bu da nerden çıkmıştı şimdi? Bu adam bana reenkarnasyondan, yani hiç inanmadığım bir şeyden söz ediyordu. Bunu kim nasıl bilebilirdi ki? Özellikle beni buna kim inandırabilirdi? Gazetelerde okuduğumda veya bu konuyla ilgili bir film gördüğümde son derece saçma ve mantıksız bulduğum bir şey, şimdi benim hayatımın odak noktası olmuştu ve benden buna inanmam bekleniyordu.

Evet, Ari'nin medyumluluğuna, gücüne gerçekten inanıyor ve sonsuz saygı duyuyordum ama hepsi bu kadardı. Bana eski hayatımdan söz etmesi bile benim için komikti. Özellikle de bir önceki hayatımda tamamlamadığım bir şeyler olduğunu söylemesine

inanamıyordum açıkçası. Bütün bu düşüncelerimi kısaca Ari'ye anlattım. Ondan bunu gizlemem doğru olmazdı.

"Bu söyleyeceğimi sakın unutma, Stella," dedi, anlayışlı bir tavırla. "Bugün reenkarnasyona inanmayabilirsin ama bir gün bunun gerçek olduğuna inanacaksın. Bunu yaşayarak anlayacaksın!"

"Nasıl yani? Hipnozla mı öğreneceğim?"

"Şu an bunu konuşmaya gerek yok, Stella. Çünkü bunun için henüz zaman var."

"Hiçbir şey anlamıyorum," dedim, başımı iki yana sallayarak. "Senin enerji diye adlandırdığın bu her ne ise, benden ne istiyor? Senin dediğin gibi önceki hayatımla ilgili bir problem varsa bile ben ne yapabilirim ki?"

"Şimdilik senin bir şey yapman gerekmiyor," dedi. "Seni ve aileni koruyacağım. Bu sürekli olamaz. Böyle bir gücüm yok ama belli sürelerle bunu kontrol altına alabilirim sanıyorum."

"Nasıl belli süre? Ne kadardır bu süre?"

"En fazla dokuz ay kadar sanırım."

Hayatımız ipotek altına alınmış gibi hissediyordum. İlk önce Nilgün Hanım, şimdi ise Ari. Bu nasıl bir hayattı böyle? Dokuz ayın bitiminde nasıl bir olayla karşılaşacaktık? Eşim mi, çocuklarım mı, yoksa ben mi o günden nasibimizi alacaktık?

"Ya dokuz ay sonra ne olacak?" diyerek endişemi dile getirdim.

"Seninle her zaman irtibatta olacağız, Stella. Bir sorun olduğunda tekrar devreye gireceğim."

"Bu sonsuza kadar böyle mi devam edecek Ari?"

"Şimdi bunu düşünme. Kim bilir belki zaman içinde bunu tamamen atlatabiliriz."

Bir başkası için "düşünme" demek ne kadar da kolaydı. Hayatımız bir medyumun korumasında olacak ve süre dolduğunda yepyeni bir olayla karşı karşıya kalacaktık. Bunu nasıl düşünmez, nasıl çıldırmazdım?

"Bu enerji aileme zarar verebilir mi?" diye sordum.

"Şu anda böyle bir tehlike olduğunu sanmıyorum. Bu konuda rahat ol. Şimdilik sadece sizi çıldırtmaya çalışıyor. Daha ileri gitmelerine de ben engel olacağım."

“Peki ama Ari,” dedim, aklıma başka bir nokta takılınca, “mademki sorun bende, neden sadece benimle uğraşmıyorlar? Neden ailemi rahatsız ediyorlar?”

Ari’yi o ana kadar sanırım ilk kez düşünürken gördüm. Gözlerini kapatmış, elleriyle bir şeyleri hissetmeye çalışıyor gibi bazı hareketler yapıyordu. Bir süre sonra transa geçtiğini anladım. Ari sorumun cevabını arıyordu!

“Buna cevap alamıyorum,” dedi sonunda. “Bu durumda sana kendi düşüncemi söyleyebilirim ancak. Sanırım bu enerji aileni de rahatsız ederek seni daha fazla üzmeğe çalışıyor.”

Kapının vurulmasıyla ikimiz de sustuk. Gelen Stella idi.

“Kusura bakmayın, rahatsız ettim,” dedi. “Ancaksoğuk bir şeyler içmek isteyebileceğinizi düşünerek size meyve suyu getirdim.”

“Sağ ol canım,” dedim. “Gerçekten iyi yaptın. Boğazım kuru muştı.”

Kuzenim odadan çıktıktan sonra, sorularıma devam ettim:

“Peki ya her gördüğümde bana huzur veren o ışık? O benim meleğim değil mi, Ari? Onu gördüğüme inanıyorsun, değil mi?”

“Doğruyu söylemem gerekirse, sorduğun bazı sorulara net cevap veremiyorum,” diye cevap verdi. “Fakat o ışığı gördüğünü kesinlikle biliyorum.”

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Eminim, Stella. Senin söylediğin gibi ışık mı yoksa başka bir şey mi bilemem ama burada seni çıldırtmaya çalışan o enerjiden başka, bir de seni koruyan bir enerji var. İki ayrı güç yani. Sen istersen o ışığı koruyucu meleğin olarak görebilirsin. Evet, o seni koruyor. Bundan emin ol.”

Ari’yle konuşmamız bittiğinde, beni rahatlatmak istediğini söyleyerek vücuduma enerji verdi. Uzun zamandır duyduğum ve merak ettiğim Reiki öğretisi ile ilk kez o gün tanıştım. Yarım saat süren bu seanstan sonra öylesine rahatlamıştım ki gözlerimi açmakta zorluk çekiyordum. Bunu gören Ari zorlanmamamı, biraz uyumamın bana iyi geleceğini söylediye de kalkmaya çalıştım. Kendimi kuş gibi hafif hissetmeme rağmen gözlerimden akan yaşlara engel olamıyordum.

Tam ayağa kalkmaya çalışıyordum ki , odaya giren dünyalar

tatlısı, üç yaşındaki çocukla göz göze geldim. Stella'nın büyük torunu olduğunu anlamakta gecikmediğim bu çocuk yanıma yaklaştı.

“Sen kimsin?” diye sordu merakla. “Neden evimizde yatıyor sun?”

Bu sorusu üzerine kahkahalarla gülmeye başladım. O anda beni küçük bir çocuktan başka hiç kimse güldüremezdi herhalde.

“Ben büyükannenin kuzeniyim,” diye cevap verdim. “Buraya da seni görmek ve tanımak için geldim. Bana çok tatlı bir çocuk olduğunu söylediler, öyle misin gerçekten?”

Soruma cevap vermedi. Ari'ye gözlerini dikmiş, dik dik kafa tutar gibi bakıyordu sanki. Kendine güvenen çok bilmiş tavırları, sapsarı saçlarıyla ve yüzünün güzelliğiyle bütünleşiyordu âdetâ.

Ari çocuğu okşarken, transa geçmişti yine.

“Bu çocuk yuva öğretmenini hiç sevmiyor,” dedi birkaç saniye sonra, bana dönerek. “Ve bu yüzden okulunda çok mutsuz. Bak şimdi bunu sana kanıtlayacağım.” Sonra çocuğu omuzlarından tutup hafifçe kendine doğru çekti. “Sana bir şey söyleyeceğim,” dedi. “Senin sınıfında iki öğretmen var onları çok seviyorsun, değil mi?”

“Bir tanesini seviyorum,” dedi çocuk. “Ama ötekisinden nefret ediyorum”

“Haksızsın ama,” diye devam etti Ari. “Her okulda kurallar vardır. Öğretmeninin istemediği bir şey yapmışsın. Her çocuğa yasakladığı bir şey bu. Sen söz dinlemeyince de sana kızmış tabii. Ondan nefret etmen için bir neden değil bu bence. Çünkü o sadece senin iyiliğini istediği için böyle davranmış.”

“Öğretmen o an yanımda değildi,” diye açıkladı çocuk. “Ben de susadığım için mutfağa gidip kendi başıma su aldım. Sandalyeden düştüğüm zaman da kızdı bana. Hem de arkadaşlarımla önünde. Bana bebekmişim gibi davrandığı için ondan nefret ediyorum.”

Ari, “Bak, gördün mü?” der gibi gözlerime gülümseyerek bakarken, ben şaşkınlıktan küçük dilimi yutacaktım neredeyse. Ari'nin yaptığı ve söylediği hiçbir şeye şaşırırmamam gerektiğini artık öğrenmeliydim.

İsrail’de kaldığım bir hafta içinde Ari’yle üç kere daha görüş-müştük. Uzun sohbetlerimizin arkasından, her seferinde bana enerji vererek kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya çalışmıştı. Son gün ayrılırken, dokuz ay beni koruyacağını ve korkmamam gerektiğini söyledikten sonra gitmişti. Bana verdiği tarihi unut-mamak için bir kâğıda yazmış ve cüzdanıma koymuştum.

Artık gerçekten huzurluydum. Ari’nin dokuz ay bizi koru-yacağını bilmek ve ona inanmak bana kuvvet veriyordu. Hiç olmazsa dokuz ay boyunca hiç korkmadan yaşayabilecektik. Önceki hayatımı, benimle hesaplaşmak için önümü kesenleri ve dokuz ay sonra olabilecekleri düşünmeyi ise, kesinlikle reddedi-yordum!

İstanbul’a döndüğümde bir tek gün bile dinlenmeden hemen işime sarıldım. Derslerim, talebelerim beni bekliyorlardı ve ben işimi gerçekten çok seviyordum.

Bir süredir bacağından şikâyet eden annemin dizindeki ağrı-nın dayanılmaz bir hal alması ve yürüyememesi yüzünden, dok-tor ameliyatın şart olduğunu söylemişti. Beş saat kadar sürecek bu ameliyatta, annemin diz kapağının yerine protez konacaktı.

Annem ve ablam bu kararı son derece sakin karşılamış olma-larına rağmen, ameliyatın tarzı yüzünden ben çok telaşlanmış-tım. Annem altmış beş yaşındaydı ve beş saat narkoz alacağını düşünmek beni tedirgin ediyordu.

Çok zor geçen birkaç gecedен sonra her şey yolunda gitmiş, başarılı bir ameliyat sonucunda annem sağlığına kavuşmuştu. Nekahet dönemini geçirmek üzere hastaneden çıktıktan sonra bi-zim eve geldiği için, oturma odamızı tamamen boşaltıp anneme yatak odası yapmıştık.

Elimden geldiğince onunla ilgilenmeye çalışıyordum ama ameliyat nedeniyle birkaç gün ertelemek zorunda kaldığım ders-lerime başladığım zaman, annemle ilgili sorunlar da beraberin-

de gelmeye başlamıştı. Artık evde yalnız kalması mümkün değildi. Bastonla yürümeye alışmadığı için sürekli yanında birinin olması gerekiyordu. Bu nedenle eve bir yardımcı almak zorunda kaldık.

Bu şekilde biraz rahatlamış olsam da, evden her çıktığımda aklım annemde kalıyordu. O benim üçüncü çocuğum gibi olmuştu sanki. İlgi ve bakım isteyen, bana muhtaç bir bebek gibiydi.

Jeffrey artık on üç yaşında, kocaman bir delikanlı olmuştu. Bu özel doğum gününü yüz kişilik bir davet vererek Pera Palas Oteli'nde kutladık. Yakışıklı oğlumu seyretmekten kendimi alamıyordum. Evden çıkarken, duygularıma yenilip ağlamayacağıma dair oğluma söz vermişim ve ne olursa olsun sözümü tutmam gerekiyordu.

Bugün bizim en mutlu günlerimizden biriydi. Oğlum erkekliğe ilk adımını atıyordu. Onu gururla seyrederken, yıllar önce kuzenim Hayim'in on üçüncü doğum gününü kutladığımız geceyi anımsadım. O gece de aynen bugün gibi, benim için çok özeldi. Asla unutamayacağım kadar özel!

Hayim'in doğum gününü kutlamak için bir gece kulübü ayarlanmıştı. Herkes hazırlık telaşındaydı. Ben ise ilk kez müzikli bir yere gideceğim için âdeta kabıma sığamıyordum. Aslında o gece ilk kez yaşayacağım o kadar çok şey vardı ki! Hayatımda ilk kez naylon çorap ve yaşıma uygun şekilde abiye bir ayakkabı giyecek, biricik babamla ilk kez dans edecektim.

Çok güzel olmalıyım, diye düşünüyordum. Babacığımın kollarında beni herkesin kıskanmasını istiyordum.

Ve sonunda beklenen gece gelmişti.

Evden çıkarken aynaya son bir kez bakmışım. Belime kadar uzun açık kumral saçlarım ve yeni kıyafetimle gerçekten kendimi çok beğenmişim. Artık bir an önce oraya gitmek için sabırsızlanıyordum. Hayim benim naylon çorap giymiş olduğumu fark edecek miydi acaba? Şu anda bunu gülümseyerek anımsıyorum ama o gece bunun bendeki önemini ve heyecanımı asla unutamam.

Ve en nihayet artık gece kulübüne geldiğimizde, henüz salon bomboştu. Annem teyzeme yardım etmek için erken gitmemiz gerektiğini söylemişti. Aslında Hayim’le biraz yalnız kalmak hoşuma gidecekti. Birazdan davetliler gelecek ve o benimle belki de çok fazla ilgilenemeyecekti. Bu aslında çok doğaldı ama ben onu kimseyle paylaşmak istemiyordum.

İçeri girdiğimizde, bana her zamanki tatlı ifadesiyle “Stella, ne kadar güzel olmuşsun!” demişti. “Sen de çok yakışıklı olmuşsun,” dediğimde hâlâ bana naylon çorabım için hiçbir şey söylememiş olmasına sinirlenmiştim. O gece çocukluk arkadaşım Ali de gelecekti. Hayim’den yaşça daha büyüktü ve ben bu nedenle onun bendeki değişikliği fark edeceğinden emindim. Benim için bu kadar önemli olan şeyi teyzemin kızından başka kimsenin fark etmemiş olması inanılmazdı!

Artık herkes gelmiş, müzik ve eğlence başlamıştı. İlk dansa Hayim annesiyle, Stella da babasıyla kalkmıştı. O kadar duyulanmışım ki! Pistte dans eden bu dört kişilik aile benim hayatımda en çok sevdiğim insanlardı ve biz onların mutluluğunu paylaşmak için toplanmıştık.

Canımdan çok sevdiğim, anne yarısı dediğim teyzem, bana gerçekten annem kadar yakındı. Annemle konuşmadığım, anlamadığım sorunlarımı onunla paylaşır, bana verdiği nasihatleri can kulağıyla dinlerdim. Dünyalar tatlısı eniştem... şakacı, esprili, kalbinin güzelliği yüzüne yansımış, babacan bir insandı o.

İkinci parça başladığında hayalini kurduğum an gelmişti. Canım babam elimden tutarak, “Haydi gel, dans edelim,” demişti.

Koca salonda sanki herkes bize bakıyor gibi geliyordu bana. Aslında bana değil, eminim herkes babama bakıyordu. Çünkü o mükemmel, harika bir insandı ve ben onunla gurur duyuyordum. Bir süre babamla dans ettikten sonra, “Şimdi sıra büyük kızımda,” demişti babam, “sen de artık Hayim’le devam edersin canım.”

Bir an için annemi düşündüğümü hatırlıyorum. Acaba o bütün gece oturacak mıydı? Babam bir kez dahi olsa annemle dans etmeyecek miydi?

Az sonra ben Hayim’le dans ederken bir yandan da annemle

babamı seyrediyordum. Birbirlerinin kollarındayken bile nasıl bu kadar uzak olabiliyorlardı? Sadece bir vazifeyi yerine getiriyorlar gibi bir havaları vardı. Ama ben, o mutlu geceme gölge düşmesini istemiyormuşçasına bakışlarımı onlardan kaçırmaya çalışmıştım. Evet o gece hiç kimsenin beni üzmesine izin vermeye niyetim yoktu. Üstelik az önce Hayim naylon çorap giydiğimi fark etmiş ve bana iltifat bile etmişti!

Gece bütün güzelliği ile devam ediyordu. Bir ara Ali yanıma gelmiş, “Stella, hep Hayim’le mi dans edeceksin bu akşam?” diye sormuştu.

Ne demek istediğini anlayamamıştım; o da bunu fark etmiş olacak ki,

“Benimle dans eder misin?” diye sormuştu.

“Evet,” demiştim, heyecanla, “tabii ki ederim.”

Bu kadar yakın arkadaş olmamıza rağmen, Ali ile ilk defa dans ediyordum ve bu beni nedense heyecanlandırmıştı. Onun da bakışlarında bir başkalık vardı sanki.

“Bu gece ne kadar güzelsin,” dediğinde, kalbimin ilk kez farklı atması hoşuma gitmişti.

“Teşekkür ederim, Ali.”

“Stella, sana uzun zamandır sormak istediğim bir şey var,” diye devam etmişti Ali. “Nedense bir türlü buna cesaret edemedim. Ama bu gece, tam zamanı diye düşünüyorum.”

“Çok merak ettim Ali. Nedir bu bana sormadığın şey?”

“Benimle çıkar mısın?”

Ali’nin bu sorusu üzerine kafam karışmıştı. O anki tatlı heyecanımı ve düşüncelerimi hâlâ bütün netliğiyle hatırlıyorum.

Yaşça benden büyük bir kız arkadaşım vardı ve ben bu “çıkarmak” kelimesinin ne anlama geldiğini ondan öğrenmiştim. Fakat ben on üç yaşımı bile doldurmamıştım ki. Bu yaşta da çıkılır mıydı? ... İşte bunu biliyordum.

Aslında bana bunu teklif etmesi inanılmaz gururumu okşamış, kendimi bir genç kız gibi hissetmiştim. Dolayısıyla şaşkınlığımı fark etmesini istemiyordum. Benden bir cevap bekliyordu. Bana kalsa hiç düşünmeden kabul ederdim ama ben tek başıma nasıl böyle bir karar verebilirdim ki?

“Bir dakika bekler misin?” demiştim, yaşımın verdiği saflıkla; sonra onu pistte öylece bırakarak ablamın yanına gitmiştim. “Ali bana çıkma teklifi etti abla,” demiştim, “ona ne cevap vereyim?”

Ablam son derece sert bir ses tonuyla, tahmin ettiğim cevabı vermişti:

“Tabii ki hayır, bunları düşünmek için sen daha çok küçüksün.”

Tanrım, neden ona sormuştum ki? Şimdi Ali’ye nasıl hayır derdim? Üstelik kendim bu kadar çok isterken?!...

Ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Demek ki bir süre daha beklemem gerekiyordu.

Peki ne kadar? Ben büyüdüğümde Ali yine benimle çıkmak isteyecek miydi? Bütün bu düşünceler kafamda uçuşurken Ali yanıma gelmişti.

“Ablana sordun ve o da kabul etmedi değil mi?”

Çok utanmıştım, yüzüne bakmadan sadece “evet” demiştim. Beni elimden tutarak tekrar piste götürmüştü.

“Eğer sen de istiyorsan o zaman bunu kimsenin bilmesine gerek yok ki,” demişti. “Biz de gizlice çıkarız.”

Gizlice çıkmak!... Evet, bu iyi bir fikir olabilirdi. Nasıl olsa Cumartesi günleri ailem saat üç seansına arkadaşlarımla sinemaya gitmeme izin veriyordu. Ben de kimseye söylemez, Ali ile buluşurdum. Keşke bunu kendim düşünebilseydim; o zaman en azından Ali’nin gözünde de küçük düşmezdim.

O gece, Cumartesi günü Şişli’deki Kişili mağazasının önünde, saat ikide buluşmak için sözleşmiştik. Heyecandan ölmek üzereydim ve bunu mutlaka Hayim’le paylaşmam gerekiyordu. Ali’den izin isteyip Hayim’in yanına gitmiştim ve ona bütün olanları anlatmıştım. Beni dikkatle dinledikten sonra, hiç beklemediğim cevabı beni şaşırtmıştı:

“Senin adına çok sevindim ama biz artık daha mı az görüşeceğiz?”

“Daha mı az görüşeceğiz?” demekle, aslında ne demek istediğini çok iyi anlamıştım. O beni kıskanmış ve Ali’yi ondan daha çok sevmemden korkmuştu. Haksız da sayılmazdı çünkü ben de onun yerinde olsaydım eminim ki aynı endişeyi taşır ve hatta daha ileri

gider, belki de onu kaybetmemek için çıkmasına bile engel olmaya çalışırdım. Onun duygularını o kadar iyi anlıyordum ki...

Büyük bir sevgiyle ona sarılıp, hayatta hiç kimsenin onun yerini alamayacağını ve onunla paylaşacağım çok şey olacağını, hatıta belki de bu yüzden daha sık görüşeceğimizi söylemişim.

Hayatımın sonuna kadar unutamayacağım bir gece işte bu şekilde bitmişti.

Cumartesiye daha bir hafta vardı. Bu zaman zarfında her gün telefonda konuşuyorduk Aslında neden bu kadar heyecanlı olduğumu da anlayamıyordum. Alt tarafı doğduğum günden beri tanıdığım bir arkadaşıyla sinemaya gidecektim. Galiba "çıkılmak" kelimesi basit bir olayı daha gizemli bir hale sokuyordu.

Evet, ben artık birisiyle çıkıyordum. Demek ki, gerçekten artık bir genç kız olmuşum. *İnşallah bir aksilik olmaz*, diye düşünüyordum ki korktuğum başıma gelmişti. Her Cumartesi aldığımız haftalık karne yine benim felaketim olmuştu. Ablam karnemde kırık olmasına çok kızmış ve babamın beni idare etmesine rağmen, evden çıkmamı yasaklamıştı. Ne kadar yalvarsam da yumuşamayacağını biliyor, sinirimden deliler gibi ağlıyordum. Annem ile babam varken, son kararın ondan çıkması beni deli ediyordu. Hayatı benimle uğraşmakla geçiyordu zaten.

Kendi genç kızlığı süresinde babam onu çok daha katı kurallar ve disiplinle yetiştirdiğinden, şimdi bana tanınan bu özgürlüğü hazmedemiyor, için için beni kısıkanıyordu. O yaşlarımda buna bir anlam veremediysem de bugün onu çok iyi anlıyor ve hak veriyorum.

Ali'ye onunla buluşamayacağımı söylemek için telefon açmıştım. Bir hafta sonrası için sözleşirken o gün için ikimiz de çok üzgündük.

Bir sonraki hafta buluşabilmek için çok dikkatli davranmam gerekiyordu. Hem derslerime çalışıp iyi bir karne getirmeli hem de disiplin cezasından uzak durmak için hocaları kızdırmamalıydım. Aksi takdirde, cumartesi günümü birçok sefer olduğu gibi yine okulda geçirmek zorunda kalabilirdim.

Açıkçası, bunun nasıl mümkün olabileceğini bilemiyordum. Fransız okulunda okuyup kırık almamak ve bir bütün hafta hiç-

bir hata yapmadan, disiplin cezasından kurtulmak. Bu neredeyse imkânsız gibi bir şeydi. Tabii en azından benim için öyleydi!

Ali'yle bir tek gün buluşabilmek için ne kadar zor bir hafta yaşayacaktım!

Şubat ayındaydık. Dışarıda lapa lapa kar yağıyor ve bu bana ayrı bir mutluluk veriyordu. Her şey ne kadar da güzeldi! Hafta sonu gelmiş ve hiçbir aksilik olmamıştı. Az sonra Ali'yle buluşacak ve sinemaya gidecektik. Beni beğenmesi için nasıl giyinmem gerekiyordu? Şık giyinsem belki yaşımdan daha büyük gösterebilirdim ve bu onun hoşuna gidebilirdi. Ama ya spor kıyafetten hoşlanıyorsa?

O hafta sonunu ve yaz tatiline kadar, her cumartesi gününü birlikte geçirmiştik. İlk günkü heyecanı bir daha yaşamamıştım. Fakat arkadaşlarıma “bir erkekle çıktığımı” söylerken, kendimi onlardan daha farklı ve sanki daha büyük hissediyor ve bunun gururunu yaşıyordum.

Bu nasıl bir gurursa!

Çocukçaydı tabii, bunu şimdi daha iyi anlıyorum. On üç yaşlarında bir çocuğun ilk heyecanıydı benimkisi. Ali gerçekte benim birlikte doğup büyüdüğüm bir arkadaşımdı ve adı “çıkılmak” bile olsa biz sadece arkadaşlık ve hep öyle kalacaktık.

Jeffrey'nin doğum gününü bütün ailemiz ve dostlarımızla kutladıktan sonra, gece evde bir parti verdik. Sadece gençlerin katıldığı ve son birkaç saat içinde düşünülmüş olan bu parti, hepimiz için sürpriz olmuştu. Okullar kapandıktan sonra ailece seyahate çıkmaya karar verdiğimiz için, böyle bir eğlenceyi hiç düşünmemiştik.

Sadece birkaç saat içinde ayarlanan müzik organizasyonu, disk-jokeyler, kamera çekimleri ve Jeffrey'nin hazırladığı konuşma ile âdeta haftalar öncesinden hazırlık yapılmışçasına, mükemmel bir gece olmuştu.

Kırk kişinin katıldığı bu sürpriz partinin bu derece güzel ve neşeli geçmesini, uzun yıllardır gerçek dostlarımdan biri olan Zizi'ye borçluydum. Onun yardımları olmasaydı sanırım böyle bir geceyi gerçekleştirmemiz mümkün olmazdı.

Mutlu bir şekilde çocuklarımı izledim bir süre. Her ikisi de ne kadar büyümüşlerdi. Kızım on altı yaşında dünyalar güzeli bir genç kız, oğlum ise yakışıklı, küçük bir delikanlı olmuştu.

Peki ya ben? Ben de artık yaşılanıyor muydum yoksa? Kendimi hâlâ yirmilerimde gibi hissediyor olmama rağmen, yılların insafsızca çabuk geçmesi korkutuyordu beni.

O gece yaşadığım mutluluğun yanı sıra, duygu karmaşası içinde olmam beni şaşırtmıştı. Jessica'mı erkek arkadaşıyla dans ederken görmek, neden beni bu derece duygulandırmıştı? Oğlumun beni dansa kaldırması neden içimi titretmişti? İsrarla, "Belki bir gün yaşlanacağım ama asla ihtiyarlamayacağım," tezini savunmam, aslında yaşlanmaktan ölesiye korktuğumdan mıydı?

Bu bir yaş sendromu muydu acaba? Artık kırklı yaşlara yaklaşıırken, hâlâ ısrarla gençlerle kendimi aynı kefeye koymam, kendimi onlar kadar genç hissetmem nedendi?

Okullar kapandıktan bir hafta sonra Selim ve çocuklarla birlikte Fransa'ya Euro Disney'e gitmiştik. Bu oğlumuzun isteği ve bizim de ona doğum günü hediyemizdi. On beş gün süren rüya gibi bir tatilden sonra hepimiz mutlu bir şekilde yuvamıza, gerçek Hayata geri dönmüştük.

Koca bir yaz tatili bitmişti ve şehre dönmek için hazırlanıyorduk. Yaz süresince öğrencilerimin büyük bir çoğunluğu tatile gittikleri için, derslerim iyice azalmış, ben de bundan yararlanarak gönülümce dinlenebilmişim. Okulların açılmasından bir hafta sonra tekrar aynı tempoda derslere başlayacaktım. İşimi büyük bir keyifle yaptığım ve asla yorulmaktan şikâyetçi olmadığım için, o günlere geri dönmek beni üzmüyordu.

Annem artık rahat yürüyemediği için, onu sürekli bizimle yaşamaya ikna etmiştik. Teklifimizi kabul etmesi hepimiz açısından çok iyi olmuştu. Yanımda, gözümün önünde olmasından dolayı

ben huzur duyarken, o da tek başına olmaktansa torunlarıyla birlikte yaşamının tadını çıkarıyordu.

O gün oğlum doktoru götürecektim. Vücudunda çok fazla ben olduğu için sürekli kontrol altında olması gerekiyordu. Yılda iki kez gittiğimiz doktora o gün de randevumuz vardı. Üçte muayenehanede olabilmemiz için evden en geç saat iki buçukta çıkmamız gerekiyordu. Aslında oğlum da, ben de randevularımızda çok dakik olmamıza rağmen, her nedense bir sürü sıradan aksilikler olmuş ve iyice geç kalmıştık.

“Haydi Jeffrey ne olur çabuk ol,” diye seslendim, son anda banyoya girmiş olan oğluma. O sırada banyonun anahtarının kapının dışında olması dikkatimi çekti. Her zaman içeride duran anahtarı kim ve neden dışarı koymuş olabilirdi ki? Jeffrey dışarı çıktığında bu olayı fazla önemsemediğim için ona söylemedim. Anahtarı kapının iç tarafına taktım ve evden çıktık.

Saat beşe doğru eve dönerken, doktorun hiçbir bende değişiklik olmadığını söylemesi ikimizi de çok mutlu etmişti. Oğlum küçük bir müdahaleden bile çok rahatsız oluyordu ve atlattığı her altı ay için şükrediyordu sanki.

Birlikte markete gidip alışveriş yaptıktan sonra, elimiz kolumuz dolu bir halde eve döndük. Eve her girdiğimde Mandy'nin üstüme atlayarak yaptığı karşılama törenine deli oluyordum. Elimden düşen torbaları hiç umursamıyor, iyice sakinleşinceye kadar beni yalmasına izin veriyordum. İstedığı her şeyi yapabiliyordu; ona asla kızmazdım, çünkü o evimizin küçük prensesiydi.

Jeffrey odasına çıkarken, ben de Mandy'nin izniyle, mutfaka girip akşam yemeğini hazırlamaya başladım. Selim gelmeden önce duş almak istediğim için acele etmeye çalışıyordum. Aslında ne kadar acele etsem de herkes eve gelmeden yıkanamayacağımı biliyordum. Çünkü ablam, bacağındaki sancı yüzünden annemi doktora götürmüştü ve az önce saat çok geç olduğu için kendisi gelemeyeceğini, yardımcı kadınla birlikte ikisini taksiye bindireceğini ve benim onları aşağıda beklememi istemişti benden. Annem artık tek başına yürüyemediği için sürekli yardıma ihtiyacı oluyordu. Kızım da haftada iki kez komşunun oğluna ders vermeye gittiği için evde değildi.

Keşke Jessica gelse de, o aşağıda beklerken ben yıkansam, diye düşünürken, güzel kızım imdadıma yetişti. Onu sıkı sıkı öptükten sonra anneannesini beklemek için aşağıya inmesini söylemiş, ben de gönül rahatlığıyla yıkanmak üzere banyoya gitmişim.

Banyonun kapısını açmak için elimi uzattığım zaman, anahtarın yine dışarıda olduğunu gördüm. Evden çıkarken fazla ciddiye almadığım olayın tekrarlanması beni korkutmaya başlamıştı. Anahtarı çıkarıp tekrar yerine koyarken kendi kendime “sakin olmalıyım,” diye telkinde bulunsam da, bunu başaramadığımı farkındaydım. Sinirlerim anlamsız bir şekilde gerilmişti artık.

Bir an yardımcı kadının bunu yapmış olabileceğini düşündüysem de buna fazla ihtimal vermedim. Böyle bir şeyi neden yapacaktı ki? Yine de ona sormam gerekiyordu. Ondan cevap alınca kadar beklemekten başka yapabileceğim bir şey yoktu.

Doktor dönüşü, annem ve yardımcı kadın eve geldiklerinde, ilk işim anahtarı sormak oldu.

“Bugün alt katın bütün kapılarını sildim,” dedi yardımcı kadın. “Farkında değilim, yanlışlıkla koymuş olabilirim.”

Aldığım bu cevabın beni rahatlatması gerekirken, hâlâ endişeli ve gergin olmama ben bile anlam veremiyordum. Sanırım kötü bir cevap almaktan korkmuş ve dakikalarca bunu beynimde kurmuştum. Eski günlere dönüyor olmaktan korkuyordum ve şimdi öyle olmadığını bilmeme rağmen, nedense toparlanamıyordum.

İçimde patlamaya hazır bir volkan vardı sanki. Çatacak yer arıyor, herkese ters cevaplar veriyordum. Yaşadıklarımın dolaşması sinirlerim çok bozulmuştu. Moralimi yüksek tutmaya çalışsam da, sıradan bir olayda bile kendime yenik düşüyordum. Her zaman neşeli olan, gülen, çocuklarından daha çocuk olan Stella artık yoktu.

Selim, bardaktan boşanırcasına yağın yağmurdan nasibini almış bir halde eve geldi. Üstü başı sırlıklamdı. Buna rağmen, her zamanki gibi güler yüzlüydü ve tabii benim de öyle olmamı bekliyordu. Onu gülererek kapıda karşılamama, sevgiyle boynuna sarılmama öyle alışmıştı ki!

Halbuki bunların hiçbirini yapmak gelmiyordu içimden. Sanki böyle olmamda suçlu olan oymuş gibi davranıyordum ko-

cama. Bunu neden yaptığımı da anlamıyordum aslında. Yaptığım bütün aksiliklere rağmen Selim alttan alıyor, “Yorgun ve sinirli-sin canım, istersen git dinlen,” diyordu.

Bense, buna bile tepki duyuyordum. İşindeki sorunları bilmezmiş, umursamazmış gibi kapris yapıyordum ona. Aslında bunu ben değil, içimdeki şeytan yapıyordu. “Devam et, daha fazla üz, canını acıt onun,” diyen o şeytan!

O gece on dokuz yıllık evliliğimiz süresince, ilk kez Selim’in sinirlerini de yıpratmayı başarmıştım.

“Yalnız kalmak istiyorum, biraz çıkıp arabayla dolaşacağım,” deyip çekip gitmesi, hayatımda ondan yediğim ilk tokat gibi gelmişti bana.

Selim evden gitmişti ve bunun tek suçlusu bendim! Kendimi affedemiyor ve daha kötüsü kendimi tanıyamıyordum.

Ona “gitme” bile diyememiştim. Belki de gitmesi her ikimiz için de iyi olacaktı. İkimizin de yalnız kalıp sakinleşmeye ihtiyacı vardı çünkü. Döndüğünde onu güler yüzle karşılamak istiyordum... Hiçbir şey olmamış gibi, sanki işten o an gelmiş gibi!

Ayaklarım beni salon penceresinin önüne götürmüştü. Arabaya binerken sakin olup olmadığını görmek istiyordum galiba. Dışarıda yağan delice yağmurdan ürküyordum. Bu siniriyle bir kaza yapmasın diye dualar ediyordum içimden; ama buna rağmen “gitme” diyemedim ona.

“Anneciğim, ya babam bu gece gelmezse?” diye sordu Jessica.

Kızımın ağlayarak söylediği bu sözleri duymaktansa, binlerce kez ölmeyi tercih ederdim.

Ya babam gelmezse?

Bu söz bana yıllar öncesinde, Jessica’nın yaşlarındaiken yaşadığım bir olayı hatırlatmıştı:

Bir Pazar günüydü. Geç uyanmış ve hemen yıkanmaya girmiştim. O günün bana neler getireceğinden habersiz bir şekilde saçımı yıkıyordum ki aniden kapı açılmış ve annem telaşla içeriye girmişti.

“Baban evden gitti,” diye haykırıyordu. “Koş, onu durdurma ya çalış!”

Bir an ne yapacağımı bile bilmeden, öylece kalakalmıştım.

Saçlarım sabunluymdu ve benim babama yetişmem gerekiyordu. Geç kalırsam belki de onu kaybedecektim. Saçımı dahi durulamadın, nasıl giyindiğimi, nasıl evden çıktığımı bilemiyordum. Tek hatırladığım annemin elime bir şapka tutuşturmuş olmasıydı.

Üçüncü katta oturuyorduk. Ve benim asansörü bekleyecek kadar bile zamanım yoktu. Merdivenlerden üçer, beşer atlayarak inerken, bir yandan da şapkamı giymeye çalışıyordum. Babamın, yan sokaktaki garajdan arabasını almaya gittiğini düşünerek, o tarafa doğru koşmaya başlamıştım.

Sağanak halinde yağmur mu, yoksa gözyaşlarım mıydı suratımı o kadar ıslatan? İçimden isyan etmek, “Benim günahım ne?!” diye bağırarak geliyordu. Tam garajın kapısına varmıştım ki babamın arabasıyla çıkmak üzere olduğunu görmüştüm. Beni fark etmediğini anlayınca hareket halindeki arabanın kapısını açıp “Babacığım ne olur gitme” diye bağırıyordum. Ani bir frenle arabayı durduran babamın şaşkın bakışları, bugün hâlâ gözlerimin önünden gitmez.

“Kızım sen ne arıyorsun burada?”

Ona annemin beni yolladığını söyleyememiştım. Buna çok kızcacığandan emindim çünkü.

“Banyodan yeni çıkmıştım ve senin sinirlenip evden gittiğini duydum,” demiştım. “Onun için geldim. Ne olur, yalvarıyorum bizi terk etme babacığım!” Hıçkırıklarım boğazımda düğümlenmiş, konuşmama engel olmuşlardı.

“Yavrum, boşuna bu kadar endişelenip üzüldün,” demişti babam. “Ben sadece biraz hava almaya çıkmıştım ve daha sonra eve dönecektim.”

Bu sözleri beni üzmemek için mi söylemişti, yoksa gerçekten eve dönmeyi düşünüyor muydu, bilemiyordum. Fakat önemli olan onu bu defa da kaybetmemiş olmamdı. En azından bir süre daha pencerelerde ümitsizce babamı beklemeyecek, ona hasret kalmayacaktım.

O gün babam saçlarımı kurutmam ve de hazırlanmam için bir süre kapıda bekledikten sonra, birlikte yemeğe gitmiştık. Doğduğum günden beri tanık olduğum mutsuz evliliklerini ise o gün ilk kez açık açık konuşmuştuğk.

“Bak kızım,” demişti babam, “aslında seninle annen hakkında konuşmak istiyorum. Fakat bugün seni ne hale soktuğumuzu görmek bana sonsuz bir acı verdi. Bu nedenle bu konuşmayı bir başka gün yapmayı tercih ediyorum. Sen ne dersin?”

“Annemden ayrılmayı mı düşünüyorsun yoksa?” diye sormuştum.

Hiç konuşmak istemememe rağmen, bir anda bu sözcükler ağzımdan dökülürmüşü. Her nedense kendimi daha güçlü hissetmiş, korkularla yaşamaktansa gerçekleri kabul etmem gerektiğini düşünmüştüm.

“Dinle Stella,” diye devam etmişti babam, “çok uzun yıllardır annenle beraberliğimiz çekilmez bir hale geldi. Ve ben, henüz sen doğmadan önce annenden ayrılmak istediysem de, rahmetli babam bunu yapmama izin vermedi. Her seferinde bana engel oldu. Ve daha sonra sen dünyaya geldin”

“O zaman neden baba?” diye sormuştum. “Neden benim dünyaya gelmemi istediniz? Sadece ablam yetmez miydi? Benim de mi bu acıları yaşamam gerekiyordu?” Sanırım bu babama karşı ilk isyanımdı.

“Haklısın kızım,” diye cevap vermişti babam, “ben ve annen sana büyük kötülük ettik. Ne kadar acı çektiğini biliyorum ve bu yüzden kendimi hiç affetmeyeceğim. Ama inan bana, bir gün her şeyin düzeleceğini ümit ederek bugünlere kadar geldim. Fakat artık kaldıracak gücüm kalmadı. Annen çok iyi bir insan ama bizim karakterlerimiz çok farklı. Biz anlaşıyoruz. Ve ben de artık mutlu olmak istiyorum. Bu benim hakkım değil mi?”

Ne demem gerektiğini bilemiyordum. Tabii ki mutlu olmak onun hakkıydı. Peki ya ben? Ben ne olacaktım?

Belki hayatımdaki ilk ayrılık olması beni bu kadar üzüyordu ama son olmayacağını bilemezdim. Sadece kendimi düşünüyor, yıllar sonra babamın durumunda olacağımı, hatta daha acısı çocuğumla bu konuşmayı yapacak fırsatım bile olmayacağını bilmiyordum.

Peki ben ne olacağım baba?

Bunu ona soramamıştım; soramamıştım, çünkü kafamda o an bir sürü ayrılık senaryoları acıklı bir film olmak için kol gezi-

yorlardı. Kendimi en kötü senaryonun esas kızı gibi hissediyordum!

Annemle ayrılırlarsa o zaman onu her akşam göremeyeceğimi biliyor, onsuz bir hayatı düşünmek bile istemiyordum. Engin bir sevgiye sahip şu baba yüreği, ağızından çıkacak bir tek kelimeyle hayatına yön verecek gibi, benden bir cevap bekliyordu. “Kal” desem kalacak, “git” desem gidecekti.

Ablam artık kendi hayatını kurduğu için, yalnız benim adıma endişeleniyor, ben ise bencilce sadece kendimi düşünüyordum. Bunu yapmamalıydım. Sevgi fedakârlık demekse, ben de bu fedakârlığı babam için yapmak zorundaydım. Evimizde mutsuz olacağına, benden uzak ama mutlu olmasını istiyordum.

Ya annem... Peki o ne yapacaktı bu durumda? Ayrılırlarsa acaba çok acı çekecek miydi? Onun için de çok üzüliyordum. Aslında annem o kadar iyi bir insandı ki. Herkesin yardımına koşar, hiç kimsenin acı çekmesine dayanamazdı. Ama her nedense sert mizacı yüzünden asla babamın istediği gibi bir eş olamamıştı. Ve ne yazık ki bunun bedelini hepimiz ödemek zorunda kalmıştık.

Bütün bu düşünceler zihnimde uçuşurken, babam beni hiç rahatsız etmeden, sessizce beklemişti. Artık cevabımı biliyordum ve daha fazla bekletmeden bunu babama söylemem gerektiğini düşündüm.

“Babacığım!

Konuşamıyordum! Gözümünden akan yaşlar, boğazımda düğümlenen hıçkırık, düşüncelerimi açıklamama izin vermiyordu.

“Tamam kızım, ağlama ne olur,” demişti babam. “Sana söz veriyorum. Annenden boşanmayacağım.”

“Hayır baba,” demiştim, “ben sana bunu söylemek istemedim. İnan bana seni anlıyorum. Ve ne olursa olsun senin mutlu olmanı istiyorum. Eğer annemden ayrılmak istiyorsan...”

“Bak kızım,” demişti babam, sözümü bitirmeme izin vermeden araya girerek, “henüz on beş yaşındasın. Ama ben seninle konuşurken, kırk yaşında, olgun bir arkadaşım ile konuşuyormuş gibi rahat ediyorum. Sen benim dostumsun. Beni çok sevdiğini ve beni anladığını bilmek ise, bana bu sıkıntılı günlerin tek mükâ-

fatı. Senin gibi bir kızım olduğu için ne kadar iftihar etsem azdır. Ve ben küçük kızımı üzmemeye, her an onun yanında olmaya karar verdim.”

“Peki ama babacığım ya senin mutluluğun?”

“Ablan ve sen bana yetersiniz yavrum,” demişti babam...

Ya babam gelmezse?

Çocuklarıma bu korkuyu yaşatacak bir anne miydim ben? Hayatım boyunca bu korkuyla yaşamış olan ben, bunu çocuklarıma nasıl yapmıştım? Kahrolmuştum, kendime lanet ediyordum!

“Affet beni bebeğim, ne olur affet,” dedim, Jessica’ma. “Bunu nasıl yaptığımı, neden yaptığımı bile anlamıyorum. Sana söz veriyorum aşkı baban gelecek ve ben ondan da özür dileyeceğim. Yeter ki sen korkma!”

Odama gidip yatağıma uzandım ve kocamın bir an önce dönmesi için gözyaşları içinde dua ettim.

Selim bir saat kadar sonra dönmüştü. Asansörün sesini duyduğumda, heyecandan kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Bana ilk kez böylesine kırılmıştı.

Bu bir saatlik süre sakinleşmesi için yeterli gelmiş miydi acaba?

İçeri girdiğinde, göz göze geleceğimizde, gözlerimdeki pişmanlığı okuyabilecek miydi?

Beni affedebilecek miydi?

Bu soruların cevabını bekleyecek kadar ne zamanım, ne de sabrım vardı. Pişmanlığımı, özrümü ona sarılırken sıcaklığımla anlatmak istiyordum. Bunun birçok kelimedenden daha etkili olacağından emindim.

Selim’in sarılmama verdiği sıcacık karşılık ve çocuklarımla mutluluktan pırıl pırıl ışıldayan gözleri bile, gecemin kötü geçmesini engelleyememişti.

Kâbuslarla sıkça bölünen bir uyku geçiriyor, her seferinde ağızda tuttuğum bir çığlıkla uyanıyordum. Kâbuslarımda kendimi hep aynı ortamda görüyordum. Hep aynı karanlık odadaydım. Basık, havasız, zindan gibi bir oda.

“Işığı açın, karanlıktan korkuyorum,” diye attığım sessiz çığ-

lıklarımdan uyanıyor, sonra yine aynı rüyayı görmeye devam ediyordum. Yerde oturuyordum, çırılçıplaktım ve üşüyordum. Bağırılmaya, sesimi duyurmaya çalışırken ağzımdan böcekler çıkmaya başlıyor, böcek kusuyordum.

Yüzümde hissettiğim bir ıslaklıkla uyandım. Mandy yüzümü yalıyordu. Ne kadar kötü olduğumu, kendimi ne kadar kötü hissettiğimi anlamıştı sanırım. Ceylan gözlüm bir yandan beni yalar-ken, bir yandan da uyandığımdan emin olmak istermişçesine ısrarla yüzüme bakıyordu.

Küçük dostumu kucağıma alıp sessizce salona doğru giderken, bana verdiği pozitif enerji sayesinde gördüğüm kâbusu unutmamın daha kolay olacağını hissediyordum.

Gördüğüm kâbusun etkisinden kurtulmak için televizyonu açtım. Uykum tamamen dağılmıştı. Zaten gözlerimi kapatmaktan öyle korkuyordum ki! Karanlık olmasın, hep, hep aydınlık olsun istiyordum.

Bu endişemle “ya elektrikler kesilirse” paniği yaşamaya başlamıştım. Her şey o kadar ters gidiyordu ki elektriklerin kesilmesine bile şaşmazdım. İçim rahat etsin diye mutfığa gidip birkaç tane mum ve kibrit aldım yanıma. Artık huzurluydum. Kanepeye uzanırken Mandy de yanıma gelip yatmıştı bile. Onu okşarken iyice rahatladığımı hissediyordum. O benim en güzel ilacımdı.

Sabaha kadar uyumadım. Selim işe, çocuklar ise okula gittikten sonra, ben de evdeki rutin işleri yapmaya başladım. Az sonra evden çıkacağım için vaktim kısıtlıydı ve ben her yeri öylece, uyduruk topluyor, bir yandan da sadece görünen yerlerin tozunu alıyordum.

Duş alıp evden çıkmam için sadece yarım saatim kalmıştı. Artık acele etmem gerekiyordu. Odamda soyunup, üstüme bornozumu giydikten sonra banyoya girdim. Küveti doldurup güzel bir keyif yapmak için neler vermezdim...

Ama bu lüks için zamanım yoktu. Aceleyle yıkandım ve banyodan çıkmaya çalıştım! Çıkmaya çalıştım ama kapı açılmıyordu. Dışarıdan kilitlenmişti. Çıldırarak gibiydim, neler oluyordu yine? Üstüme kapıyı kim kilitlemişti?

Bütün gücümle, kapıyı kırmak pahasına açmaya çalıştım.

Kapının tokmağı neredeyse elimde kalacaktı ama kapı açılmıyordu!

Bağırmaya başladım. Çalışan kadının yatak odası yukarıdaydı ve sesimi ona duyuramıyordum. Anneminki ise hemen banyonun yanındaydı ama tek başına yürüyemediği için bana yardım etmesi zaten imkânsızdı.

Mandy deliler gibi bağırıyor, beni kurtarmak için yardım istiyordu âdeta. Onun hemen kapının önünde olduğunu bilmek sanırım delirmemi engelliyordu. İkimizin sesi birbirine karışmıştı âdeta. Ama kadın hâlâ uyanmıyordu!

Bir an annemin sesini duyar gibi oldum. Zavallı kadın olanları tam olarak anlayamamıştı.

“Neyin var Stella? Neden ağlıyorsun?” diye bağırıyordu.

Ne yapacağımı şaşırmış bir haldeydim. Sakinleşemiyor, kendime ve tepkilerime hâkim olamıyordum artık.

Yere oturdum. Teslim olmuşum. Bağırımıyordum, çünkü artık bağırımıyordum. Bir an bayılacağımı sandım. Yüzümü yıkasam belki iyi gelecekti ama kalkamıyordum bile. Hiçbir şey için gücümün kalmadığını hissettiğim o an meleğimi yine omzumdabuldu.

Artık korkmuyordum. Meleğim yanımdayken bana asla kötü bir şey olamazdı.

“Bu kez gitme,” dedim usulca, “sana çok ihtiyacım var. Ne olur, bu sefer hemen gitme.”

Artık huzurluydum. Anneme korkulacak bir şey olmadığını, birazdan kadının kapıyı açacağını söyleyecek, onu rahatlatabilecek kadar huzurluydum.

Yirmi dakika sonra kadının merdivenden inen ayak seslerini duydum. Esaretim bitiyordu!

Banyodan çıkınca, kapımın önünden bir an olsun ayrılmayan Mandy’yi kucağıma alıp annemin odasına gittim. Kadıncağız korkudan perişan olmuş bir haldeydi.

“Bağırmaclarını duydum ama sana yardım edemedim,” derken beni kendine doğru çekmiş doyasıya öpüyordu. Sanırım yürüyememesi ona o gün kadar hiçbir zaman acı vermemiştir.

İlk işim Ari’ye telefon açmak oldu, Bu anahtar olayını ona an-

Atmak istiyordum, ancak cep telefonuna ulaşamıyordum. Gece saat ona kadar birkaç kez denediysem de Ari'ye bir türlü ulaşamamıştım.

Sabah uyandıgımda ani bir kararla o günkü derslerimi iptal ettim. Bu aslında hiçbir zaman yapmak istemediğim bir şeydi ve bir istisna olacaktı. Bütün gün evde kalıp dinlenmek istiyordum. Ders verecek gücüm yoktu. Bu arada Ari'yi de arayabileceğimi düşünüyordum.

Kahvaltımı ettikten sonra, çocukların odalarını bile toplama-dan yatmaya gittim. Odamdaki küçük televizyonu açıp keyif yapmak istiyordum. Ama uzun zamandır istediğim pek çok şeyi yapamamış olduğum gibi, o gün de bu keyfimi mahvetmeyi baş-racaktlardı!

Günün ilk sürprizi yatağımın yanında gezinen o iğrenç bö-ckecti! Onu öldürmeye çalışırken yakalayabilmek için neredeyse odada olan her şeyi dışarıya çıkarmıştım. Öyle süratli kaçıyordu ki!

Artık koridordaydık. Kaybolmasından korkuyordum; kaybo-lup daha sonra yine ortaya çıkmasından! Onu mutlaka öldürme-liydim. Büyük bir hışımla terliğimi böceğin üstüne attım. Bunu birkaç kez tekrarladıktan sonra onu öldürebildim.

Ari'yi sürekli aramama rağmen bir türlü ona ulaşamıyordum. Cep telefonu ya kapalı ya da şarjı bitmiş olmalıydı.

Sabahtan kalan birkaç bulaşığı yıkamak için mutfığa gittim. Canım çok sıkılıyordu. Sabah evde kalıp dinlenmeyi düşünürken, şimdi ise evden çıkmak ve hatta kaçmak için sabırsızlanıyordum. Bu ev artık beni boğmaya başlamıştı.

Nereye gitsem? diye düşünürken, aklıma ablam geldi. Epeydir görüşmemiştik. Zaten o da, "Artık arayıp sormuyorsun," diye si-tem ediyordu.

Bulaşıkları bitirdikten sonra telefon eder, önceden yapılmış bir programı yoksa ona giderim, diye düşündüm.

Mandy birazdan onu bırakıp gideceğimi bildiği için mi bil-mem, son derece huzursuzdu. İlk kez ağladığını duyuyordum. Ben bulaşıkları yıkamaya çalışırken bir an bile durmuyor, onu kucağıma almam için sanki bana yalvarıyordu. Üzülmesine kıya-

madığım Mandy'mi kollarıma alırken, hâlâ ağlıyor olmasına anlam veremeyip, hasta olduğundan şüphelendim.

Veterineri aramalıyım, diye geçirdim içimden. Onun iyi olduğundan emin olmadan evden çıkamazdım.

Veterinerin ameliyatta olduğunu ve birkaç saat sonra tamamı söylediklerinde ne yapacağımı şaşırılmıştım. Önlem olarak bir bebek aspirini vermek iyi olabilirdi. Kucağımdayken bile Mandy'min huzursuz olduğuna inanamıyordum.

Ona sıkı sıkı sarılıp okşarken, bir yandan da gözüm karşı dairede oturan Janet'in penceresindeydi. Uyandığında, kalktığını bana belli etmek için mutlaka mutfak penceresini açardı. Bu ikimiz arasında bir tür mesajdı zaten. Evden çıkmadan önce, akşam benden istediği Çin böreği tarifini ona vermem gerekiyordu.

Artık uyanmasından ümidimi kestiğim ve son bir kez penceresine baktığım anda, onun camından yansıyan bir gölge gördüm. İlk önce gördüğümün ne olduğuna bir anlam veremedim. Gölge sabit bir şekilde öylece duruyordu. Bu gördüğüm şeyin gerçekte onun evinde mi, yoksa benim arkamdan mı yansıdığını anlayamıyordum. Ürkek bir şekilde ani bir hareketle arkama döndüm. İşte tam o anda koridordan, yatak odama doğru süzülen bir şeyi fark ettim.

Panik içinde kapıya yaklaşıp o tarafa doğru baktığımda, bembeyaz bulut gibi bir kütlelerin süzülerek odama girdiğini gördüm. Korkudan ölecek gibiydim. Annem ve yardımcısı uyudukları için, ne yardım isteyebileceğim bir kimse ne de evden kaçmak gibi bir şansım vardı.

Mandy'mi mutfığa bıraktıktan sonra, dışarı çıkmaması için kapıyı kapattım. Başıma neler geleceğini bilemediğim için, en azından onun emniyette olmasını istiyordum.

Daha sonra bütün cesaretimi toplayıp yavaşça odama doğru gittim. Kapım sonuna kadar açıktı. İçeri girmeden gözlerimle o beyaz şeyi ararken, yatağımın baş ucunda ve yastığıma doğru alçalırken gördüm. Tırnaklarımı ellerime geçirmiş, nefesimi tutmuş bir halde, olanları izliyordum. Birkaç saniye sonra yok olmuştu!

Beynim karıncalanıyor, saç diplerime kadar yandığımı hisse-

diyordum. Buna daha ne kadar dayanabilecektim? Bu hayat çekilir miydi?

İlk işim, cüzdanıma sakladığım kâğıdı aramak oldu. O kâğıt bana beklediğim haberi verecekti. Korku dolu günlerin geri gelmesine ne kadar kaldığını söyleyecekti. Belki de kötü haberi yine o verecekti bana.

O kâğıtta, İsrail'e gittiğim zaman Ari'nin bizi korumayı vaat ettiği tarihi yazıyordu.

Evet, tam düşündüğüm gibi, dokuz ay geçmiş, Ari'nin söylediği süre dolmuştu!

Bir dokuz ay daha bizi koruması için Ari'ye kesinlikle ihtiyacım vardı!

Bir tesadüf eseri tanıştığım Füsün, Mandy'mi çok beğenip, kendi köpeği Dusty ile çiftleştirmeyi teklif edince çok şaşırılmıştım. Mandy henüz iki yaşındaydı ve bu yaşın anne olmak için uygun bir yaş olup olmadığını bilemiyordum. Veteriner en ideal zaman olduğunu söyleyince, bir an bile düşünmeden Füsün'nun teklifini kabul ettim.

Mandy'min anne olmasını, bu güzel duyguyu onun da yaşamasını öyle çok istiyordum ki. Bu kararım, hayatımda almış olduğum en güzel ve en doğru kararlardan biriydi. Her şeyden önce Füsün'u tanımış olmak ve onun gibi bir dosta sahip olmak benim için gerçekten çok büyük bir şanstı.

Füsün benim için kardeş gibiydi artık. Canım sıkıldığında, bir sorunum olduğunda, saate hiç bakmadan, "hemen gel, sana ihtiyacım var" demekten asla çekinmeyeceğim gerçek bir dosttu. Çılgın arkadaşım pozitif elektriği ve deli dolu tavırlarıyla beni çok eğlendiriyordu. Onsuz bir hayat ne kadar da monoton olurdu bundan sonra. Dünyalar güzeli kızı Nilay'ı da kendi kızım gibi sevmiştim. Ve Mandy'min ilk ve son aşkı yakışıklı Dusty ile hep beraber kocaman bir aile olmuşuk.

Temmuz ayının yirmi sekizinde, Mandy anne olmuştu. Birbirinden güzel ve sağlıklı dört tane bebeği vardı artık. İki tanesi tıpatıp Mandy'ye benziyordu. Bembeyaz ve üstünde kahve rengi lekeleri vardı. Anneleri kadar güzeldi onlar da. Bir tanesi de aynen babası gibi simsiyahtı. En son o doğduğu için ona "kazandı-bi" diyorduk.

Dördüncü ise tamamen farklıydı. Açık şampanya rengi, kuyruğunda beyaz lekeyle muhteşem bir yavruydum. Mandy ve dört

yavrusuyla bir arada geçirdiğimiz o mükemmel yazı ömrümce unutamam.

Yaz sonunda yavrulardan teker teker ayrılmak öyle acıydı ki! Elimde olsa hepsini yanımda tutmak isterdim. Böyle bir şansım olmadığı için Selim ve çocukların da arzusuyla aynı Dusty'ye benzeyen simsiyah yavruyu ailemize kattık. İsmi Blacky koyduğumuz dünyalar tatlısı bebek evimizin ikinci neşesi olmuştu.

Yaz sonu şehre döndüğümüzde, evimi toparlamak ve yerleşmek için bir hafta süreyle derslerime ara verdim. Aslında sadece üç günün bana yetebileceğini biliyordum ama sanırım üç aylık yaz tatilinden sonra tekrar kış programına girmek için acele etmek gelmiyordu içimden.

Daha önce evde temizlik yapmış olduğum için, adadan gelen onca bagajı yerleştirmek sadece bir günümü almıştı. Ertesi gün de ıvır zıvır kalan işleri tamamlamıştım. Artık dinlenmek ve keyif yapmak için önümde koskoca beş günüm vardı.

Çocuklarım okula başlamıştı; bense her gün kendime farklı programlar yapıyordum. Özellikle yazları ablam ve yeğenlerimle fazla görüşemediğim için vaktimin çoğunu onlara ayırıyordum.

O sabah Füsün'la görüşecek, öğleden sonra da ablama gidecektim.

Füsün, Dusty ile birlikte bizi aşağıda beklediğini haber verdiğinde, henüz tam olarak hazır değildim. Bekletmemek için acele hareket etmem gerekiyordu. Hep birlikte Yıldız Parkı'na gitmeyi geceden kararlaştırmıştık.

Dışarıda inanılmaz güzel bir hava vardı ve ben geçireceğim güzel günün havasına girmiştim bile. Minik Blacky kucağımdaydı ve Mandy'nin tasmağını takmaya çalışıyordum. Anneme veda etmiş, tam kapıdan çıkıyordum ki omzumda meleğimi hissettim. Sadece zor ve yardıma ihtiyaç duyduğum zamanlarda bana görünen meleğimin bu nedensiz gelişi bütün keyfimi kaçırmıştı. Her şey yolunda giderken neden gelmişti? Neyin haberini vermeye çalışıyor, yine neden korumak istiyordu beni?

Gözlerimi omzuma doğru çevirdim ve gözlerimi kamaştıran ışığıma, bana huzur veren koruyucu meleğime baktım. İlk kez bu kadar uzun bir süre gitmeyişi, yok olmayışı beni daha

da heyecanlandırmıştı. Neler oluyordu? Bana söylemek istediği neydi?

Evden bir an önce çıkmam gerekiyordu; olacıklara tanık olmamak için kaçmak istiyordum. Peki ama ya annem ve bakıcısı ne olacaktı? Onları bırakıp nasıl giderdim ki? Füsun'a pencereden seslenerek, yukarı gelmesini söyledim. Bazı şeylerden emin olmak için, bir süre daha evde kalmam gerekiyordu. Füsun telaşla yukarı geldiğinde, meleğim çoktan kaybolmuştu.

"Tüh be, şu meleğinle tanışmak için koşarak gelmiştim halbuki, niye böyle erkenden gitti?" diye bana sataşırken, aslında bunu, içinde bulunduğum havayı dağıtmak ve beni düşüncelerimden arındırıp, neşelendirmek için yaptığını biliyordum.

Bir kahve içip daha sonra gidecektik. Bir süre daha evde kalıp oyalanmak istiyordum. İçimde korkunç bir sıkıntı vardı ve ben bundan bir türlü kurtulamıyordum. Meleğim neden gelmişti?

Füsun'dan kahveleri onun yapmasını rica ederek, bütün odaları tek tek dolaşmaya başladım. Huzursuz ve yavaş adımlarla etrafa bakınırken, gözlerim o iğrenç böceği arıyordu. Onu göremiyordum ama oralarda bir yerlerde olduğundan emindim. Onu bulup mutlaka öldürmeliydim. Evet onu öldürmeliydim ama daha sonra olacıklara nasıl engel olabilecektim?

İlk önce usulca annemin odasına girdim. Her şeyden önce onun iyi olduğundan emin olmak istiyordum. Saat çok geç olmasına rağmen, geceleri uyuyamadığından, gündüzleri öğleden önce kalkamıyordu yataktan. Bir süre annemi uyurken sessizce izledim. Rahat ve huzurlu görünüyor olması beni rahatlatmıştı. Daha sonra çocuklarımın odalarını ve en son kendi yatak odamı kontrol ettim.

Her şey yolunda gibi görünüyordu ve ben etrafta bir tek böcek bile görememiştim. Artık çok daha iyi hissediyordum kendimi.

Bu sefer hiçbir şey olmayacak, demek ki nedensiz gelmiş meleğim, diye düşündüm.

"Haydi gel, kahven soğumasın," diye seslendi Füsun, salondan beni çağırarak.

Füsun Blacky'yi kucağına almıştı ve bir yandan da Mandy'yi

“Güzel gelinim benim” diye okşuyordu. Ben ise yaşadığım telaş yüzünden henüz Dusty’yi bile sevememiştim.

Salonda kahvelerimizi yudumlayıp sohbet ederken, içeriden “Anne” diye bir ses duydum. Bir an için güdüsel olarak ayağa fırladım. Sanki Jeffrey evdeymiş, sanki beni çağırın ses ona aitmiş gibi! Ayağa kalktığım an ne kadar saçmaladığımı anlayarak tekrar yerime oturdum. Tabii ki hiçbir ses yoktu, sadece bana öyle gelmişti.

Peki ya bir kere daha ve bir kere daha aynı sesi duyduğum zaman ne düşünmem gerekiyordu? Saçmaladığımı mı? Sürekli beni çağırın, âdeta yardım isteyen bu çocuk sesini aslında duymuyor olduğumu mu?

Hep bana mı öyle geliyordu? Evet mutlaka öyle olmalıydı çünkü bunun başka bir anlamı olamazdı veya bir tek anlamı daha olabilirdi. Sanırım ben çıldırıyordum!

“Çıkalım Füsün,” dedim bağırarak, “bir an önce çıkalım bu evden!”

Yıldız Parkı’na geldiğimizde, kendimi biraz daha iyi hissediyordum. Temiz hava, güneş bana gerçekten iyi gelmişti. Bir masaya yerleştik. Füsün garsona siparişi verirken gözlerim tam karşımızda duran güllere takılmıştı. Binlerce insanın güzelliklerine hayran olabileceği bu kırmızı güller, tam sakinleşip rahatlamaya başladığım anda karşımda durmaları yine sinirlerimi germişti.

Ben onlardan nefret ediyordum! Yıllardır belli aralıklarla evimde bulduğum, aşkı simgeleyen bu kırmızı güller, benim için sadece korku ve nefreti simgeliyorlardı. Onları görmeye bile dayanamıyordum!

Saatlerdir içimden atamadığım sıkıntı eve geri döndüğümde yerini korkuya bırakmıştı. Bir şey olacağını hissediyordum. Evet mutlaka olacaktı, meleşim nedensiz gelmiş olamazdı çünkü.

Her ne olacaksa bana olsun, diye dua ettim içimden. Sadece bana olsun!

Hiçbir zaman anahtar kullanmayı sevmememe rağmen, nedense içimden zile basmak gelmemişti. Sanki sessiz olmalıymışım, kimseyi rahatsız etmemeliymişim gibi, usulca içeri girdim. Evde derin bir sessizlik vardı. Annem yatıyor, çocuklar ise odala-

rında ders çalışıyor olmalıydılar. Yukarıya çıkmadan evvel anne-
me bakmaya gittim. Tahmin ettiğim gibi annem uyuyor, bakıcısı
ise oturma odasında televizyon seyrediyordu.

Yukarı, çocukların odasına doğru çıkarken duvarda, tavana
yakın bir yerde yürüyen o iğrenç böceği gördüm! Yanılmamıştım,
felaket habercisi yine gelmişti işte!

Merdivenleri artık koşarak çıkıyordum. Çocuklarımdan ses
seda çıkmaması beni iyice telaşlandırmaya başlamıştı. Bir şey mi
olmuştu yoksa? Neden bu kadar sessizdiler? Nefes nefese oğlu-
mun odasına koştum. Kapıyı açıp telaşla içeriye girdim. Panik ha-
linde olmam Jeffrey'yi ürkütmüştü.

“Ne oldu anne?” diye sordu. “Neyin var?”

Oğluma ne cevap vereceğimi, bu halimi ona nasıl izah edece-
ğimi bilemiyordum.

“Bir şey yok oğlum,” diyebilirdim sadece.

Sonra hemen kızımın odasına doğru yürüdüm. Tam kapısı-
nı açıyordum ki içeriden iniltiye benzeyen garip bir ses duydum.
Ağlama sesi değildi bu. Farklı bir şeydi! Odaya girdiğimde neyle
karşılaşacağımı düşünmek bile istemiyordum.

Belki rüya görüyordur, diye ümit ederek kızımın odasına girdi-
ğimde gördüğüm sahne, hayatımdan yıllarımı çalacak kadar kor-
kunçtu!

Jessica'm yatağının üstünde oturuyor, başını süratle bir sağa,
bir sola çevirerek inliyordu. Neydi bu böyle? Kızıma neler oluyor-
du? Korkudan bütün kanımın çekildiğini hissettim. Meleğime sar-
rılıp, onu sıkıca kollarımda tutarken, kızımın çığlığıyla sarsıldım;

“Anne beni dövüyorlar!”

Jessica'yı o halde görmek, o güne kadar yaşadığım acıların en
büyüğüydü. Kızıma sarılmış, onu elimden geldiğince teselli edip
rahatlatmaya çalışırken, bir yandan da Ari'ye telefon ediyordum.
Çaresizdim; çocuklarımla korumak, onlara zarar gelmesini engel-
lemek için elimden hiçbir şey gelmiyor olması beni çıldırtıyordu.
Olmayan bir varlıkla nasıl savaşılabirdim? Göremediğim, doku-
namadığım, bu “enerji”yi nasıl yok edebilirdim?

Bana sadece Ari yardım edebilirdi. Birkaç ay için bile olsa ra-
zıydım buna!

Hayatımızın Ari'ye endeksli olduğu üç yıl geride kalmıştı. Uzun-kısa, çabuk-yavaş, acı-tatlı, ne yaşadığına bağlı olarak tanımlayabileceğimiz bir sürü gün birikmesiyle oluşmuş koskoca üç yıl!

Ari'nin hâlâ ilk günkü gibi bizimle ilgileniyor olması kendimizi daha iyi hissetmemizi sağlıyordu. O bizi koruduğu sürece hiç-birimize kötü bir şey olmayacağını sanıyordum. Ama bunun da bir gün biteceğini henüz bilmiyordum!

Geçen bu üç yıl içinde hayatımda olumsuz bir çok şey yaşamıştım. Bunların en önemlilerinden biri, yıllarımı verdiğim briçten kopmamdı! Selim'in dört yıl önce açtığı yatak işi de ne yazık ki kötü gitmiş, çok zarar etmiştik. Bu yüzden borçlarımızı ödeyebilmek için birkaç ay arayla, ilk önce Burgaz Adası'ndaki, daha sonra da canım babamın vasiyeti üzerine aldığım Levent'teki evimizi de satmıştik.

Yatak işi bizi iyice tüketmişti. O bizi tüketmiş, fakat ne yazık ki yataklar hâlâ tükenmemişti. Selim ise ısrarla o işin başında duruyor ve hâlâ ümitle bekliyordu. Büyük bir şans eseri Selim'e yabancı bir firmadan genel müdür yardımcılığı teklifi gelince, bir kadın olarak olaya el koymam gerektiğine karar verdim. Yıllardır süregelen bütün derslerimi bırakıp, kendi işimizin başına geçtim. Amacım zararına da olsa kalan stokları eritmek ve işi kapatmaktı. Böylece Selim de işi bana bırakıp yeni işine başlayabilirdi.

Bir yıl içinde stokların ancak bir kısmını eritebilmiştim ama "Zararın neresinden dönsen kardır," misali işi kapattım. Artık briç dersleri vermem imkânsızdı. Bütün öğrencilerimi kaybetmiştim. Zaten briç kulüplerinin çoğalması ve talebelerin artık ev yerine kulüplerde ders almayı tercih etmeleri yüzünden böyle bir şansım da kalmamıştı.

Hayatımın en değerli varlıkları, çocuklarım ise bu geçen üç yılda hayatlarına artılar katarak devam etmişlerdi.

On sekiz yaşına gelen oğlum Jeffrey lise son sınıf öğrencisi olmuştu ve artık üniversiteye hazırlanıyordu. Küçük bir çocukken, babasının gitarını alarak kendi başına tıngırdatmaya başlamış ve zamanla gitar hayatının vazgeçilmez bir parçası olmuştu.

Babasından aldığı haftalıkları biriktirerek almış olduğu nota kitaplarıyla, inanılmaz bir aşama kaydetmişti.

Bu yıllar boyunca yazmış olduğu onlarca şiir ise gerçekten okumaya değer güzellikteydiler. Şair bir arkadaşının, “Bu şiirlerini bir kitapta topla, mutlaka yayınlanması lazım,” demesine rağmen Jeffrey onu dinlememiş ve her zaman olduğu gibi kendi değerini görmezden gelerek, şiirlerini rafa kaldırmıştı.

Felsefeden başka bir şey okumamakta kararlı olan oğlum, gitardan fırsat buldukça üniversiteye hazırlanıyordu. Her zaman olduğu gibi ona güveniyor ve felsefe öğrencisi olacağını biliyordum.

Dünyalar güzeli kızım Jessica ise, yirmi bir yaşında harika bir genç kız olmuştu. Çocukluğundan beri medyaya ilgi duyması, onun yolunu zaten belirlemişti. En büyük hayali, yapımcı olmaktı. Medya bölümünü kazanarak hayallerine büyük bir adım atan bebeğim, artık üniversite ikinci sınıf öğrencisiydi.

Jessica'nın ilk –ve son olmasını umduğum– gerçek aşkı Lemmy... Bir süredir evimizin vazgeçilmezlerinden olan bu gençte duyduğum sevgiyi anlatacak kelime bulamıyordum. Kısacık bir zaman diliminde ilk önce arkadaşım, bir süre sonra da dostum ve sırdaşım olmuştu.

Üçüncü çocuğum gibi hissettiğim Lemmy, evimizin neşesi, yaramaz çocuğuydu âdeta. Şımarık ve çocuksu davranışlarının altında gizlemeyi başaramadığı olgunluğuna hayrandım. Bir sorunun olduğunda sıcacık sevgisi ve son derece güvendiğim fikirleriyle her zaman yanımda olması ise benim ne kadar şanslı bir anne olduğumu gösteriyordu.

Yatak işini kapattıktan sonra, bir süre bir arkadaşla birlikte gömlek imalatı yapmıştık. Bir yıl sonra, daha cazip bir iş teklifi gelince hiç düşünmeden kabul etmiştim.

Benim de çocukluğundan beri tanıdığım, yeğenimin samimi arkadaşı olan Tina, açtığı çocuk dükkânında onunla beraber çalışmamı teklif etmişti. Tina o kadar tatlı bir kızdı ki onunla çok iyi anlaşacağımızı ilk günden anlamıştım. Bana gösterdiği saygı ve sevgi, müşteri geldiğinde ise sanki patron benmişim gibi davranması, tamamen onun inceliğinden kaynaklanıyordu. Ben de ger-

çekten kendi işimmiş gibi canla başla çalışıyor, iş olmadığı günlerde ise en az onun kadar üzülüyordum.

İşten eve döndüğüm bir akşam annem beni yanına çağırarak benimle bir şey konuşmak istediğini söyledi. Yavaş sesle konuşuyor ve korku dolu gözlerle bana bakıyordu. Annemi hiç böyle görmemiştim. Onun bu halinden ciddi bir şey olduğunu anladım. Daha üstümdeki ceketi bile çıkaramamıştım.

“Ne oldu anne?” diye sordum merakla, yanına giderek.

“Dün gece çok kötü bir şey oldu Stella,” dedi annem.

“Beni korkutuyorsun anne. Ne oldu anlatsana.”

“Çocuklara anlatma ama tamam mı?” diye tembihledi.

Annem hiç böyle yapmazdı. Söyleyeceği sözü çok fazla tartmadan konuşmasına öyle alışmıştım ki bu hali beni iyice endişelendirmeye başlamıştı.

“Tamam anne,” dedim, “haydi anlat, ne oldu?”

“Gece uyuduktan uzun bir süre sonra, beni boğmaya kalktılar!”

Gerçekten affallamıştım. “Ne diyorsun anne?” dedim şaşkınlıkla. “Ne demek ‘boğmaya kalktılar?’”

“Ben de anlamadım,” dedi annem. “İlk önce omuzlarımdan sıkıca tutup beni hareketsiz hale getirdiler, daha sonra da boğazımı sıkmaya başladılar. Nefessiz kaldım. Üstümde öyle bir ağırlık vardı ki hareket bile edemiyordum. Öleceğimi sandım!”

Derin bir nefes aldım. Rahatlamak ve sakin düşünmek istiyordum. Annemi sakinleştirebilmek için ilk önce benim sakinleşmem lazımdı.

“Anneciğim ya, sen bir kâbus görmüşsün,” diye yorumladım. “Bunu gerçek sanıyorsun.” Ama annemin bakışlarının hiç de öyle söylemediğini görebiliyordum.

“Beni dinle, Stella,” dedi, kararlı bir tavırla, “seni korkutmak istemiyorum ama bu kâbus filan değil, gerçektir. Devamını dinle.”

“Peki anne dinliyorum.”

“Ne kadar süre o şekilde kaldığımı bilmiyorum,” diye devam etti annem. “Bağıramadım bile. Ama inan bana ölümü hissettim. Daha sonra beni duvara doğru çevirdiler. Ve o anda duvarda bir şey gördüm!”

Annemin zekâsı, hafızası öyle kuvvetliydi ki onun her söylediğine inanırdım. Aynen şimdi olduğu gibi, ona inanıyor ve anlatacaklarından ölesiye korkuyordum.

“Duvar da ne gördün anne?” diye sordum.

“Tam olarak nasıl anlatacağımı bilemiyorum, Stella. Üstüne siyah bir çarşaf geçirilmiş bir insan gölgesi gibiydi sanki. Bir süre öylece duvarda kaldı; daha sonra da omuz hizasından aşağıda kalan kısmı ağır ağır yere düştü. Sadece kafası kalmıştı. O da aynı şekilde yavaşça yere düşerken, bana bir şey söyledi!”

“Sana bir şey mi söyledi? Ses mi duydun yani?” derken, kalbimle nabzım birbirleriyle yarışıyorlardı sanki.

“Evet, tuhaf bir sestir ama.”

“Ne dediğini anladsın mı? Hatırlıyor musun anne?”

“Evet. Bana ‘Uyandığında nüfus cüzdanını terliklerinin yanında bulacaksın’ dedi. Sonra da kayboldu. Duvardaki gölge tamamen yok olunca, vücudumda hissettiğim o ağırlıktan ancak o zaman kurtuldum ve rahatladım. Sabaha kadar uyuyamadım. Biliyorsun, kendi başıma hareket edemediğim için, nüfus cüzdanım gerçekten orada mı diye eğilip de bakamadım tabii. Ama bu sabah, kadın beni kaldırırken terliğimin yanında bulduğunu söyleyerek nüfus cüzdanımı bana verdi!”

Neredeyse on yıldır yaşadıklarımız, annemin bu anlattığının yanında önemsiz kalmıştı sanki. Annemi boğmaya kalkmışlardı! Annem ölebilirdi! Terliklerinin yanında nüfus cüzdanını bulmuş olması anlattıklarının kâbus değil de, kesinlikle gerçek olduğunun en önemli kanıtıydı zaten.

Tam beş aydır annemin nüfus cüzdanı kayıptı! Hayır, hayır... artık cümlelerimde bile gizlemeye çalıştığım gerçeği bağıarak söylemek geliyordu içimden. Nüfus cüzdanı kaybolmamış, yok olan onlarca şey gibi, yine onlar almışlardı! Aramaktan vazgeçtiğim, çoktan ümidi kestiğim bir anda ise geri gelmişti. Bu sefer haber vererek üstelik! Görünerek ve boğmaya kalkarak, ölümü hissettirerek geri getirdiklerini haber vermişlerdi anneme!

Annemi teselli edecek kelime bulamıyordum. “Korkma!” mı deseydim? “Boş ver, unut gitsin!” mi? Yoksa “Geçmiş olsun,” mu?

Ne diyebilirdim ki? Sadece anneme bir şey olmadığına şükre-

debiliyordum. İçimde inanılmaz bir korku, yüreğimde bir sancı vardı. Bu korku her zamankinden öyle başka, öyle derindi ki!

Üstelik Ari'nin verdiği süre de dolmamıştı daha!!!

Bu ilk kez oluyordu. Ari dört yıldır hayatımızdaydı ve bizi koruduğu dokuz aylık periyotlarda hiçbir doğaüstü olay yaşamamıştık. Sadece verdiği süre dolduğunda böcekler ve arkasından gelen inanılmaz olaylar bize sürenin dolduğunu işaret ediyordu. Taà ki tekrar koruma altına alıncaya kadar.

Şimdi ise bana verdiği dokuz aylık sürenin sadece altı ayı geçmişti!

Ari'ye telefon etmek için çantamdan cep telefonumu almaya gittiğim an kapı çaldı. Gelen Selim'di. Ona "Merhaba" derken, yüzümden çok kötü bir şey olduğunu hemen anlamıştı. Aynı anda çocukların da salona gelmeleriyle, olanları anlatamadım.

Yemekten sonra Ari'yi odamdan ararım, diye düşündüm.

Çocuklarla öpüşürken, Jeffrey'nin keyifsiz olduğunu fark ettim.

"Neyin var aşkım?" diye sordum. "İyi görünmüyorsun?"

"Dün gece attığım çığığı duymadın mı anne?" dedi, asık yüzle.

"Çığılık mı?" dedim, şaşkınlıkla. "Tabii ki duymadım yavrum; ne oldu?"

"Anlatacaklarımdan çok korkacaksın anne," dedi. "Ama sana anlatmaya mecburum!"

Oğlumun başına çok kötü bir şey gelmiş olduğu belliydi. Henüz annemin anlattıklarının etkisinden kurtulamamışken, ikinci bir şoka hiç hazır değildim. Vücudumun tüm organları yeni bir korkuyu reddediyordu.

Anlatma, ne olur, bana hiçbir şey anlatma oğlum.

İşte içimden bunu söylemek gelirken, anneliğim ve çocuklarıma karşı sorumluluğum, onları koruma içgüdüğü, düşündüklerimin tam aksini söyletti bana:

"Canım benim ne oldu söyle bana?"

"Biliyorsun anne, dün gece çok geç uyumuştum."

"Evet oğlum?"

"Uyuduktan bir süre sonra, sanki onlarca kişi üstüme oturmuş gibi bir ağırlık hissettim," diye anlatmaya başladı Jeffrey.

“Hareket edemiyordum. Ve bir anda boğazımı sıkılmaya başladılar anne. Öleceğimi sandım o an! *Rüya görüyor olabilir miyim?* diye düşündüm ve dudaklarımı ısırardım. Canımın acısını hissedebiliyordum. Aslında rüya olmadığından da emindim ama öyle çaresizdim ki anne! Ne kıpırdayabiliyor ne de canımın acısına rağmen bağırebiliyordum!

“Beni öldüreceklerine öyle inandım ki! Fakat nedense, daha sonra beni rahat bırakıp gittiler. Ağırlıkları iyice üstümden gittikten sonra, ‘Anne’ diye çılgık attım. Sana ihtiyacım vardı, yanıma gelmeni istiyordum. Ama sen bağırdığımı duymayınca ben de bir daha çağırmadım seni.”

Oğluma sıkı sıkı sarıldım. Sıcaklığımı, sevgimi, tüm enerjimi ona hissettirmek, korkularını alıp onu rahatlatmak istiyordum. Yıllardan beri yaşadığımız tüm olaylardan küçücük çocuklarımın etkilenmemeleri için elimden geleni yapmış ve bunu büyük ölçüde başarmıştım. Şimdi ise on sekiz yaşına gelmiş oğlumun, ilk kez bu kadar korktuğunu görüyordum. Onu daha fazla korkutmamak için gözyaşlarımı içime akıtmalıydım.

Annemin aynı gece ve aynı dakikalarda, tıpatıp aynı olayı yaşamış olduğunu bilmeyen Selim ile Jessica ise, Jeffrey’yi hâlâ bunun bir karabasan olduğuna ikna etmeye çalışıyorlardı. Acı gerçeği ise sadece annem ve ben biliyorduk. Birkaç ay sonra Jessica yirmi bir, Jeffrey ise on sekiz yaşında olacaklardı.

Onların da gerçeği bilmeye hakkı var, diye düşündüm. *Acı ve umutsuz gerçeği!!!*

Ari’ye telefon ederken ellerim titriyordu. Evde eşyalar gelişigüzel kaybolmaya devam ediyordu. Yatağımın yanındaki abajurun da yok olduğu ve Ari’nin bizi koruma altına aldığı günden bugüne kadar sadece altı ay geçmişti! Artık o da mı bizi koruyamayacaktı? Nilgün Hanım gibi, onun da mı elinden gelen bu kadardı? Yine mi çaresiz ve savunmasızdık?

“Artık sizi koruyamıyorum, Stella!” dedi Ari. “Bu durum gerçekten beni aştı. Bu yaşanan son olay, ne yazık ki uzun zamandır olmasından korktuğum bir şeydi. Bu tip bir şey bekliyordum zaten. Çünkü artık onları engelleyemiyorum. Mutlaka bir şeyler yapmalısın. Yoksa !... ”

“Yoksa ne Ari? Ne olur, söyle! Yoksa ne olacak?”

“Dün geceki sadece bir uyarıydı!” dedi Ari, üzgün bir ses tonuyla. “Onları durduramazsak sonunda kan ve ölüm görürüm!”

Çıldırarak üzereydim. Artık ne böcekler, ne kayıp eşyalar, ne de var olduklarını hatırlatmak için yıllardır evime bıraktıkları güller; hiçbir şey, hiçbir şey önemli değildi! Zaman içinde onlarla yaşamaya bile alışmıştık âdeta. Ama ya ölüm... Ölüm korkusuyla yaşanabilir miydi?

“Beni böyle kendi halime bırakma, Ari,” dedim. “Çok korkuyorum. Bana ne yapmam gerektiğini söyle, yalvarırım.”

“İlk uçağa atlayıp İsrail’e gel,” diye önerdi Ari. “Burada bu konuyla ilgili birkaç bilgi ile tanıştıracığım seni. Hep birlikte ne yapmamız gerektiğine karar veririz.”

Ertesi gün işe gidip, Tina’ya, kendisine izah edemeyeceğim bir sorunum olduğunu, bu nedenle birkaç gün İsrail’e gitmem gerektiğini söyledim. Normal şartlarda ondan bunun için izin istemem gerekirken, benim bunu yapacak lüksüm yoktu. “Gitme,” deseydi de gidecektim zaten. Her ne pahasına olursa olsun hayatımızı korumak uğruna her şeyi yapmaya hazırdım.

Tina’yı zor durumda bırakmış olmama rağmen, bana son derece anlayışlı davranmış ve sorularla beni sıkıştırmamıştı. Aynı hafta İsrail’e uçtum.

“Neden ben?” dedi haham, beni daha da şaşırtarak. “Neden benim evimde böyle şeyler yaşanıyor?” diye kendine binlerce kez sorduğundan eminim. Ama sadece sordun ve cevabını bulmak için kendini hiç zorlamadın. Kaçmak ve her seferinde unutmaya çalışmak sana daha kolay geldi sanırım. Ama artık kaçmanı değil, düşünmeni ve bir cevap vermeni istiyorum. Neden sen?”

Tanrım, bu nasıl bir soruydu böyle? Artık ciddi bir algılama zorluğu çekiyordum. Kafam öyle doluydu ki. Ben boşaltmak is-

tedikçe, inadına dolduruyorlardı sanki. Hayır, yer kalmamıştı artık beynimde. En basit bir sözü bile anlayamayacak kadar doluydum.

Bu sorunun cevabını bilseydim burada olur muydum acaba? “Bilmiyorum, hiç bilmiyorum” diyebilirdim sadece.

Bir süre hepimiz sessiz kaldıktan sonra, bilge din adamı beni yerime çivileyen sözleri söyledi:

“Bunların hepsi,” dedi bakışlarını gözlerime dikerek, “senden kaynaklanıyor!”

Büyük umutlarla gittiğim haham, gözlerimin içine bakarak bunları söylediğinde, kendimi ne kadar çaresiz, ne kadar da aciz hissetmiştim.

Bundan tam beş yıl önce Ari de bana aynı şeyi söylediği zaman, durumu çok farklı algılamış, bana iki kişilikli olduğumu söylemeye çalıştığını sanarak paniğe kapılmıştım. İki tane Stella, birbirinden habersiz iki kadın. Bir tanesi yuvasını, çocuklarını canı pahasına korumaya çalışırken, diğeri her şeyi bir anda yıkmaya çalışan kötü Stella! Ben bu korkuyu yaşarken, “Boşuna endişeleniyorsun,” diyerek, âdeta beni rahatlatmış gibi sözlerini şöyle tamamlamıştı:

“Senden kaynaklanıyor derken, bir önceki hayatını kastetmiştim.”

Senden kaynaklanıyor!

Tanrım, ne kadar kötü bir sözdü bu! Benden kaynaklanan hiçbir şey aslında benim isteğim doğrultusunda gerçekleşmiyordu. Bir önceki hayatımdan söz etmişti bana. Yarım kalan bir şeylerden, hesaplaşmalardan filan. Bütün bunlara nasıl inanmamı bekliyorlardı benden? Reenkarnasyon olayını kim ispatlayabilirdi ki? Hele bana...

Peki, yıllardır yaşadığımız doğüstü olayların, sonuna kadar adlandıramadığım, hayatımızı allak bullak etmiş kâbus gibi koskoca on yılın cevabını nasıl bulacaktım? Medyumların koruması altında geçen bütün bu yılların hesabını kime soracaktım? Ve artık “Ben bile sana yardım edemem,” diyerek bizi yüz üstü bırakan Ari olmadan, ben ne yapacaktım?

Bundan beş yıl evvel, “bize zarar verebilirler mi” diye sordu-

ğumda, “Şu anda böyle bir tehlike olduğunu sanmıyorum” diye cevap vermişti. Demek ki artık her şey olabilirdi ve dediği gibi anemle oğlumun yaşadıkları sadece bir “ikaz”dı!

Ben reenkarnasyona inanmadığımı alaycı bir tavırla söylerken, Ari son derece ciddi bir ses tonuyla bana bugünlere geleceğimi ima ediyordu aslında.

“Bu söyleyeceğimi sakın unutma, Stella,” demişti. “Bugün reenkarnasyona inanmayabilirsin ama bir gün, bunun gerçek olduğuna inanacaksın. Bunu yaşayarak anlayacaksın!”

Artık ben her şeye hazırdım. Evet her şeye! Bu yaşıma kadar olan bütün inançlarım yıkılmıştı. Aynen Ari’nin dediği gibi. Yaşayarak birçok şeyi öğrenmiştim ve bir önceki hayatımı da öğrenecektim. Ama nasıl? Bu konuda bana kim yardım edecekti?

İstanbul’a geri döndüğümde, kesin kararımı vermiştim. Bir an önce hipnoza girecek ve bir önceki hayatımı öğrenecektim. Bunu kimin yapacağını ise henüz bilmiyordum.

Bir arkadaşımın kuzeni olan Kolet’le tanışmamın tesadüf olmadığından kesinlikle emindim. Onu tanımam gerekiyordu çünkü. Bu derece ihtiyacım olduğu bir anda tanışmamız ise, tamamen Tanrı’nın bir yardımındı bana. Astral yolculuk yapmak, tüm sorunlarımızdan kurtulmak için onunla tanışmam gerekiyordu. Ve ben buna hazırdım artık.

Kolet’le uzun bir süredir Internet aracılığıyla konuşuyorduk. Medyumluğunun yanı sıra, numeroloji, astroloji ve grafoloji alanında ciddi araştırmalar yapmıştı. Benim sorunlarımı öğrendiği zaman, bana mutlaka astral yolculuk yapmam ve geçmişime dönmem gerektiğini, o da söylemişti. Birkaç hafta sonra Türkiye’ye geleceğini ve eğer ben istersem bana yardım edebileceğini söylediğinde, artık düşünmem gereken bir şey kalmadığını anlamıştım. Evet kararımı vermiştim artık.

Geçmişimi mutlaka öğrenmeliydim!

8 Haziran 2000

Kızım Jessica ile birlikte Büyükada'ya giderken, yolda ağzımızı bıçak açmıyordu. İkimiz de son derece sakin görünmeye çalışıyorsak da, birbirine sıkıca kenetlenmiş olan ellerimiz, duygularımızın sessiz birer ifadesiydi.

Ne pırıl pırıl ışıldayan güneş ne de her zaman seyretmeye doyamadığım deniz, o gün bana herhangi bir şey ifade ediyordu. Bu vapur yolculuğunun sonunda beni nelerin beklediğini düşünmekten, öylesine bunalmıştım ki sabahın ilk saatleri olmasına rağmen kendimi yorgun hissediyordum.

Kolet sorunlarıma yardımcı olmaya çalışıyor ve o da tek çarenin hipnoz olduğunu söylüyordu. Kolet'in üç haftalığına Türkiye ye gelmesi kesin kararımı vermeme yardımcı oldu. Hipnozu bana onun yapmasını istiyordum. Öğreneceklerimden korktuğum kadar, uyuyup uyanıfınama endişesi de taşıyordum. Fakat Kolet'in söyledikleri beni bu açıdan epey rahatlatmıştı.

"Sana yapacağım şey hipnoz değil," demişti. "Bunun adı astral yolculuk. Bu seansı uygularken tamamen kendinde olacaksın. Onun için korkmanı gerektiren hiçbir şey yok. Yeter ki bunu gerçekten iste, korkma ve bana güven."

Evet, ona güveniyordum. Güvenmekten başka çarem de yoktu zaten. Ya sonra? Sonra ne olacaktı? Hayatımı, "yazsam kitap olur," denilen o sıradışı hale getirip, altına da imzamı atacaktım ama dediklerini yapmalıydım, başka çarem yoktu!

Boş gözlerle denizi seyrederken, bu yaşadığımız on yıl gözlerimin önünden akıp gitsin istiyordum; su gibi akıp gitsin, kuru-

yunca hiçbir leke, hiçbir iz bırakmasın. Kafamdaki onca soru, yüreğimdaki onca sıkıntı önümde kocaman bir boşluk yaratmıştı. Boş gözlerle denizi seyrediyordum.

“Anneciğim çok mu korkuyorsun?”

Kızımın o tatlı sesi ile âdeta derin bir uykudan uyanmış gibiydim. Korktuğumu ona söylemeli miydim? Henüz yirmi bir yaşındaydı ve ben asıl onun korkmasını istemiyordum. Aslında böyle bir günde benimle gelmesini ve yaşayacaklarıma tanık olmasını hiç arzu etmemiş, ancak onun ısrarlarına karşı koyamamıştım.

Jessica benim sadece kızım değil, arkadaşım, sırdaşım, en önemlisi akıl hocamdı. Hayatımda hiç kimseye güvenmediğim kadar ona güvenir, fikirlerine saygı duyardım. Güzel kızıyla her zaman gurur duydum ve ömrümce bu gururu taşıyacağım.

“Evet bebeğim, korkuyorum,” diye cevap verdim. “Nedenini tam olarak bilemiyorum, ancak içimde fırtınalar kopuyor. Geçmişimle ilgili öğreneceğim şeyler bugünkü hayatımızı nedenli etkileyecek ve gerçekten sorunlarımızı halledebilecek mi, çok merak ediyorum.”

“Anneciğim ne olur olumlu düşünmeye çalış,” dedi Jessica. “Görüşüğün bütün bu insanlar astral yolculuğun tek çözüm olduğunu söylediler. Onlara güvenmelisin. Senin için ne kadar zor olduğunu ve korkularını anlayabiliyorum. Fakat bugünden sonra her şeyin yoluna gireceğini ve o kötü günleri birlikte unutacağımızı düşünürsen, o zaman senin için bugünü atlatmak çok daha kolay olacak.”

“Haklısın güzelim,” dedim, gülümsemeye çalışarak. “Ben biraz abartıyorum galiba. Hem neredeyse adaya gelmek üzereyiz. Bir an önce şu saçma sapan korkularımdan kurtulmam ve astral yolculuk fikrine kendimi alıştırmam gerek. Biliyorsun, Kolet başarılı olabilmesi için, ona güvenmem ve korkmamam gerektiğini söyledi.”

“Evet anne, o zaman lütfen biraz toparlanmaya çalış.”

“Neden içimden bir ses aslında hiç göstermemeye çalışıyorsan da, senin de korktuğunu söylüyor acaba?”

“O ses doğru söylüyor anne,” dedi Jessica, mahcup bir ifadeyle. “Ben de korkuyorum. Gerçeği söylemem gerekirse, aynı senin

gibi ben de dün gece hiç uyuyamadım. Aslında benim endişem bugün değil, yarınlar! Senin ne kadar hassas bir insan olduğunu biliyorum. Bu yüzden, bir önceki hayatınla ilgili öğreneceğin gerçeklerden kurtulamayıp, onları bugüne taşımandan korkuyorum. Bir şeyleri halletmek uğruna, senin psikolojik sorunlar yaşamamı istemiyorum. Her ne öğrenirsen öğren, seni etkilemesine izin verme. O hayatın artık sana ait değil. O hayatta sen, sen değildin... Sen, benim annem değildin. Ve ben neşeli, hayat dolu annemi hiçbir şey uğruna kaybetmek istemiyorum. Tabii ki babam ve kardeşim de istemez. Bunu bizim için başarmalısın anne.”

Günlerdir içimi kemiren bütün bu düşünceleri kızımın ağzından duymak beni hıçkırıklara boğmuştu. Sarılmaya, öpmeye doyamadığım bebeğim, nasıl bu kadar büyümüş, bu genç yaşında nasıl bu kadar olgunlaşmıştı? Gözyaşlarımı silmeye çalışırken “Ne olur, söz ver bana anne,” diye yalvaran kızıma, kendime güvenmeden nasıl söz verebilirdim?

“Canım benim,” diyebilirdim sonunda, “bu konuda sana ancak elimden geleni yapacağıma dair söz verebilirim. Sizin yardımınızla bunu başarabileceğimi biliyorum. Haydi bebeğim, artık iniyoruz. Biraz çabuk hareket edelim. Biliyorsun, ilk önce Kolet’i kuzeninin evinden almamız gerekiyor. Daha sonra bir faytona binip teyzenin evine gideceğiz.”

Artık Büyükkada’ya gelmiştik. Yol boyunca kızımla yaptığımız konuşmalar kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıştı. Vapurdan inerken, benim için gerçek bir tutku olan denizin kokusunu iyice içime çektim. Sanki derin bir nefes alsam, beynimdeki her şey uçup gidecek ve açılan yeni yerlerde yeni hayatlar, yeni umutlar beslenecekti.

Kendimi çok daha iyi hissediyordum artık. Tatlı bir tebessümle elimi tutan kızıma, gülen gözlerimle karşılık verdim. Artık ikimiz de bu bilinmezi yaşamaya hazırдық. Günlerdir stres dolu bir bekleyişten sonra, çocuklar gibi neşe içinde, şakalaşarak vapurdan inebilmemizi kızım Jessica’ya borçluydum.

Sanırım ikimizin de aklında artık sadece tek bir soru vardı:

On yıllık esrarengiz hayatımız, acaba bugünden sonra normale dönebilecek mi?

Büyükada, çocukluğumun en yaramaz arkadaşı, en hakikisi, en vefalı...

Buraya her gelişimde içimi aynı heyecan kaplıyor, çocukluğumun, gençliğimin en güzel anıları yeniden hafızamda canlanıyordu. Doğduğum günden evleninceye kadar, bütün yaz tatillerimi hep bu adada geçirmiştım. Her bir sokağında, her bir köşesinde benden bir şeyler vardı. Aradan çok uzun yıllar geçmiş olmasına rağmen, bugün gibi hatırladığım, hatırlarken aynı duyguları, aynı coşkuları yüreğimde hissettiğim, unutmadığım, unutamadığım ve unutmak istemediğim anılarımın hepsi buradaydı.

“Daldın gittin anne, ne düşünüyorsun?” diye sordu kızım.

“Çok eskilere gittim Jessica,” diye cevap verdim. “Buraya her geldiğimde böyle oluyorum ben. Şu gördüğün saat var ya; her akşam üstü iş dönüşü, babamın vapurdan çıkışını burada bekledim. Onca kalabalığın içinde uzaklardan babamın geldiğini gördüğüm zaman, nasıl heyecanlanırdım bilemezsin. Ona sarılmak ve geçirdiğim günü ona yol boyunca anlatmak için sabırsızlanırdım. Gece saat dokuz olduğunda ise yine burada, saatin önünde arkadaşlarla buluşur, birlikte ne yapacağımıza karar verirdik. Anlatamayacağım kadar güzel günlerdi onlar.”

Kolet’i almaya giderken faytona binmek yerine, ikimiz de yürümeyi tercih etmiştik. Küçük bir çocukken koşuşturduğum bu sokaklarda kızıyla el ele yürümek öyle güzeldi ki. Aynen bundan birkaç ay önce yağmurlu bir kış günü teyzemin oğlu Hayim’le birlikte adaya gelip, hatıralarımızı andığımız o gün olduğu gibi...

Aslında anlatmak istediğim o kadar çok şey vardı ki. Uzun yıllardır yaşadığımız olumsuzluklara rağmen, unutamadığım onlarca anım, beni hayata bağlıyorlardı âdeta. Geçmişimle bağlarımı koparamıyordum; hâlâ vazgeçemediğim, orıu okşarken hayallere daldığım kızıl saçlı bebeğim gibi.

Kızım beni anlamıştı. Gözlerime “Anlat anne, paylaş benimle,” der gibi bakarken, biraz sonra yaşayacaklarımdan beni koparıp, geçmişime gitmem için yardım ediyordu bana.

“Sabahları arkadaşlarla birlikte Anadolu Kulübü’ne denize gider, neredeyse bütün günümüzü orda geçirirdik,” diye anlatmaya başladım. “Denize tutkum o derece büyüktü ki babam beni ‘denizkızı’ diye çağırırdı. Geceleri ise mutlaka açık hava sinemasına gider, eğlencelerin en büyüğünü orda yaşardık. Ne filmin konusu ne de insanlara verdiğimiz rahatsızlık bizi ilgilendirirdi; alabilirdiğine şamata yapardık. En büyük zevkimiz ise, gazoz şişelerinin içine beyaz leblebileri doldurup, iyice salladıktan sonra havaya fıskırtmaktı. Aslında bu şımarıkça ama çocuksu eğlencemiz büyükleri ne kadar rahatsız etse de, hiçbir zaman şikâyetçi olmazlar ve daima anlayışla karşılardı.”

“Hepsi bu kadar mı anne?” dedi Jessica. “Anlatmak istediğin başka bir şey yok mu? Mesela Doğan, onu neden anlatmıyorsun? Burada, adada tanıştığınızı söylemiştin bana daha önce.”

“Anlatmamak değil güzelim, neden anlatmayayım ki?” diye karşılık verdim kızıma. “Küçücük bir genç kızken yaşadığım ilk ve gerçek aşkı ne senden ne de başka birinden gizledim. Hatırlıyorum, sen de ilk aşkını benimle aynı yaşlarda yaşamıştın. Küçücük kalbinin pır pır edişi ve heyecanın yüzüne öyle yansırıyordu ki! Bayılıyordum senin o haline; öyle tatlı, öyle saftın ki! Seni sıkıştırdığım zamanlar, mahcup mahcup onu bana anlatırken, beni ta yıllar öncesine götürdüğünü hiç bilmiyordun tabii. Biliyor musun bebeğim, sanırım hep böyle oluyor. Hayat sana ne getirirse getirsin, ilk aşklar hep özel olarak kalıyor.”

Kızımın daha fazlasını anlatmamı beklediği her halinden beliydi. Ben ise zaten anlatmaya öyle hazırdım ki. O gün nedense bir duygu seline kapılmış, sürükleniyor, sürükleniyordum.

“Doğan’ı tanıdığımda henüz on dört yaşındaydım,” diye devam ettim. “İlk başta sıradan bir arkadaşlık olarak başlamıştı her şey. Daha sonra ise adlandıramadığım bir şeyler olduğunu anlamıştım. Ali’ye hissettiğimden çok daha farklı bir duyguydu bu. Henüz çok küçüktüm ve aşkın ne demek olduğunu bilmem imkânsızdı. Bu gibi duyguları ancak büyükler yaşayabilir ve çekin-

meden itiraf dahi edebilirlerdi. Bütün bunları biliyordum. Ancak ya benim Doğan'a karşı hissettiklerim? Onun yanındayken gözlerine bakamıyor, onu göremediğim zaman ise içimden ağlamak geliyordu. Hayat sadece o varken bir anlam taşıyordu benim için. Hayim'e bu duygularımı anlattığım zaman, alaycı bir gülümsemeyle verdiği cevap belki de ilk defa gerçeği anlamamı sağlamıştı.

“Âşık mı oldun yoksa?”

“Evet ben gerçekten Doğan'a âşık olmuştum. O benim ilk aşkımdı ve asla onu unutmayacağımı çok iyi biliyordum. Benim için bu kadar önemli olan bu sırrımı kimsenin duymaması gerekiyordu. Çünkü yaşım küçük olsa dahi duygularıyla alay edilmesine tahammül edemezdim.

“Ya Doğan?... Ben de onun için farklı mıydım? Yoksa onun için sadece sıradan bir arkadaş mıydım? Halbuki beni biraz olsun sevmesini, o içimi ısıtan bakışların sadece beni görmesini ne kadar isterdim...”

Ben anlatırken, bir yandan da yürümeye devam ediyorduk; Jessica, yüzündeki ifadeden de açıkça belli olan bir ilgiyle beni dinliyordu.

“Bir gece her zamanki gibi sinemaya gitmiştik. Biz içeri girdiğimizde ışıklar kapanmış ve fragmanlar başlamıştı bile. Yerler numarasız olduğu için, rasgele bir yerlere oturmaya çalışmıştık. Doğan sıranın başında durmuş, hepimize geçmemiz için yol veriyordu. Ben de arkadaşların arkasından, sıranın sonuna doğru ilerliyordum ki bir anda Doğan'ın sözleriyle kanımın çekildiğini hissettim.

“Stella, benim yanımda oturmak ister misin?”

Jessica neşeyle güldü.

“Sevinçten ölebilirdim,” diye devam ettim. “Bu kadar kişi varken, o benimle yan yana oturmayı tercih etmişti. Bir an ne demem, ne yapmam gerektiğini düşündüğümü anımsıyorum. Hemen kabul edersem ona olan duygularımı anlar mıydı acaba? Yoksa kabul etmemem, biraz nazlanmam mı gerekiyordu?”

“Haydi çocuklar oturun artık, göremiyoruz!” diye şikâyetler başlamıştı.

“Arkalardan gelen bu sesle daha fazla düşünmeden, Doğan'ın

yanına oturmuştum. Zaten bütün kalbimle bunu arzu etmiyor muydum?”

Jessica yine güldü. Bu kez ben de ona katıldım.

“En nihayet film bitmiş, sinemadan çıkmıştık. Herkes birbirine veda etmiş ayrılırken, yakın oturduğumuz için yola birlikte devam etmiştik. Aslında sinema onun evine çok yakındı ve beni bırakmak için yolunu değiştirmesi gerekiyordu.

“Benim için yolunu uzatma, ben yalnız da gidebilirim,’ demiştim.

“Hayır, benim için fark etmez, hem yolda da biraz konuşuruz,’ diye cevap vermişti.

“Bana söylemek istediği bir şey mi vardı acaba? Mesela Ali’nin dediği gibi ‘benimle çıkar mısınız?’ diye sormasını ne kadar istemiştim.

“Benim evimin yokuşuyla kesişen bir başka yokuş daha vardı. Çok sık ağaçlarla kaplı olan bu sokak bana huzur verdiği için, bu yolu çok sık kullanırdım. Geceleri ise karanlık olduğundan, ağaçların arkasında gizlenen sevgililer olduğunu bilir, ancak o tarafa bakmaz, yolumuza devam ederdik. O gece de işte aynı yoldan gidiyorduk. Ve her nedense Doğan’la oradan geçmek beni rahatsız etmiş, çok utanmıştım.

“Eve varıncaya kadar, bir sürü şeyden konuşmuştuk. O konuşuyor, ben ise sürekli, onu ne kadar çok sevdiğimi düşünüyordum. Eve varıncaya kadar hep bekledim. Ama o, beklediğim soruyu sormadı bana. Kapının önüne geldiğimizde, teşekkür edip ayrılmak üzereyken, ona uzattığım elimi bırakmayıp, uzun bir süre gözlerimin içine bakmıştı. Her zaman gülen gözleri bu defa gülmüyor, bir şeyler söylemeye çalışıyordu sanki.

“İlk defa bu kadar uzun bir süre el ele tutuşuyorduk. Bakışları gibi sıcacık olan elleri, içimi yakıyordu sanki Ne kadar zaman öylece bakıştığımızı bilemiyorum. Belki de sadece birkaç saniye sürmüştü ama her şeyi anlamama yetecek kadar uzundu bu süre benim için.

“O da beni seviyordu. Bundan emindim artık. Evet bunu onun ağzından duymak istemiştim ama belki bir gün... bir gün bu da olacaktı. O anda sadece gözlerimizle konuşmak bize yet-

mişti galiba. Zamanı durdurmak mümkün olsaydı, sonsuza kadar o anı yaşamak isterdim.”

“Anne, bu çok romantik,” dedi Jessica, yüzüme hülyalı gözlerle bakarak.

“Küçücük yaşlardan beri, yaşadığım aile sorunlarından ve babamı kaybetme korkusu yüzünden, çok gece yatağımda ağladığımı bilirim,” diye devam ettim. “Mutluluktan ağlamak ise ilk kez başıma gelmişti. Sabah uyandığımda, yaşadıklarımın sadece bir rüya olduğunu anlamaktan korkuyor, bu yüzden hiç uyumak istemiyordum. Ya da uyuyup, bu rüyadan hiç uyanmamak.

“Ama bu bir rüya değildi. Ertesi sabah ve onu izleyen bütün sabahlarda beni sevgiyle bekleyen biri olduğunu biliyordum. Her geçen gün ona olan sevgim ve hayranlığım büyüyor, onu görmemeye dayanamıyordum. Artık hiç kimseden birlik-teliğimizi gizlemeye gerek duymuyor, duygularımızı dolu dolu yaşıyorduk. Bana ‘güzel gözlüm’, ‘elma yanaklım’ demesi o kadar hoşuma gidiyordu ki... Bizi birbirimize daha da yakınlaştıran bir şarkımız da vardı artık. ‘Sympathy’... Bu şarkıyı dilimizden düşürmüyor, hatta melodisini ısıklık olarak da kullanıyorduk. ‘Sympathy’ o demektir. ‘Sympathy’ ben demektim. ‘Sympathy’ biz demektik...”

“Stella, bugün benden mısır almayacak mısın?”

Arka taraftan gelen bu ses, beni yıllar öncesinden aniden gerçek hayata geri döndürmüştü. Şaşkın bir ifadeyle sese doğru baktım. Karşımda bana gülümseyerek bakan, uzun boylu kaytan bıyıklı bu adam, anılarımdan fırlamış gibiydi âdeta. Yıllar sonra Hasan ağabeyi tekrar görmek beni çok heyecanlandırmıştı.

Kim olduğu önemli değildi, onu öpmem yakışık alır mıydı bunu da bilemiyordum ama içimden ona, anılarıma sarılmak geliyordu. Frenlemek zorunda kaldığım birçok duygum gibi bunu da yapmak yerine, sadece sözlerimle onu görmekten aldığım hazı anlatmaya çalıştım.

“Hasan ağabey! Seni gördüğüme ne kadar sevindiğimi anlatamam,” dedim. “Yıllar seni hiç değiştirmemiş. Hep aynısın.”

“Sen de değişmemişsin, Stella,” diye cevap verdi Hasan ağa-

bey. “Sana baktığımda hâlâ o yaramaz kızı görüyor gibiyim. Halbuki artık o çocuk büyümüş ve yanında boyunca kızı var. Buna inanmak öyle zor ki.”

Elimi Jessica’nın omzuna atarak yanıma çektim. “Seni kızım Jessica’yla tanıştırayım, Hasan ağabey.”

“Biliyor musun, eğer Jessica’yı tek başınayken görseydim, senin kızın olduğunu hemen anlardım,” dedi Hasan ağabey. “İnan bana. Bir insan annesine ancak bu kadar benzeyebilir.”

Her zaman yapmış olduğu gibi ikramına “hayır” diyememiştim. Özellikle bugün bunu hiç yapamazdım. Böyle nostaljik bir günde her şey aynen eskisi gibi olmalıydı.

Hasan ağabeyin ikram ettiği mısırları yiyerek yolumuza devam ettik.

Ablamın evine vardığımız da sakın görünmeye çalışıyordum. Yol boyunca Kolet bizi rahatlatmak için elinden geleni yapmıştı. Güler yüzü, sevimli konuşması ve pozitif elektriği ile dünya tatlısı bir kadındı.

Dokuz aydır kapalı olduğu için ev çok havasızdı. Pencerelemi açtım. Sadece yazları birkaç ay kullanılan bu eve kışın ağır ve kasvetli havası hâkimdi. Gizemli ve yalnız bir ev... tıpkı benim yüreğimde hissettiklerim gibi... Pencerelemi açınca eve temiz hava doldu. Kızıma ve Kolet’e belli etmemeye çalışsam da heyecandan dudaklarımın titremesine engel olamıyordum.

Hemen mutfağa geçerek kahve hazırlamaya başladım. Heyecanımı bastırmam için düşünmeye ihtiyacım vardı. İçeriden kızımın ve Kolet’in sesleri geliyordu. Jessica, beni bekleyecek kadar sabredememiş, aklını kurcalayan soruları sıralamaya başlamıştı bile. Onun bu heyecanı beni daha fazla tedirgin ediyordu. Yaşayacaklarıma tanık olmasının ne kadar doğru olduğundan hâlâ emin değildim.

Acaba arkadaşım Mine’nin sözünü dinleyip onunla mı gelme-

liydim? Ya da Mine'nin dediği gibi bu astral yolculuğa hiç mi çıkmamalıydım?

“Canım, hayatını daha da zorlaştıracaksın, bence hiç böyle bir şeye girişme,” demişti.

Acaba haklı mı? diye düşünmedim değil ama hayır!... Bu benim isteğim olan keyfi bir şey değildi; bunu yapmak zorundaydım.

“Kolet, sormak, öğrenmek istediğim o kadar çok şey var ki, nereden başlayacağımı bilemiyorum,” dedim.

“En başta sakın olmalısın,” diye karşılık verdi Kolet. “Yoksa zaten bu seansta başarılı olamam. Bunu sana daha önce de söyledim. İstediyin her şeyi sorabilirsin. Saat daha çok erken, başlamak için yeterince vaktimiz var.”

Aslında ne soracaktım ki? Bana ne derse desin, bugün yaşanacak olan yaşanacak ve sonucunu görecektim. Hiçbir şeyden kaçışım yoktu. Kolet'in beklentili bakışıyla benim için en önemli olan şeyi sormaya karar verdim.

“Pekâlâ,” dedim. “Nasıl ifade edeceğimi bilemiyorum. Aslında ben bugüne kadar reenkarnasyona bile inanmıyordum. Şimdi ise yapacağın bu seansta bir önceki hayatıma döneceğimi söylüyorsunuz. Bu benim bugüne kadar olan inançlarıma öyle ters geliyor ki.”

“Bak Stella, sanırım beni yanlış anladın,” dedi. “Ben sana mutlaka bundan önceki hayatına döneceğini söylemedim. Daha önce yaşamış olduğun bir hayata dönebileceğin gibi, bu hayatından da bir kesit anlatabilirsin. Geçirdiğin son on yılı biliyoruz. Bu olaylar sence, kaç ailenin daha başından geçmiştir? Yaşadığın bu doğüstü olaylar, sıradışı hayat normal mi sence? Peki bunların bir nedeni olması gerekmez mi?”

“Astral yolculuğa gelince,” diye devam etti Kolet, kahvesini yudumladıktan sonra. “Hipnozdan tek farkı, uyumayacak olmandır. Tamamen kendinde olacaksın. Sadece ruhunla bedeninin ayrıldığını hissedeceksin. Nerede olduğunu ve sana ne yaptığının bilincinde olacaksın, ancak her şeyin farkında olmana rağmen, sen çok eskileri bugün gibi yaşayacaksın. Bu tip seanslar, insanların zamanında yaşadığı ve bunları hatırlamayı redde-

dip sadece bilinç altına sakladığı olayları ortaya çıkarır. Bu nedenle, bugün senin hangi hayatından ve ne anlatacağını ben bilemem. Ümit ediyorum ki önemli ipuçları yakalar ve sana yardımcı olabilirim.”

“Bu seans ne kadar sürecek Kolet?” diye sordum.

“Bunu bilmiyorum, sen ne kadar anlattıysan. Bir saat de sürebilir, birkaç saat de. Tabii önemsiz yerlerde müdahale edip sana zaman atlatayım.”

“Nasıl yani? Anlamadım.”

“Sana o an gördüklerini sorduğumda, anlatacağın şeyler bana ilginç gelmezse, ‘Aradan bir gün geçti şimdi neredesin? Ne yapıyorsun?’ diye sorabilirim. Ve sen atladığın o zaman dilimini hiç bilmeyeceksin. Sadece bana anlattıkların kalıcı olacak.”

“Kalıcı olacak derken, daha sonra da hatırlayacak mıyım?” diye sorularıma devam ettim; sanki anlattıklarından bir şey anlıyormuşum gibi.

“Evet, tabii ki çok net bir şekilde her şeyi hatırlayacaksın.”

Daha ne sormam gerektiğini bilemiyordum. Artık kendimi hazır hissediyordum. Hazır ve istekli!

“Ben hazırım Kolet!” dedim sonunda. “Kahven bittiyse, başlayalım istersen.”

“Tamam canım,” dedi. “Yalnız üstüne çok rahat bir şeyler giymeni istiyorum. Bu seans zarfında kendini iyi hissetmelisin. Konsantrasyonun bozulmaması için bu çok önemli. Bir süre yaktaktan kalkmayacağımı düşünürsek, su ve tuvalet ihtiyacını şimdi gidermen iyi olacaktır. Hiçbir şey seni sıkmamalı ve dikkatini dağıtacak tek bir ses bile olmamalı. Bu nedenle evde yalnız olmamız çok iyi oldu.”

“Anlıyorum Kolet.”

“Sana gelince Jessica!” dedi Kolet, kızıma dönerek. “Belki de saatlerce sürecek olan bu seansta hiç konuşmamalısın. Öksürmen bile her şeyi bir anda mahvedebilir. Annenin anlatacağı şeyler belki seni çok şaşırtacak, üzecek, hatta belki de çok korkutacak. Bu durumda hiçbir tepki vermemen gerekiyor. Odada yokmuşsun gibi sessiz olmalısın. Bunu yapabileceksen gel ama kendine güvenmiyorsan lütfen salonda bekle.”

“Merak etme Kolet, bunu yapabilirim. Ne olursa olsun annemin yanında olmak istiyorum.”

Ablamın dolabından bulduğum şort ve tişörtü aceleyle üstüme geçirdim. Uzun saçlarımı tepeden topladım. Hava iyice ısınmıştı. Az önceki dudaklarımın titremesi geçmiş, aksine her tarafımı ter basmıştı.

Yatak odası oldukça geniş ve ferah olmasına rağmen, bir an sanki boğuluyormuşum hissine kapıldım. Pencereyi araladım ve bütün tül ve güneşlikleri örttüm. Dikkatimin dağılmaması açısından ışığı bile açmamam gerekiyordu. Oda iyice loştu artık.

Yatağa uzandım. Jessica az ötede, sağ tarafımda kalan bir koltuğa oturdu. Kolet ise sol tarafıma, yatağa yakın bir yere, kendisi için bir sandalye hazırladı.

“Gözlerini kapat, Stella,” dedi, “ve sakın ben sana tamam dinceye kadar açma.”

Her söylediğine harfiyen uyuyordum. Gözlerimi kapatmadan önce kızıma baktım. Onun iyi olduğundan emin olmak istiyordum. Dünya güzeli kızım, o tatlı gülümsemesiyle “ben iyiyim” anne der gibiydi.

Gözlerimi kapatırken nedense içimden gülmek geldi. Anlamsız bir şeydi bu ama gerçekten kendimi tutamıyor ve gülüyordum. Benim bu ruh halim odanın gergin havasını dağıtmış olacak ki Kolet ve Jessica da gülmeye başladılar. Artık gerçekten iyiydim. Gülmek de ağlamak kadar insanı rahatlatıyormuş.

“Evet Stella, eğer hazırsan başlayalım,” dedi Kolet, sonunda. “Yalnız unutma; gözlerini hiç açmayacak ve sadece benim sorduğum sorulara cevap vereceksin. Bunun dışında konuşmanı istemiyorum.”

“Tamam Kolet,” dedim, “söylediklerini yapacağım, merak etme.”

Tekrar gözlerimi kapadım. Aslında hâlâ içimden gülmek geliyordu. Dudaklarımı ısırarak kendimi frenlemeye çalıştım. Derin bir nefes aldım. Hazırdım artık. Kolet’in ne yapacağını merakla beklemeye başladım. Hiç uyumadan, nasıl bir başka âleme dalaçaktım ki? Buna inanmak istiyor ama gerçeği söylemek gerekirse, çok fazla da inanamıyordum.

Bir süre hepimiz sessiz kaldık. Sadece Kolet'in üstümde dolaşan ellerini hissedebiliyordum. Başımdan başlayarak ayaklarıma doğru indiğini ve daha sonra bunu tekrar, tekrar, tekrar yaptığını anlayabiliyordum.

Bu şekilde ne kadar zaman geçmiş olduğunu biliyordum. Belki sadece birkaç dakika, belki de biraz daha fazlaydı. Gözlerim karanlığa iyice alışmış, vücudum ise son derece gevşemişti. Bilincim yerinde olmasına rağmen, korkularım dağılmış, kafamdaki soru işaretleri yok olmuştu. Hissettiğim tek bir şey vardı! Huzur!

"Kendini evinin kapısında hisset," dedi Kolet.

Başka hiçbir şey düşünmemeye gayret ettim. Heyecanla beklediğim yolculuk en nihayet başlamıştı. Kolet çok yavaş ve sakin bir ses tonuyla konuşuyordu. Aynen bir psikologun konuşması gibi huzur veriyordu bana. Artık Kolet'e konsantre olmalıydım. Yapmamı istediği şeyi düşündüm. Kendimi evimin kapısında hissetmek zor değildi.

"Şimdi evinin kapısındasın. Neler gördüğünü bana anlat."

"Kapının yan tarafında kalan çimenleri ve gül ağacını görüyorum," dedim, mırıltılı bir sesle. "Karşıda ise park etmiş birkaç araba var. Arabaların arkasında kalan yeşilliği görebiliyorum. Bütün ağaçlar çiçek açmış. Çimenler de büyümüş."

"Başka hiçbir şey yok mu?" diye sordu. "Binalar görünmüyor mu?"

"Evimin karşısında bina yok. Ulus ile Ortaköy'ü birbirine bağlayan kurumuş dere yatağını ve diğer yamacın üzerindeyse Ulus'un çeşitli sitelerini görüyorum."

"Peki, şimdi seni yavaşça yukarıya çıkarıyorum," dedi Kolet. "Evinin çatısına. Evet, şimdi evinin damındasın. Bunu hisset ve oradan gördüklerini bana anlat."

"Bizim apartman sadece dört katlı olduğu için, aşağıdaki ağaçları ve çiçekleri hâlâ görebiliyorum. Sadece daha uzak oldular bana. Karşımdaki binaları ve Ortaköy'e kadar uzanan dereyi ise artık çok daha net görüyorum."

"Arkanı dön," diye emretti Kolet. "Şimdi ne görüyorsun?"

Çatıdan arka tarafta neler görebileceğimi düşündüm. Sanırım artık hayal gücümün yardımına ihtiyacım vardı.

“Sadece binalar var,” diye cevap verdim. “Başka hiçbir şey göremiyorum. Çok kasvetli.”

“Pekâlâ! Tekrar önüne dön,” diye emretti. “Şimdi sana bir çift kanat takacağım. Kuş gibi hafiflediğini ve uçtuğunu hayal etmeni istiyorum senden.”

“Peki Kolet.”

“Evet, şimdi yavaş yavaş kanatlandığını ve uçmaya başladığını düşün. Az sonra gökyüzünde olacaksın. Aynen kuşlar gibi... huzurlu ve özgür.”

Uçtuğumu hayal etmek, kendimi evimin çatısında hissetmekten çok daha zordu. Kendimi böyle düşünmeye ve bunu yaşama-ya zorladım ve başardım. Sadece bir hayaldi bu. Gerçekte hissetmediğim bir şey.

“Artık uçuyorsun. Kendini nasıl hissettiğini söyle bana.”

“İyiyim!”

“Hepsi bu kadar mı? Sadece iyi misin?”

Daha ne olabilirdi ki?

“Evet bu kadar,” diye cevap verdim.

“Orası ne renk?” diye sordu.

“Siyah,” dedim.

“Başka bir renk görüyor musun?”

“Hayır, simsiyah burası.”

Nedense o an ilk kez kendimi kötü hissettim. Sanki Kolet’in beklediği cevap bu değildi. Başaramayacak mıydık acaba? Bu endişe ile konsantrasyonumun bozulduğunu hissettim. Bir anda iyice dağılmıştım. Konuşmamam gerektiğini bilmeme rağmen, gözlerimi açmadan, içimden geçenleri söyledim.

“Kolet, ben aslında uçtuğumu bile tam olarak hissedemiyorum. Sen öyle diyorsun diye, ben de öyleymiş gibi hayal ediyorum sadece. Aynı bir oyun gibi geliyor bana. Gözlerim bir süredir kapalı olduğu için de sadece siyah görmem çok normal. Seni yanlış yönlendirmek istemiyorum. Ben başaramayacağım galiba.”

“Yapma Stella,” diye çıkıştı Kolet, yumuşak bir sesle. “Lütfen konuşma ve hiçbir yorum getirme. Senin durumun son derece normal. Bir defada olacak şey değil bu. Defalarca deneyebili-

riz. Sen sadece sorularıma cevap ver ve gerisine karışma. Evet... tekrar başlıyoruz. Evinin kapısında hayal et kendini. Ne görüyorsun?”

Kolet’in bedenimde ve özellikle başımın üstünde gezinen ellerini hâlâ hissedebiliyordum. En baştan başlamıştık. Aynı sorular ve aynı cevaplar... Değişen hiçbir şey yoktu. Ve uçuğumu hayal ederken gördüğüm renk sadece siyahtı!

Bu aynı şekilde üç kez tekrarlandı.

“Orası ne renk?” diye sordu Kolet, dördüncü defasında.

“Siyah.”

“Başka bir renk görüyor musun?”

İlk kez Kolet’in sesi uzaklardan geliyordu. Oysa ki yanımda oturduğunu biliyordum. Kalkmış mıydı yoksa? Dikkatimin dağılmaması için bu düşünceleri kafamdan atmalıydım. Cevap vermek istedim ama bir an kendimi çok yorgun ve bitkin hissettim. Konuşamadım.

Gözüm karanlıklardaydı; düşüncelerim ise karmakarıştıktı. Anlayamadığım bir ruh haline bürünmüştüm. İsimlendiremediğim garip bir şeyler oluyordu bana. İnanılmaz bir şeydi bu ama ben gerçekten uçuyordum galiba. Veya uçuğuma iyice inandırmıştım kendimi. Bir yarım gökyüzünde kanatlanmış uçarken, öteki yarım yatakta âdeta bir külçe gibi yatıyordu.

Uyumadığımı, kendimde olduğumu çok iyi biliyordum. Hatta o anda *Jessica neler hissediyor? İyi mi?* diye bile düşünecek kadar bilincim yerindeydi.

Ama ben daha da emin olmak için yatakta bir hamle yaparak, âdeta silkinme ihtiyacı duydum. Korkunç bir şeydi bu! Kıpırdamıyor, parmağımı bile oynatamıyordum. Ruhum bedenimden ayrılmıştı ve vücudumun hiçbir yeri bana ait değildi sanki.

“Kolet, korkuyorum!” dedim usulca. “Bana bir şey oldu galiba. Hiçbir yerimi hissetmiyorum. Bu normal mi?”

“Evet, sakın korkma,” diye beni yatıştırdı Kolet, “her şey yolunda, hiç merak etme. Kaldığımız yerden devam edelim lütfen. Şimdi söyle bana orası ne renk?”

“Hâlâ aynı. Siyah! Ama bir şey var!”

“Ne var? Ne görüyorsan söyle bana.”

“Bir ışık görüyorum. Ama çok uzaklarda, gözümün ancak se-
çebildiği bir yerlerde bir ışık var.”

“Anlat, gördüğünü, hissettiğini anlat bana . Susma.”

“Çok ilginç bir şey bu. Işığı bir tek sağ gözümle görüyorum.
Üstelik bütün gözümle de değil. Sadece sağ gözümün kenarıyla.”

“Bu ışık nereden geliyor?”

“Bilmiyorum.”

“İyi düşün, mutlaka bilmelisin.”

“Bilmiyorum!”

“Pekâlâ, sana şöyle yardımcı olacağım. Güneş ışığı olabilir
mi?”

“Hayır değil!”

“Yıldız olabilir mi?”

“Hayır değil.”

“Peki ne o zaman?”

“Emin değilim ama sanırım bu gördüğüm ay ışığı.”

Anahtar sözcük buydu galiba: “Ay ışığı!”

Daha sonra Jessica’nın anlattığına göre, Kolet bu cevabımı
duyduğunda, Jessica’ya eliyle tamamdır gibi bir hareket yapmış.

“Pekâlâ,” dedi Kolet. “Artık yere inme zamanın geldi. Seni
ayaklarından yavaş yavaş aşağıya doğru çekeceğim.”

“Hayır!”

Benden çıkan sesi tanıyamamıştım. Böğürme gibi bir şeydi
bu. Belki de bir isyan, bir feryattı.

Kendimi toparlamaya, ses tonumu kontrol altına almaya ça-
lışarak daha yumuşak bir sesle bir kez daha “hayır” dediğimi ha-
tırlıyorum.

“Neden hayır?” diye sordu Kolet. “Neden aşağı inmek istemi-
yorsun?”

“İstemiyorum Kolet, yalvarırım beni aşağıya indirme. Burada
o kadar mutluyum ki.”

“Bana cevap ver Stella, neden aşağı inmek istemiyorsun?”

“İstemiyorum çünkü...”

Devam edemedim. İçimden ağlamak geliyordu. Hıçkırığa hıçkırığa
ağlamak istiyordum. Biraz sonra aşağı ineceğimi biliyordum ve
buna engel olamama düşüncesi beni deli ediyordu. Bu kadar ağ-

lamak isterken ağlayamıyor olmam da inanılmazdı. Göz pınarlarım mı kurumuştuyoksa? Yoksa...

Hayır, hiçbir şey anlayamıyordum!

“Evet Stella,” diye tekrarladı Kolet, “söyle, neden aşağı inmek istemiyorsun?”

“Çünkü aşağıda kötülükler var!”

“Korkma Stella, sen çok güçlüsün,” dedi Kolet, bana cesaret vermeye çalışarak. “Kimse sana zarar vermeyecek.”

“Hayır Kolet, çok korkuyorum,” diye itiraz ettim. “Ne olur beni indirme. Burada o kadar huzurluyum ki!”

“Şu anda astral yolculuk yaptığını biliyorsun değil mi?”

“Evet biliyorum.”

“O zaman neden yaptığımızı da biliyorsun. Bugünkü hayatını düzeltmek, yaşadığın sorunları bir daha yaşamamanı sağlamak için bazı gerçeklerle yüzleşmen lazım. Bütün bunları hatırlıyorsun değil mi?”

“Evet, hatırlıyorum.”

“Bu durumda aşağı inmen gerektiğini de anlaman gerek. Zaten senin yerin gökler değil. Ait olduğun yere git, Stella. Şimdi seni bacaklarından tutup ağır ağır aşağı çekiyorum... Ağır ağır çekiyorum... Ağır ağır çekiyorum... ve artık ayakların yere değiyor. Evet artık yerdesin...”

Bir süre sessizlik oldu.

“Bana nerede olduğunu söyle?” diye sorduğunu duydum Kolet’in.

İlk anda cevap veremedim. Nerede olduğumu anlamaya çalışıyordum ve sanki bilinçaltımda üst üste katmanlar açılıyor gibiydi.

“Stella, bana nerede olduğunu söyle,” diye tekrarladı Kolet.

“Ben...” dedim, zorlukla fısıldayarak. Sanki istemediğim birilerinin sesimi duymasından korkuyor gibiydim. “Ben... Fransa’dayım!”

II

“Ben... Fransa'dayım!”

“Hangi yıldasın?” diye sordu bir ses.

“1950.”

“Bana adını söyle.”

“Martine.”

“Kaç yaşındasın?”

“Otuz.”

“Şu anda nerede olduğunu ve ne yaptığını tüm detaylarıyla bilmek istiyorum.”

“Fransa'nın dar bir sokağında, kaldırımdaki yüksek duvara âdeta yapışmış halde yürüyorum. Biraz ilerideki iki kişiyi izliyorum. Onların ne işler çevirdiğini kesinlikle öğrenmem gerek.”

“Onları neden izliyorsun?”

“İzliyorum.”

“Sana kötülük mü yaptılar?”

“Hayır, onları tanımıyorum.”

“Tanımadığın insanları neden izliyorsun?”

“Benim işim bu. Ben dedektifim.”

“Evet, devam et.”

“Amacıma ulaşmak üzere olduğumu biliyorum. Galiba peşlerinde olduğumu anladılar ve yolun sonundaki büyük binaya girip kayboldular. Birkaç saniye ne yapmam gerektiğini düşündükten sonra eve dönüyorum.”

“Evini ve duygularını anlat bana.”

“Koskoca salonumda dağınık bir çalışma masasından başka hiçbir şey yok. Ama galiba bu kadarı bana yetiyor. Mobilya olmaması hiç umurumda değil. Ancak bu koca salondaki kasvet beni

boğuyor. Burası, insanların iş dönüşü koşarak gitmek istedikleri sıcak yuva tarifine hiç uymuyor. Burası sadece bir ev ve ben bu evde, güzel hiçbir şey hissetmiyorum. Sadece çalışıyorum.”

“Aradan bir gün geçti. Şimdi neredesin?”

“Sokaktayım, bir sokakta.”

“Dünkü sokak mı? Yine birilerini mi takip ediyorsun?”

“Hayır, dünkü değil, başka bir sokak burası. Kimseyi takip etmiyorum.”

“Peki ne yapıyorsun? Orada gördüklerini ve yaşadıklarını anlat bana.”

“Yeşillikler içinde, insana huzur veren, çok güzel bir sokak burası. Hem çok mutluyum hem de hüzünlü. Sokaktan bir ana okulunun bahçesini seyrediyorum. Gizlice, hiç kimsenin beni görmeesi gerek. İçim yanıyor.”

“Neden gizlice seyrediyorsun? İçeride kim var?”

“Orada bir çocuk var.”

“Kim bu çocuk? Adı ne?”

“Adı Jackie. O benim oğlum!”

“Oğlun kaç yaşında?”

“Daha üç yaşında.”

“Neden oğlunu dışarıdan seyrediyorsun? Yanına gitsene.”

“Hayır gidemem! Onu parmaklıkların arkasından seyredebilirim sadece. Sol tarafımda duran koca demir kapı bana kapalı. Oğlumu kucaklamam bana yasak. Onun ismini sadece mırıldanmaya hakkım var. Seslenemem, çünkü beni görüp üzülmesine dayanamam. O benim küçük oğlum, o benim bebeğim. Daha bana bu kadar muhtaçken mürebbiyelerin elinde büyümesi beni deli ediyor. Ona benim sevgimi verebilirler mi? Onu kucaklamak, sevip koklamak istiyorum. Ama içeriye giremem. Ona zarar verebilecek hiçbir şey yapamam ben. Onu öyle seviyorum ki.”

“Kim yasaklıyor oğlunu görmeni? Kocan mı?”

“Evet!”

“Kocanla boşandınız mı?”

“Hayır, ayrı yaşıyoruz.”

“Aradan bir hafta geçti, şimdi neredesin?”

Uzaktan gelen bu ses, bu komut beni oğlumdan koparmıştı.

Neden? diye bağırarak geldi içimden. Neden oğlumu seyredersen bunu yarıda kestim? Buna ne hakkın var?

Ama yapamadım. Bir robot gibi hissediyordum kendimi. Sadece verilen emre itaat etmeye programlanmış bir robottum sanki.

“Evimdeyim, çalışıyorum,” dedim.

“Eşinle neden ayrısınız? Sorun ne?” diye sordu ses.

“Ben ondan çok korkuyorum!”

“Neden korkuyorsun?”

“Bilmiyorum”

“Sana kötü mü davranıyor?”

“Hayır, bana çok iyi davranıyor.”

“Peki ya oğluna nasıl davranıyor?”

“Oğluna tapıyor o.”

“Kocan ne iş yapıyor?”

“O bir bakan!”

“Ayrılmaya nasıl karar verdiniz?”

“Onu terk ettim. Onunla kalamazdım.”

“Bu yüzden mi çocuğunu sana göstermiyor?”

“Evet, eve dönmediğim takdirde çocuğumu bana göstermekle tehdit ediyor ve o günden beri göstermiyor zaten. Ben de ondan gizli oğlumu uzaktan da olsa seyretmekle yetiniyorum”

“Ne kadar zamandır ayrısınız?”

“Bir yıl oldu.”

“Kocan neden ona dönmeni istiyor? Neden boşanmıyor senden?”

“Kocam aslında iyi bir baba ve bana sonsuz bir sevgiyle bağlı. Bana âşık olduğunu ve bensiz yaşayamayacağını söylüyor. Kıskançlığı tahammül edilmez bir halde artık. Birlikteyken onun yüzünden işimi bile yapamıyordum. Oğlumla tek başıma gezmeye çıkmam bile yasaktı. Beni herkesten, her şeyden kıskanıyordu ve bana yan gözle birinin baktığını görürse onu öldüreceğini söylüyordu. Onun için insan öldürtmek öyle basit bir şey ki! Kıskançlığından nefret ediyorum. Ondan bu kadar korkmasaydım, iğrenmeseydim, belki oğlum için onunla beraberliğimi devam ettirirdim ama artık bu mümkün değil.”

“Neden artık mümkün değil?”

“Hayatımda bir başka erkek var. Onunla belki de yaşanabilecek en masum, en büyük aşkı yaşıyoruz...”

“Kocan bunu biliyor mu?”

Yine o ses! Uzaktan gelen o ses sözümü kesiyordu. Sevgilimi anlatmama izin vermiyordu. Halbuki ben kocamdan konuşmak istemiyordum; sadece sevgilim hakkında konuşmak, sadece onu anlatmak istiyordum.

“Bilmiyorum,” diye cevap verdim.

“Kocan seni bu kadar kıskanıyor ve seviyorsa, onun duymasından korkmuyor musun?”

“Oğlum benden ayırdı. Bundan daha kötü bir şey yapamaz bana. Kocamın gerçekte bana âşık olduğuna da inanmıyorum. O sadece kaybetmeye alışık olmadığı için beni geri istiyor.”

“İlk başta kocanın sana sonsuz bir sevgiyle bağlı olduğunu sen söylemiştin.”

“Sevgiyi gerçekten bilen bir insan bir anneyi kuzucuğundan ayırabilir, bir masum yavruyu ana sıcaklığına hasret bırakabilir mi? Bir koca zorla karısının sevgisini kazanıp ona sahip olabilir mi? Ve o kadın bütün benliğiyle bir başka erkeği severken kocasının evini, yatağını paylaşabilir mi?”

“Aradan üç ay geçti. Şimdi ne yapıyorsun? Sana bir soru daha soruncaya kadar bütün yaşadıklarını ve duygularını anlat bana.”

“Çok mutluyum. Sevinçten içim içime sığmıyor. Az sonra küçük Jackie’ mi bana getirecekler. Nasıl olduğunu bilemiyorum, ancak bu sefer kocam korumaların kapımda beklemeleri şartıyla oğlumun bir bütün gün bende kalmasına izin verdi. Sadece bir gün... Bu bir anneye yeter mi? Ama ben bununla yetinmek zorunda olduğumu biliyorum. Bunu kabullenmem bana ne kadar zor gelse de, ne yazık ki elimden başka bir şey gelmiyor. Konumu itibarıyla kocam benden o kadar güçlü ki ona karşı koyamam imkânsız. Halbuki neden? Neden bana böyle bir ceza veriyor? Beraberliğimiz süresince ona sadık ve iyi bir eş olmadım mı? Ama sürdüremedim işte, onunla olamadım. İşte tam söz verdiği saatte bebeğim karşımda duruyor.”

Minik kolları sonuna kadar açık kucağıma atarken... artık

ben, ben değildim... Sanki seyretmekte olduğum bir film orada kopmuş, uzaktan gelen sese itaat ederek iki gün sonrasını yaşamaya başlamıştım.

Ama neden, neden yaşayacağım o mükemmel günü elimden almıştı? Neden kendi beynime ve duygularıma hükmedemiyordum?

İki gün sonrasını değil, ben sadece bugünü yaşamak istiyorum, diye bağırarak isterken, bunu yapamıyor, o sesin beni yönlendirmesine izin veriyordum.

O gece oğlumu koynumda yatırmış, ona olan sonsuz sevgimi, hayranlığımı anlatmış mıydım? Artık onsuzluğa dayanamadığımı ve onunla olabilmek için eve döneceğimi söylemiş miydim? Bütün bu sorularımın cevabını ne yazık ki hiçbir zaman bilemeyecektim.

“Susma, sorduğuma cevap ver,” diye emretti ses. “Aradan iki gün geçti, şimdi ne yapıyorsun?”

“Yoldayım, araba kullanıyorum.”

“Nereye gidiyorsun?”

“Sevgilimle buluşacağım.”

“Devam et, seni dinliyorum.”

“Sevdiğime kavuşmak için acele mi etmeli, yoksa ayrılık anını geciktirmek için ağır mı hareket etmeliyim, bilemiyorum. Bugün onunla son buluşmamız olacak. Henüz otuz yaşındayım ve ben onunla aşk hayatımı noktalıyorum. Onu asla unutmayaçağımı biliyor ancak içinde oğlumun olmadığı hayatı istemiyorum. Sözleştiğimiz gibi parkın önünde buluşuyoruz. Arabamdan inip ona doğru yürürken, gülümseyerek beni bekleyen bu adamı ne kadar sevdiğimi bir kez daha anlıyorum. Yol boyunca belki bir daha asla kavuşamayacak olan ellerimiz birbirlerinden ayrılamıyorlar. Yasak aşkımızı yaşarken, âdeta duyulmasından korkarcasına gözlerimizle konuşan biz, niye şimdi ayrılırken sözcüklere ihtiyaç duyuyoruz? Bana ‘Çocuğu alıp buralardan gidelim,’ derken, belki ilk defa tartışıyor, oğlumu asla babasından ayırmayacağımı anlatmaya çalışıyorum. Kır bahçesinde, bir ağacın altında son defa birbirimize delice sarılırken ‘Ya biz?’ diye soran yaşlı gözlerle sadece gözyaşlarımla cevap verebiliyorum.”

“Aradan bir hafta geçti, şimdi ne yapıyorsun?”

Uzaktan gelen bu sese cevap vermeden önce düşündüm. Benden bir hafta sonrasını yaşamamı isterken, bense sevgilimden ayrı geçirmiş olduğum bu haftayı nasıl geçirdiğimi anımsamaya çalışıyordum. Fakat ne yazık ki her ne kadar istemesem de, ben bir hafta sonrasına geçmiştim bile. Sadece istenilen sorulara cevap verebilmek, istenilen zamanları yaşayabilmek öyle tuhaftı ki! Bana atlattığı, yaşamama izin vermediği birçok zaman dilimi gibi bu haftayı da hatırlamam imkânsızdı.

“Kocamın Amerika’daki evindeyim!”

“Devam et.”

“Burası yeşillikler içinde müstakil bir villa. Evimizde hizmetkarlar ve kapımızda her zamanki gibi korumalar var. Bu zenginlik, bu görkem beni boğuyor. Oğlumla sadece ikimizin sığabileceği minicik, sıcak bir yuva düşünüyorum. Kocamı belki de ilk defa alıcı gözüyle inceliyorum. Bu kadar yakışıklı olduğunu daha önce de fark etmiş miydim bilemiyorum, ancak bana hayranlıkla bakan bu gözlerden hâlâ çok korkuyorum.”

Uzaklardan gelen o aynı ses “Kocan iyi bir insan mı?” diye sorduğunda, “Hayır, değil,” şeklinde verdiğim cevabımda nelerin gizli olduğunu bilmiyordum.

“Şu anda ne yapıyorsun?”

“Kocam çiçek getirdi. Her zamanki gibi kırmızı bir gül. Gülden nefret ediyorum!”

“Kırmızı gül sevmez misin?”

“Onun getirdiği hiçbir şeyi sevmiyorum. Özellikle sürekli getirdiği kırmızı gülü. Bu gül bana sadece acı veriyor.”

“Anlatmaya devam et.”

“Bu evde de kendime ait bir çalışma odam var. Oğlumla ilgilenmediğim her anımı masa başında geçiriyorum. Henüz yeni bir iş almadığım için, bu sefer farklı bir amaçla buradayım. Bir kitap yazıyorum. Bunu çok uzun zamandır planlıyorum, ancak işlerimden dolayı vakit bulamıyordum. Şimdi ise tam zamanı. Bu kitap alelade bir roman olmayacak. Kendi hayatımı kaleme alıyorum. Bugüne kadar hiç kimseyle paylaşmadığım sırlarımı bütün şeffaflığı ile gözler önüne seriyorum. Sadece isimlerin gerçek olma-

dığı bu kitap bir gün yayınlanacak, fakat gerçek yazarın kim olduğu asla bilinmeyecek.”

Uzaktan gelen o aynı ses ve aynı komutla, neler yaşadığımı hiçbir zaman bilemeyeceğim uzun bir yıl geride kaldı.

Bir daha asla görüşmemek üzere ayrıldığım sevgilimle, nasıl olduğunu bile anlayamadan yine birlikteydik. Bütün bu aylar boyunca ondan hiç haber almış mıydım? Tekrar bir araya nasıl gelmiştik?

Zihnimde biriken yüzlerce soru işareti gibi bunu da hiçbir zaman öğrenemeyeceğimi biliyordum.

“Daha bir yıl önce sonsuza kadar bitti dediğim ilişkimizin bizi nerelere sürükleyebileceğini düşünmeden, ona kavuşmanın mutluluğunu yaşıyorum,” diye rapor verdim. “Bu cesareti nereden bulduğumu bilemiyorum, ancak önümüzdeki günlerde bir tatile çıkmayı planlıyoruz. Oğlum da alıp üçümüzün gerçek bir aile gibi geçireceği birkaç kaçamak gün.”

“Kocan oğlunu götürmene izin verecek mi?”

“Evet. Kocama işim nedeniyle Fransa’ya gideceğimi ve oğlum da yanımda götürmek istediğimi söyledim. Yanımıza bir koruma alırsak kabul edeceğini söylediği zaman, bana güvenmezse evliliğimi bile bitirebileceğim tehdidiyle kendisini ikna ettim. Bunca yalanı söylerken nasıl açık vermediğime şaşırıyorum. Utanmam ve vicdan azabı duymam gerekirken, küçük bir kız gibi onu kandırabilmiş olmanın mutluluğunu yaşıyorum. Ya kocam? Nasıl bu kadar çabuk pes etti? Bana bu kadar çok mu güveniyor? Aslında kafamda uçuşan bütün bu soruların cevaplarını bilmek benim için o kadar da önemli değil. Şu anda sadece o mükemmel yolculuğu hayal etmek istiyorum.”

“Aradan on gün geçti, neredesin?”

“Tatildeyiz. Belki de ilk defa gerçek mutlulukla tanışıyorum. Her şey tam hayal ettiğim gibi. Jackie ortamızda, üçümüz el ele geziyor, çocuklar gibi eğleniyoruz. Oğlum ‘Anne, bu adam kim?’ diye sorduğunda, ‘Sevdiğim erkek,’ diye cevap veriyorum ve bu yüzden kendimden şüphe ediyorum. Küçük bir çocukla böyle konuşabildiğime göre, delirmiş olmalıyım diye düşünüyorum. Fakat oğlum kafamın içinden geçenleri sanki anlamış, beni rahat-

latmak istermişçesine, ‘Ben de onu seviyorum,’ diyor. Ona sıkı sıkı sarılıp, duygularımı gizlemeye gerek duymadan doyasıya ağlıyorum.”

Uzaktan gelen o aynı ses “Devam et!” diye emrederek, hiç sözümü kesmeden beni dinliyordu.

“Bu güzel ve anlamlı günlerim, kocamın gerçekte bana hiç inanmayıp, beni takip ettirdiğini anladığım anda yerini sonsuz bir korku ve endişeye bırakıyor. Ne yapacağımı düşünmeye fırsat dahi bulamadan, kocamı karşımda buluyorum. Beni deliler gibi döverken, âdeta insanlıktan çıkmış gibi. Hak ettiğimi düşündüğüm için mi, yoksa onun karşısında tamamen ruhsuz bir insan olduğum için mi bilmem, acı dahi hissedemiyorum. Dudaklarımdan akan kanı silerken, düşündüğüm tek bir şey var: ‘Şimdi ne olacak?’

“Kocam bir canavar gibi oğlumun kollarımdan alırken, ‘Günahımın bedelini bu kadar ağır mı ödemeliyim?’ diye düşünüyorum. Tanrı’ya yalvarmaya dahi hakkım olmadığını biliyorum. Ben bir günahkârim. Sevdiğim erkekten vazgeçmeyip, bu uğurda oğlumla olan beraberliğimi tehlikeye sokacak kadar büyük bir günahkâr. Onsuzluğun acısını bir kez yaşamışken, bir daha hiç ayrılmamak, onun günbegün büyüdüğünü görebilmek için eve geri dönmedim mi? Peki neden, neden her şeyi kendi ellerimle yıktım?

“Kendimi temize çıkarmak için kocamı suçlamak istemiyorum. Onu hiç sevmemiş olmam, yüzüne bakarken korkuyla ürpermem, bana dokunmasına dahi tahammül edememem, belki de onu aldatmam için bir sebep değildi. Ancak ben âşık oldum. Ve aşkların en güzelini yaşarken başka hiçbir şey düşünmüyordum. Eğer şu anda vicdanımla hesaplaşıyorsam, Tanrı biliyor ki onu aldattığım için hiç pişman değilim. Sadece beni oğlumdan ayırdığı için yapmamış olmayı isterdim.

“Küçük Jackie’ım bir gün kocaman bir delikanlı olacağı zaman ‘Annesiz büyümem sadece senin hatandı,’ demeyecek mi? Ve benim ona ‘Evet yavrum, haklısın özür dilerim,’ demem beni affetmesini sağlayabilir ve kaybettiğimiz yılları geri verebilir mi? İşte ben bunu yaptım. Oğlumun annesinden uzak yaşamaya mahkûm edip, onun güvenini ve sevgisini sonsuza kadar kaybettim.”

“Şu anda ne yapıyorsun?”

“Daha önce hiç görmediğim iki adam beni zorla beyaz bir minibüse bindirip götürüyorlar. Onlara direnemiyorum. O kadar yorgunum ki... Sorduğum bütün sorular, yakarışlarım gibi cevapsız kalıyor.”

“Aradan bir saat geçti, şimdi ne yapıyorsun?”

“Minibüsteyiz hâlâ. Nerede olduğumu anlayamıyorum. Buraları hiç tanımıyorum. Benimle konuşmuyorlar, beni dinlemiyorlar bile.”

“Aradan yarım saat geçti, şimdi neredesin?”

“Çok korkuyorum. Arabayı çok hızlı kullanıyorlar. Virajlı bir yoldayız, yan tarafta uçurum var. Çok yüksek bir yer burası. Aşağıya bakamıyorum. Yükseklik korkum olduğunu biliyorlar gibi; ben korkudan bağırdıkça bana bakıp gülüyorlar.”

“Aradan yirmi dakika geçti. Şimdi neredesin?”

“Çok ıssız bir yer burası. Köhne bir evin küçük bir odasına atıldılar beni. Burası âdeta zindan gibi. Karanlıktan ölesiye korkuyorum. Susuzluktan boğazım kupkuru ama su vermeyi bile kabul etmiyorlar.

“Neden buradayız? Neyi bekliyoruz? Bana ne yapacaklar? Bu bilinmezi beklemek gücümü tamamen bitiriyor. Uzaktan telefonun sesini duyuyorum. Belki de ilk andan beri bilip de beynimin kabullenmeyi reddettiği acı gerçeği, bu kez kulaklarımla duyuyorum. Kocam ölüm fermanımı imzalamış!”

“Devam et.”

“Beni tekrar aynı minibüse bindiriyorlar; korkudan kanımın donduğunu hissediyorum. Konuşmanın faydasız olduğunu bile bile, kocamdan özür dilemek için bana son bir şans tanımalarını istiyor ve onlara yalvarıyorum. ‘Emir aldık, seni öldürmemiz gerekiyor,’ diyorlar.”

Tanrı’ya bana yardım etmesi için dua ederken hıçkırıklara boğuluyorum.

“Aradan on beş dakika geçti neredesin?”

“Minibüsteyim; çok karanlık, arabayı deli gibi kullanıyorlar.”

“Aradan yirmi dakika geçti, şimdi neredesin?”

“İssız bir ormanda beni aşağı indiriyorlar. Artık hiç diren-

miyor, kaderime boyun eğiyorum. Bir tanesi cebinden bir parça bez çıkarıp gözlerimi bağlıyor. Son yolculuğuma çıkarken aklımda sadece oğlum var. Ve onun güzel hayali bana güç veriyor. Ölümüne adım yaklaşırken ağızımdan son sözlerim dökülüyor. ‘Kocam asla oğluma öldüğümü söylemesin. Küçük oğlum üzülmesin ve benden nefret etmesin. Bir gün ona döneceğimi hayal ederek beni beklesin. Bir gün ona döneceğimi bilsin!’
 “Gecenin sessizliğinde tabancayı hissediyor gibiyim!”

Kendimi çok tuhaf hissediyorum. Vücudum benden alınmış gibi. Ama aşağıda kanlar içinde yatan cansız vücudun benim olduğuna bir türlü inanmak içimden gelmiyor. Neler oluyor?

“Aradan beş dakika geçti. Şimdi neredesin?” diye sordu Kolet.

“Çok karanlık burası. Yerde kanlar içinde yatan cansız vücudumu yukarıdan seyrediyorum!”

“Tamam canım, unut bu soruyu, artık aramıza dön!”

Aramıza dön! Aramıza dön?

Bu da ne demek oluyordu? Neden aramıza dön demişti bana? Ben gerçekte neredeydim ki? Kolet’in neden burada olduğunun, her şeyin, evet, her şeyin bilincindeydim ama yatakta hareketsiz, âdeta ceset gibi yatan vücuduma neden hâlâ hükmedemiyordum? Ruhumla bedenim birleşmemek için mücadele ediyorlardı sanki. Gerçek benliğimi kaybetmiş gibiydim. Duygularıma, hissettiklerime bile bir anlam veremiyordum. Martine ile Stella arasında gidip geliyordum hâlâ.

Peki ya oğlum? Şimdiden sonra sadece Jessica ve Jeffrey olmazdı ki benim için! Daha biraz önce kollarıma aldığım, sevgisini yüreğimde hissettiğim Jackie’ mi bundan böyle yok sayabilir miydim?

“Çok iyiydi Stella,” dedi Kolet. “Umduğumdan çok daha iyiydi. Artık bitiyor canım. Şimdi sana söyleyeceğim şeyleri harfiyen

uygulamanı istiyorum. Ben ne dersem, ne istersem hiç itiraz etmeden yapacaksın tamam mı?”

“Ben oğlumu istiyorum Kolet!” dedim ısrarla.

“Seans bittikten sonra üçümüz birlikte bütün bunları konuşacağız Stella,” dedi Kolet, beni sakinleştirmeye çalışarak. “Neler hissettiğini, şu anda ne durumda olduğunu anlayabiliyorum ama lütfen artık ağlama.”

Ağlama?! Ağlıyor muydum ki? Ağlasam bunu hissetmiyor olmam mümkün müydü?

“Bana yardımcı ol,” dedi Kolet. “Artık bitirmek istiyorum.”

“Peki.”

“Otuz bir yaşındayken, kocanın isteği üzerine öldürülmüşsün. Bu konuda ne düşünüyorsun?”

“Oğluma kötülük yaptım!”

“Kendini suçlu mu hissediyorsun?”

“Evet, ben bir günahkarım!”

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?”

“Bilemiyorum. Kafam öyle karışık ki! Aslında onunla olduğum sürece eşimi aldatmadım, ona hep sadık oldum. Evi terk ettikten sonra tanıştım sevgilimle. Eşimden ayrılmayı çok istedim ama o beni bırakmadı; oğlumu bana göstermemekle beni tehdit etti. Çünkü benim oğluma olan zaafımı çok iyi biliyor ve bunu koz olarak kullanıyordu. Zaten oğlumun uğruna sevgilimden ayrılıp eve dönmedim mi? Ama sonra ne oldu, nasıl oldu da tekrar sevgilimle bir araya geldik? O bir yılı bana yaşatmadığın için bunun cevabını bilemiyorum. Ne yazık ki bundan sonra da hiç bilemeyeceğim!”

“Sen bir günahkar mısın?”

“Evet! Eşimi aldattığım için değil, oğlumu annesiz bıraktığım için günahkarım. Bütün bunlara sebep olduğum için!”

“Peki ya eşin? Onun hakkında ne düşünüyorsun?”

“Ondan nefret ediyorum! Beni öldürttüğü ve oğlumu bensiz bıraktığı için ondan nefret ediyorum.”

“Evliliğini kurtarmak için ona bir şans verdin mi?”

“Veremezdim. O kötü bir insandı. Bir caniydi!”

“İyi bir koca ve iyi bir baba olduğunu söylemiştin az önce. Sana ve oğluna hiç zarar vermedi ki.”

“Evet bize karşı çok iyiydi ama özünde ne kadar kötü bir insan olduğunu biliyordum.”

“Peki, Stella,” dedi Kolet. “Şimdi senden eşine konsantre olmanı istiyorum. Eşine ve oğluna. Onları düşün ve kendini onların yanında hisset. Sadece üçünüzün olduğu güzel bir ortamda hayal et kendini. Şimdi sana ışık veriyorum. Bu ışığı eşin, oğlun ve kendine pay et.”

“Peki.”

“Şimdi sana üç buket çiçek veriyorum. Birini eşine, diğerini oğluna ver. Üçüncüyü ise kendine al.”

“Peki.”

“Şimdi eşinden özür dile, Stella.”

“Hayır! Asla özür dilemem, Kolet!” diye itiraz ettim öfkeyle. “Hem neden özür dileyeceğim ki?”

“Bana sakın itiraz etme. Ben ne diyorsam onu yap.”

“Bunu yapmak içimden gelmiyor. Sahte mi olayım? Yalan mı söyleyeyim?”

“Evet gerekiyorsa yalan söyle ama mutlaka özür dile.”

“Pekâlâ, ondan özür diliyorum.”

“Bunu bana değil ona söyle. Kocana doğru dön ve onun yüzüne söyle bunu.”

“Senden özür diliyorum!”

“Evet... Şimdi son bir şey isteyeceğim senden. Eşini affettiğini söyle.”

“Hayır! Onu asla affetmiyorum!”

“Stella, lütfen yapma,” dedi Kolet. “Bunun senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum ama ne olur bana güven. Bunları söylemenin ne kadar önemli olduğunu bilemezsin. Onu affettiğini söyledikten sonra seansı bitireceğim. Kâbus dolu günlerin sona ermesi senin elinde. Onu affettiğini söylemezsen, yaptığımız her şey boşuna olabilir.”

“Düşünsene, o kadar korktuğun astral yolculuğun sonuna geldik ve de başardın. Bunu bir anda nasıl yok edebilirsin? Biraz sonra bunun neden bu kadar önemli olduğunu sana anlatacağım.”

Eğer dediğimi yapmazsan bunun için çok büyük pişmanlık duyacağından eminim. Şu anki psikolojin ile duygularına yenilmemen gerek. Haydi söyle, duymak istiyorum.”

“Hayır, kocamı affetmiyorum! Asla! Hatta bunu onun yüzüne söylemem gerekiyorsa da söylerim. Seni affetmiyorum! Beni öldürttüğün için değil, oğlumu annesiz bıraktığın için seni asla affetmeyeceğim! AFFETMEYECEĞİM!”

“Tamam, Stella,” dedi Kolet, yine beni yatıştırmaya çalışarak. “Artık seans bitti. Yavaş yavaş ellerini, ayaklarını hareket ettirmeye çalış. Kendini hazır hissettiğinde gözlerini açabilirsin.”

“Kolet,” dedim usulca, aniden aklıma gelen bir endişeyle, “gözlerimi açarsam artık oğlumu hiç göremeyecek miyim?”

“Stella, lütfen artık toparlan, bak Jessica çok üzülüyor.”

İlk kez kızımın sesini duyuyordum. Jessica’m ağlıyordu.

“Anneciğim, ne olur artık kalk,” diyordu, “çok korkuyorum anne. Bacaklarına dokunuyoruz, elini tutuyorum. Bunları fark edebiliyor musun? Hissediyor musun bizi anne?”

Hiçbir şey hissetmiyordum. Onları duyuyor ama bana dokunduklarını hissedemiyordum. Vücudum bir külçe gibiydi âdeta ve hâlâ bana ait değildi. Uyumak istiyordum. Gözlerimi açıp açmadığımı bile anlayamıyor, sadece uyumak istiyordum. Ölesiye yorgundum.

“Beni rahat bırakın ne olur, uyumak istiyorum.”

“Hayır Stella,” dedi Kolet, “uyumana izin veremem. Hemen kalkman gerek.”

Sesleri hâlâ çok uzaktan geliyor, Jessica’nın ağlaması bana korkunç acı veriyordu. Onun için toparlanmak istiyordum. Düşüncelerimden uzaklaşmak, sadece bu hayatıma ve özellikle Jessica’ya yoğunlaşmak istiyordum. Sadece biraz uyumama izin verseler bana iyi gelecekti, bunu biliyordum.

Üstelik o ay ışığı da şimdi farklı görünüyor, huzur veren bir ısıltıyla sanki beni yanına çağırıyordu. Oraya, o ışığa doğru gitmek istiyordum.

Kolet’in heyecanla Jessica’dan bir leğende su getirmesini istediğini duydum. İkisi de büyük bir panik yaşıyorlardı. Kolet’in neredeyse ağlamaklı konuşmaları beni de tedirgin ediyordu.

“Jessica, ben annenın sırtına destek vererek onu yatakta oturur duruma getireceğim,” dedi Kolet. “Sen de bacaklarını aşıya doğru sarkıtmaya çalış. Mutlaka ayağa kalkması gerek. Bana yardım et. Bir yandan da yüzüne, kol ve bacaklarına su serp.” Sonra tekrar bana seslendi. “Stella, konuş benimle! Ne söylersen söyle ama konuş. Sakın uyuma, beni duyuyor musun?”

“Korkmayın, kendimdeyim,” dedim, onları sakinleştirmek için. “Sadece uykum var.”

Uyku değildi hissettiğim, hayatla bağlantım kopmuştu sanki. Bedenim bu yatakta yatarken, ben hâlâ oğlumla birlikteydim. Jessica ağlıyordu, evet, bunu duyabiliyordum ama Jackie de ağlıyordu.

“Çabuk gel anne, seni bekliyorum,” diyordu ağlarken.

Jessica koskoca bir kız, halbuki Jackie küçücük bir çocuktuda. Bana muhtaçtı. Biraz sonra kızımı kollarıma alabilecektim, ona “Ağlama meleğim, bak yanıdayım,” diyebilecektim. Halbuki Jackie’me bir daha asla sarılamayacaktım. Ona sevgimi veremeyecek, onu kollarımda avutamayacaktım! İki hayat arasında sıkışmış kalmıştım. İki hayat ve üç çocuğum! Ve bir de şu güzel, huzur veren ışık vardı!

“Stella, gözlerini aç,” diye emretti Kolet, “artık tehlikeye giriyorsun. Çocuklarını düşün, onların hatırı için bana yardımcı ol. Bize geri dön!”

“Gelemem Kolet, Jackie’m ağlıyor. Beni çağırıyor, gelemem! Oğlumun sesini duyuyorum, o ağlıyor.”

Halbuki benim oğlum hiç ağlamazdı ki! Buna izin yoktu. Babası kendisi gibi katı yetiştirmeye çalışıyordu oğlumu. Ben ise, yalnız olduğumuz her an onu sevgiye boğuyor, canı istediğinde benim yanımda rahatlıkla ağlayabileceğini söylüyordum ona.

“Hayır anne, ağlayamam, babam kızar,” diyerek korkusunu dile getiriyordu oğlum.

O da korkuyordu babasından. O kadar küçük, o kadar savunmasızdı ki... ve ben onu artık yalnız bırakmıştım. Kendi arzularım, kendi mutluluğum adına oğlumu annesiz bırakmıştım. Babasıyla tek başına! Korkular içinde büyüyecek oğlum. Oğlum!... Belki de babası kendine benzetecek küçücük yavrumu.

Bir süre sonra artık Jackie'mden uzaklaşmaya başladığımı hissettim. Sanırım Kolet'in dediği gibi geri dönüyordum. Sadece Jessica'nın ve Jeffrey'nin olduğu hayata gidiyordum. Gözlerimin önünden oğlumun hayali yavaş yavaş silinirken, onun için bütün kalbimle dua ediyordum. Son nefesime kadar kalbimde yaşatacağım oğlumun babasına benzememesi, merhametli, sevgi dolu, dürüst, mert bir insan olması için Tanrı'ya yalvarıyordum.

Gözlerimi açmadan önce gördüğüm son şey, Jackie'nin iyice zayıflayan ve uzaklaşan sesine doğru uzanmış ellerimdi...

Birkaç dakika içinde kendimi daha iyi hissetmeye, toparlanmaya başlamıştım. Bir bebeğin ilk kez kendini keşfettiği an gibi, parmaklarımı oynatırken boş gözlerle ellerimi seyrediyordum. Jessica şaşkın gözlerle beni izliyor, Kolet ise ayağa kalkmam için bana yardım ediyordu. Her ikisinin de yardımıyla ağır adımlarla salona gidebildim. Beni koltuğa oturtular.

O anki duygularımı anlatabilmem mümkün değil. Koskoca bir boşlukta kaybolmuş gibiydim. Kendimi bir şeyleri düşünmeye zorladığımda aklıma sadece oğlum geliyordu. Varlığını henüz öğrendiğimi, sevgisini yüreğimde hissettiğimi, eğer hayattaysa benden dokuz yaş büyük olan oğlum Jackie!

“Nasılsın anne?” diye sordu Jessica. “Kendini iyi hissediyor musun?”

“İyiyim yavrum,” dedim, “merak etme. Sadece çok yorgunum.”

“Jessica, birkaç dakika anneni rahat bırakalım,” dedi Kolet. “Şimdi gidip bize birer kahve yaparsan iyi olur. Hepimizin buna çok ihtiyacı var.”

“Kolet, öğrenmek istediğim çok önemli bir şey var. Bunun cevabını verebilir misin, bilemiyorum ama mutlaka öğrenmem gerek!”

“Konuşacağımız çok şey var Stella ama istersen önce sorunu sorabilirsin.”

“Oğlum yaşıyor mu?”

“Bunun cevabını şu anda bilmiyorum ama öğrenip sana söyleyebilirim.”

“O zaman şimdi öğren. Hemen bilmek istiyorum bunu.”

“Hayır canım,” diye itiraz etti Kolet, “bugün olmaz. Ben de kendimi çok yorgun hissediyorum. Bir başka gün sana bunun cevabını vereceğim.”

Jessica elinde kahvelerle salona geldiğinde, o an ilk kez ne kadar ağlamış olduğunu fark ettim.

“Canım benim, gel yanıma otur,” dedim, Jessica’ya.

“Biraz daha iyisin artık değil mi anne?”

“Evet güzelim, daha iyiyim, merak etme.”

Aklımdan geçen soruları sormaya hazırlanırken, Jessica ile aynı anda lafa girince, susup önce onun konuşmasını bekledim.

“Kolet, istersek annemin eski hayatı hakkında bir araştırma yapabiliriz, değil mi? Kim bilir, belki kocası ve oğlu hâlâ yaşıyorlardır.”

“Bu çok ciddi bir olay Jessica ve buna sadece annen karar verebilir,” dedi Kolet. “Eğer isterse tabii araştırılır. Bir bakanın karısının öldürülme olayı mutlaka arşivlerden bulunabilir. Bu ölüm olayını örtbas etmişlerse bile, en azından mutlaka kayıp olduğuna dair bir haber vardır. Bence şimdi bunu konuşmak için çok erken. Hem böyle bir araştırma yapmak ne kadar doğru olur, bilemiyorum. Belki de en güzeli her şeyi unutmak ve huzur içinde bu hayatı yaşamak.”

“Dikkatimi çeken bir şey oldu,” diye devam etti kızım. “Anneme soyadını sormadın. Bunun nedenini sanırım şimdi anlayabiliyorum.”

“Soyadını sormam araştırma yapmasını çok kolaylaştıracaktı. Bu nedenle sormak istemedim.”

“Bir şeyi daha merak ettim. Annem öldürüldükten sonra o kısmı çok çabuk geçtin. Ölümden sonra neler oluyor? Bunları anlatmasını istedim.”

“Ölüm acısı bir kere yaşanır,” dedi Kolet, kahvesini yudumlarken. “Bunu ona bir daha yaşatmaya hakkımız yok. Zaten o benim için sadece bir detaydı. Öğrenmem gereken her şeyi fazlasıyla öğrenmiştim. Artık bütün taşlar yerine oturduğu için bir an önce seansı bitirmek istedim.”

“Taşlar yerine oturdu demekle neyi kastediyorsun?” diye sor-

dum. Artık soru sorma sırası bendeydi. “Astral yolculuk yaparak amacımıza ulaştık mı sence?”

“Evet,” dedi Kolet, “kesinlikle böyle düşünüyorum.”

“Buna sevindim. İnşallah senin dediğin gibidir Kolet. Biliyorsun bu bizim son umudumuzdu.”

“Evet biliyorum. Yaşadığın bu birkaç saat çok olumluymuştu. Sana acı vermiş, aklını karıştırmış olabilir ama bundan sonra huzur içinde yaşayacağını, o inanılmaz olayları bir daha yaşamayacağını düşünürsek bütün bunlara değdi.”

“Hiçbir şey anlamıyorum! Özellikle anlamadığım, neden kocamdan özür dilettiğin ve sonra da ısrarla neden onu affetmemi istediğin?”

“Her şeyden önce bilmeni istediğim bir şey var, Stella,” dedi Kolet. “Kocan bundan tam on bir yıl önce öldü! Onun ölümüyle de hayatınızda ki o inanılmaz olaylar başladı!”

Kafam iyice karışmıştı. Bir şeyleri anlıyor gibiydim ama toparlayamıyordum. Jessica ise duyacaklarından ürkmüş, bir kedi gibi yanıma sokulmuştu. Başını omzuma yaslamış, elini elimin üstüne koymuştu.

“Bütün bunları kocamın ruhu mu yapıyordu yani?” diye sordum.

Aniden aklıma gelen bir şeyle o dakikaya kadar yerimden bile kalkmaya gücüm yokken, dehşetle ayağa fırladım. Kolet’in soruma cevap vermesine gerek kalmamıştı. Bulmacanın en can alıcı parçalarından bir tanesini kendi ellerimle yerine yerleştirirken, yaşadığım şoku üstümden atamıyordum.

“Aman Tanrım, olamaz!” diye bağıırken, beynimin karıncalandığını, çıldırmak üzere olduğumu hissediyordum. “Kırmızı güller! Kocamın sürekli bana hediye ettiği kırmızı güller! Yıllardır evimde bulduğum kırmızı güller! Hepsi aynı kişiye aitti! O hayatımda da, bu hayatımda da, o nefret ettiğim güller hep aynı kişiden geliyordu!”

Ayakta duramıyordum artık. Az önce kalktığım kanepeye çökerken, Jessica ağlıyor, Kolet ise kafasını “evet” anlamında sallıyordu.

“Evet Stella,” dedi Kolet, “çünkü kocanın ruhu, sana yaptıklarından dolayı hiçbir zaman huzur bulamadı.”

Kolet bunları anlatırken bir elinde küçük bir kristal küre, öteki elinde ise anlayamadığım bir başka şey daha vardı. Sorduğum her soruya uzun uzun düşünerek ve yüzüme bakmadan cevap veriyordu. Yüz ifadesinden transa geçtiği belliydi.

“Bana biraz izin verin,” dedi. “Sizden sessiz olmanızı istiyorum. Merak ettiğiniz bütün soruları tahmin edebiliyorum. Hepsinin tek tek cevaplayacağım. Ben konuşurken lütfen sözümü kesmeyin. Bunun için sadece birkaç dakika beklemenizi istiyorum.”

Sessizce Kolet’i izliyorduk. Gözlerini kapatmıştı. Kristal küreyi elinin içinde döndürüyor ve kısık bir sesle kendi kendine konuşuyordu. Aslında kendi kendine konuşuyor gibi değil de, sanki birilerine bir şeyler soruyor ve cevaplarını alıyor gibiydi. Bir süre sonra merakla beklediğimiz bütün soruların cevapları ardına gelmeye başladı:

“Kocan sen öldükten sonra hiç mutlu olmadı. Seni öldürtmüş olmanın acısını ve pişmanlığını ömrünün sonuna kadar yaşadı. Sana sevgisi hiç bitmedi ama kendini affetmediği gibi hiçbir zaman seni de affetmedi. Öldükten sonra da ruhu huzur bulamadı. Ondan özür dilemeni ve onu affetmeni istedim senden. Özür dilemeliydin, çünkü onu seni öldürtmek zorunda bıraktın, katil olmasına neden oldun. Onu affetmeliydin, çünkü seni öldürttüğü ve çocuğunu öksüz bıraktığı için zaten yaşantısı boyunca çektiği acıyla cezasını ödemiş oldu. Onu affetmeliydin, Stella... Ruhu huzur bulsun diye bunu yapmalıydın. Onun ruhunun huzur bulması, senin bugünkü hayatını düzene sokacak ve seninle uğraşmaktan vazgeçecekti.”

Sadece birkaç dakika önce kocamı affetmem için ısrar etmesinin nedenini şimdi daha iyi anlıyordum. “Bana güven, eğer söylediğimi yapmazsan sonra büyük pişmanlık duyacaksın,” dediğini net bir şekilde hatırlıyordum. Ancak bunu bana söylediğinde ben, ben değildim ki; Stella’nın değil, Martine’in duygularıyla hareket ediyordum. Ben değil, onu Martine affetmedi, affedemedi!

“Yani her şeyi mahvettiğimi mi söylemeye çalışıyorsun Kolet?” diye sordum, endişelenerek.

“Hayır, durum o kadar da kötü değil,” dedi Kolet. “Ona ışıık ve bir demet çiçek verdin. Ondandır özür diledin. Şimdi ise yapman gereken şey, artık onu affettiğini söylemek.”

“Bunu şimdi söylemem etkili olacak mı? Bu mümkün mü?”

“Evet olacak, bunun için ben de sana yardımcı olacağım. Senden istediğim onu affettiğini sık sık tekrarlaman. Sadece şimdi değil, önümüzdeki günlerde de bunu yapmalısın. Ve hatta bunu yazmanı bile tercih ederim.”

“Anlamadım Kolet,” dedim, şaşkınlıkla. “Neden yazacağım ve nereye yazacağım?”

“Yazmak her zaman daha etkilidir,” diye açıkladı Kolet. “Eşine kısa bir mektup yazdığını ve onun bunu okuyacağını düşün. Mektubunda istediğin her şeyi yazabilirsin. Ancak onu affettiğini mutlaka söyle ve bunu sık sık yap. Bu çok önemli, Stella”.

“Peki bu böyle ne kadar zaman devam edecek? Ruhunun huzur bulduğunu nereden anlayacağım?”

“Bunu anlamak çok kolay olacak senin için. Onun huzur bulması senin evine yansıtacak ve sorunların bitecek. Böylece bu defter de kapanmış olacak!”

“Anneciğim, bunu yapacaksın değil mi?” diye sordu Jessica, endişeyle.

Dakikalardır sessizce bizi dinleyen Jessica, heyecanla gözlerine bakıyordu. Sanırım affetmemek konusunda ısrarcı olduğundan korkuyordu.

“Evet, tabii yapacağım,” dedim. “Huzurlu günlerimize geri dönmek için ne gerekiyorsa yaparım. Göreceksin bir tanem, çok yakın zamanda her şey eskisi gibi olacak. Buna bütün kalbimle inanıyorum. Artık yeni bir güne başlarken korkmamız için hiçbir neden olmayacak yavrum.”

Kolet’in ne kadar yorgun olduğunu gözlerinden anlıyordum. Bana kalsa geceye kadar onunla birlikte olmak ve bu konuyu konuşmak isterdim. Hâlâ kafamda o kadar çok soru vardı ki!

“Kolet, yapmam gereken başka bir şey var mı?” diye sordum.

“Hayır, sık sık mektup yazman yeterli,” dedi Kolet. “Başka hiçbir şey yapmana gerek yok. Aynen senin de söylediğin gibi kısa bir zaman sonra her şey yoluna girecek. Bundan ben de

en az senin kadar eminim. Ben zaten iki hafta daha buradayım. Gitmeden önce seninle bir kez daha görüşmek istiyorum.”

“Oğlumun hayatta olup olmadığını o zaman söyleyebilecek misin?” diye sordum.

“Evet. O gün bütün sorularını cevaplayacağım,” dedi Kolet. “Kafanda hiçbir soru işareti kalmasını istemiyorum. Ama lütfen şimdi bana başka bir şey sorma. Artık çok yorgunum ve eve gidip dinlenmek istiyorum. Senden istediğim resimleri getirdin mi?”

“Evet Kolet. İyi ki hatırlattın, çantamdalar. Aynen senin söylediğin gibi bütün ailemin resimlerini getirdim. Özellikle ayakta çekilmiş olmalarını tercih ettiğin için ben de ona göre seçtim.”

“Önümüzdeki hafta bir gün daha buluşalım. O güne kadar ben de seninle ilgili ne gerekiyorsa öğrenir, bütün sorularına cevap verebilirim.”

“Kolet, meleşim olarak kabul ettiğim o ışığın ne olduğunu da söyleyebilecek misin?”

“Onu sanırım şu anda da biliyorum zaten,” dedi Kolet, kurnazca gülümseyerek, “ama kesin emin olmak istiyorum. Artık kalkalım mı?”

Hava serinlemiş, akşam ayazı çıkmıştı. Daha birkaç saat önce, korkular ve bilinmezlikler içinde geldiğim Büyükkada’dan tarihi imkânsız duygular içinde ayrılıyordum. Vapurda yine dışarıda oturdum. Temiz havaya, denizin kokusunu içime çekmeye her zamankinden daha fazla ihtiyaç duyuyordum.

İçimden “Oğlum bulmak, onu görmek istiyorum,” diye bağırarak, ağlamak gelirken, sessiz çığlıklarımı sanırım bir ben, bir de kızım duyabiliyordu. Jessica’yla el ele tutuşmuş, âdeta birbirimize kenetlenmiştik. Gözyaşlarım sel gibi yanaklarımdan süzülürken, Jessica da kendi düşüncelerinin içinde kaybolmuş gibiydi.

Yanımıza yaklaşan çaycının sesiyle ikimiz de irkildik. Bir süre sonra çaylarımızı yudumlarken, sessizliği bozan Jessica oldu.

“Anne senin de dikkatini çekti mi?” diye sordu. “Daha önceki hayatında da şimdikiyle benzer özelliklere sahipmişsin.”

“Ne gibi?”

“Sadece oğlumla ikimize ait sıcacık bir yuva düşünüyorum,’ sözünden ne kadar etkilendiğimi bilemezsin. O zaman da, zenginliğin senin gözünde mutlu bir aileye sahip olmak kadar değeri yokmuş. Yani Martine ile Stella’nın çok benzeyen yönleri olduğu kesin.”

Kızım da ikiz olaylarımı anlamıştı!

Çalan telefon, konuşmamızı böldü. Arayan Selim’di. O da olanları merak ederek ne zaman döneceğimizi soruyordu. Haklı olarak her şeyi öğrenmek için sabırsızlanıyordu.

“Sesin çok kötü geliyor, Stella,” dedi. “Neler oldu, anlatsana.”

“Gerçekten iyi değilim canım,” dedim. “Ama istersen sana Jessica’yı vereyim, onunla konuş.”

“İkiniz de kendinizi yormayın,” dedi Selim. “Nasıl olsa birazdan buluşacağız. Olanları o zaman anlatırsınız. Ben bu arada sizi iskelede bekliyor olacağım.”

Vapurdan indiğimizde Selim bizi bekliyordu. Yanına doğru giderken adımlarım sıklaştı. Sanırım kollarında ağlamak için acele ediyordum.

Bir an önce evime gidip yatmak istememe rağmen, ada dönüşü uğrayacağımıza söz verdiğim için ilk önce Mine’nin evine gidiyorduk. O güne kadar her türlü sorunumda hep yanımda olan can dostumdu o benim. Ne kadar yorgun olsam da onu merakta bırakamazdım.

Yol boyunca Jessica babasına olanları özet halinde anlatmış, ben ise hiç konuşmamıştım. Konuşmak değil, sadece düşünmek istiyordum.

Mine’nin evine gittiğimizde de konuşan yine hep Jessica oldu. Ben ise balkonda sigaramı içerken, hâlâ Fransa’da, oğlumun yanımdaydım sanki. Bir süre sonra yanlarına gittiğimde hepsinin bakışlarını üzerimde hissettim.

“Konuşmak ister misin?” diye sordu Mine.

“Hayır, hiç konuşacak halim yok Mine’ciğim,” dedim. “Bir an önce evime gidip yatmak istiyorum.”

“Tamam canım,” dedi sevgili dostum. “Bu gece güzelce uyu. Yarın sana uğrarım. Konuşmak istersen o zaman konuşuruz.”

Nihayet yatağıma yattığımda, uyumak için mücadele verememe rağmen, bir türlü uyuyamıyordum. Kalbim düzensiz atmaya başlamıştı. Bazen duruyor gibi yavaş, bazen de yerinden fırlayacak gibi hızlı atıyordu. Jackie bir an olsun gözümün önünden gitmiyor, beni çağıran sesi ise hâlâ kulaklarımda çınılıyordu.

O güne kadar sadece filmlerde seyrettiğim, gazetelerde okuduğum reenkarnasyon olaylarına hiç inanmaz, hepsinin birer hayal ürünü olduğunu düşünürken, şimdi kendimi bu durumun içinde bulmam inanılmazdı. Kalbim Jackie'nin benim oğlum olduğunu söylerken, mantığımı bunu reddediyordu.

Bu hayatımda, bedenimden var olan sadece iki tane çocuğum vardı: Jessica ve Jeffrey. Jackie ise bir önceki hayatımda kalmıştı. Mantığımı gerçekleri çok rahat görebiliyor, ancak kalbim artık üçüncü çocuğum için de atıyordu. Onu ben doğurmuş, canımdan çok sevmişim. Ve onu gördüğüm dakikadan beri ona olan aşkı, hasretim coşmuş, duygularım mantığımı çürütür hale gelmişti.

Beni rahat bırakmak için o dakikaya kadar hiç konuşmamış olan Selim, ağladığımı, uyuyamadığımı görünce kalkıp ışığı yaktıktan sonra tekrar yanıma uzandı.

“Gel güzelim,” dedi şefkatle, “sarıl bana.”

“Selim, çıldırarak gibiyim,” dedim acıyla. “Oğlum bulmak, onu görmek istiyorum.”

“Geç oldu Stella,” dedi Selim. “Sen de çok yorgunsun. Keşke biraz uyuyabilseydin. Bunları yarın konuşurduk.”

“Sen istiyorsan uyu, ben uyuyamıyorum.”

“Bak canım,” dedi anlayışlı kocam, “şunu bilmeni isterim ki, kararın ne olursa olsun, sonuna kadar yanındayım.”

Bu derece anlayışlı olduğu için, sevgiyle, minnetle eşime sarıldım. Yaşadıklarımı duyan herkesin “deli saçması” diyerek gülüp geçeceğini biliyordum. Halbuki benim için önemli olan, sadece Selim'in ve çocuklarımdan yanımda olmalarıydı.

“Vereceğim karardan neyi kastettiğini anlayabiliyorum. Ama böyle bir kararı tek başıma alamam ki. Senin desteğine ve yardımına her zamankinden daha çok ihtiyacım var.”

“Gel bunu daha net bir şekilde konuşalım o zaman,” dedi Selim. “Bütün olasılıkları, detaylarıyla düşünelim. Ondan sonra da birlikte bir karara varırız. Tamam mı?”

“Tamam canım.”

“İstersen önce en basitinden başlayalım. Reenkarnasyonla ilgili bir film gördüğünü ve ondan çok etkilendiğini varsayalım. Kendini filmdeki kahramanın yerine koyduğunu ve rolünü âdeta kendi hayatın gibi benimsediğini düşün. Sonra da bunların hiçbirinin gerçek olmadığını, sadece hayal gücünün seni aldattığını düşünerek, o filmin içinden sıyrılmaya çalış.”

“Yaşadıklarım ne hayal ne de film Selim,” diye itiraz ettim. “Ve ben bunu bu kadar basite indiremem. Benden bunu isteye-mezsün. Oğlumun sıcaklığını hâlâ hissediyorum, anlamıyor musun?”

“Tabii ki anlıyorum, güzelim,” dedi Selim. “Ben yapabileceklerinden sadece bir tanesini söyledim. Şimdi ise oğlunu aramaya karar verdiğimizizi düşünelim. Fransa’ya gidip orada kendimize göre bir araştırma yapar ve hatta gerekiyorsa bir dedektif bile tutabiliriz. Bütün çabamıza rağmen hiçbir şey öğrenemezsek, bu olayı unutmaya çalışır, evimize geri döneriz. Tabii bir de oğlunu bulduğumuzu varsayalım.”

Selim ciddi bir tavırla gözlerime baktı. “O zaman ne olacak, Stella?” diye sordu. “Senden dokuz yaş büyük bir adamın karşısına dikilip ‘ben senin annenim’ diyebilecek misin? Veya ‘Seni ben doğurdum ama şimdi ruhum bir başka bedende’ dersen, sana ne kadar inanacaktır? ‘Bu kadın deli’ deyip seni yanından kovarsa – ki büyük ihtimalle bu böyle olacak – o zaman ne hale geleceğini düşünebiliyor musun? Ona bunu nasıl ispatlayabilirsin ki?”

“Bilemiyorum,” dedim. “Söylediklerinin hepsi doğru. Bunları ben de düşündüm ama artık bu saatten sonra oğlumdan vazgeçemem, Selim. Bunu yapamam.”

“Haydi canım, artık uyuyalım,” dedi kocam. “Yarın yine ko-

nuşuruz. Hem Kolet'in söyleyeceği bir şeyler daha var demiştin. Onunla bir kez daha konuştuktan sonra bir karara varırız.”

Selim ışığı söndürmüştü, iyi geceler dileyip uykuya dalmıştı bile. Bana söylediklerinde o kadar haklıydı ki!

Tanrım, ne kadar kötü bir durumdaydım!

Kararsızlık, çaresizlik içinde kıvranıyordum. Ayaklarımın dibinde yatan Mandy'mi yanıma alıp sıkıca sarıldım. Küçük dostumun “ne olur üzülme” dermişçesine gözyaşlarımı yalaması, gözlerimin içine bakarak verdiği sevgi, beni biraz olsun rahatlatmıştı. Rüyamda bile olsa tekrar Jackie'mi görebilme umuduyla uyuymaya çalıştım.

Kolet'le bir hafta sonra tekrar adada buluşmak üzere randevulaşmıştık. O güne kadar hiç kimseyle bu konuyu konuşmama kararı almıştım. Elimden geldiğince normal hayatımı yaşamaya çalışsam da Jackie'nin yüzü gözlerimin önünden hiç gitmiyordu. Bu arada Kolet'in istediği gibi sık sık kocama mektup yazıyor, onu affettiğimi ve huzur içinde uyumasını söylüyordum. Tek umudum, bu sözlerimin ona ulaşmasıydı.

Aradan bir hafta geçmişti ve ertesi gün Jessica'yla birlikte yine adaya gidecektik. Unutmamak için aklıma gelen bütün soruları bir kâğıda not etmiştim. Artık aklımda hiçbir soru işareti kalmasını istemiyordum.

Sabah Mandy ile Blacky'nin yatağında koşuşturmalarıyla uyandım. İstedikleri her yerde yatma ve oynama özgürlükleri vardı. Böylesine rahat ve umursamaz tavırları öyle hoşuma gidiyordu ki. Güne daha moralli ve gülümseyerek başlamam çoğunlukla onların sayesinde oluyordu zaten. Mandy evimizin asil küçük prensesi, Blacky ise yaramaz, şımarık bebeği idi. Onlarsız bir hayatı düşünemiyordum.

Kolet'in kuzeninin evine gittiğimizde öğlen olmak üzereydi. Bu sefer ablamın evine gitmeyecek, orada konuşacaktık. Zaten

kuzeni benim iyi bir arkadaşım olduğu için, onun önünde konuşmamızda bir sakınca yoktu. Bir süre hep birlikte havadan sudan konuştuktan sonra Kolet konuya girdi.

“Sana söylediğim gibi mektup yazdın mı, Stella?” diye sordu.

“Evet Kolet,” dedim. “Neredeyse her gün yazıyorum.”

“Yaşadıklarından sonra, bütün bir hafta boyunca neler düşündün?” diye sordu. “Oğlunu aramak istiyor musun?”

“Oğlum yaşıyor mu Kolet?”

“Evet, Stella,” dedi Kolet. “Oğlun yaşıyor ve şu an Fransa’da!”

Gözümden akan yaşlara engel olamıyordum. Jackie’m yaşıyordu. Kim bilir, belki istersem onu bulabilirdim bile.

“Bundan emin misin, Kolet?” diye tekrar sordum.

“Evet,” dedi Kolet, güven veren bir tavırla yüzüme bakarak. “Hem de çok eminim.”

“Onun hakkında ne biliyorsan söyle lütfen. Her şeyi öğrenmek istiyorum.”

“Gayet sağlıklı ve iyi. Seni hiç unutmadı ve hâlâ çok seviyor.”

Kolet’in bu sözleriyle artık katıla katıla ağlıyordum. İçimde onu görmek için dayanılmaz bir arzu vardı. Uzaktan bile olsa onu görmeliydim.

“Kolet onun beni hâlâ düşündüğünü, sevdiğini bana kanıtlayabilir misin?”

“Bunun kanıtını zaten yaşıyorsun, Stella.”

“Sol omzumda gördüğüm o ışık mı? Bana huzur veren, en kötü anlarımda varlığıyla beni rahatlatan o ışık mı kanıt?”

“Evet, Stella,” diye onayladı Kolet. “Senin ışık gibi gördüğün şey, oğlunun sana yolladığı enerji. Onun seni düşündüğü anlarda sen bu ışığı görüyorsun.”

O ışığın içinde birinin olduğunu çok önceleri hissetmiştim zaten. “Kolet, bunun gerçek olduğuna inanamıyorum,” dedim. “Oğlumla aramızda nasıl böyle bir iletişim olabilir ki?” Gerçekten buna inanmak çok güçtü.

Kolet yine transa geçmişti. Ne yaptığını bilmiyordum. Onu rahatsız etmemek için sessizce bekledim.

“Stella, sana tam zamanını söyleyemeyeceğim,” dedi sonunda,

“ancak sanırım üç gün içinde, oğlunun yaşadığından ve seni dü-
şündüğünden kesin olarak emin olabileceksin.”

“Ciddi misin, Kolet? Peki ama nasıl olacak bu?”

“Bunun tam cevabını alamıyorum. Anladığım kadarıyla ba-
şına çok ilginç bir olay gelecek. İmkansız gibi görünen, sıradışı
bir şey yaşayacaksın. Kötü bir şey olmayacak, sakın korkma. Ya-
şayacağın her ne ise, bunu oğlundan sana gelen bir mesaj olarak
düşün.”

Duyduklarıma inanamıyordum. Heyecan içinde o anı bek-
lemeye başlamıştım bile. Oğlumla bir bütün olacağımız o anı.
Kâğıda yazdığım, merak ettiğim onca sorunun hiçbir önemi kal-
mamıştı artık. Kolet’in dediği doğru çıksın diye içimden dua edi-
yor, başka hiçbir şey istemiyordum.

“Anne önümüzdeki günlerde senden hiç ayrılmak istemiyö-
rum. Ne olacağını öyle merak ediyorum ki.”

“Bu mümkün değil güzelim. Sen okula, ben ise işe gidiyorum.
Ancak akşam olursa belki sen de şahit olabilirsin yaşayacağıma.”

“Oğlunu aramayı düşünüyor musun, Stella?”

Selim’in bu konuda benimle yaptığı konuşmayı Kolet’e anlat-
tım. Bütün olasılıkları tüm detaylarıyla konuştuğumuzu ve kesin
bir karar vermek için bugünü beklediğimizi söyledim.

“İstersen karar vermek için üç gün daha bekle,” dedi Kolet.
“Oğlundan haber aldıktan sonra bu konuyu bir kez daha düşün
bence.”

“Sence ne yapmalıyım Kolet?” diye sordum.

“Bunun kararını sadece sen verebilirsin.”

“Peki sence onu arasam bulabilir miyim? Soyadımı bilmedi-
ğim için, bu o kadar da kolay değil.”

“Eğer kararın bu yönde olursa sana yardım edebilirim. Paris’e
döndüğümde araştırmaya başlarım.”

“Selim’le bir daha konuşup kesin bir karar verdikten sonra se-
ni ararım,” dedim. “Biliyorsun, Kolet, onu bulsam bile kim ol-
duğumu anlatmam öyle zor ki. Bana kesinlikle inanmayacaktır.
Gerçekten ne yapacağımı bilemiyorum.”

Yine dalıp gitmiştim. İki âlem arasında gidip gelirken bir anda

aklıma gelen bir şeyle içimin titrediğini hissettim. Düşündüğüm şey olabilir miydi acaba?

“Kolet... Öldürülmeden önce, oğlumdan öldüğümü gizlemelerini, bir gün geri döneceğimi hayal ederek beni beklemesini söylemelerini istemiştim. Hatırlıyorsun değil mi?”

“Evet, tabii hatırlıyorum. Neden sordun? Aklından neler geçiyor?”

“Boş ver Kolet, unut bunu lütfen!”

Kolet’le konuşmamızın üstünden iki gün geçmişti. O gün de her zamanki gibi saat dokuzda işbaşı yapmıştım. Mağazada birlikte çalıştığım bir kız daha vardı.

Öznur çok tatlı bir genç kızdı. İş saatinde son derece disiplinli ve saygılıydı; müşteri olmadığı zamanlarda ise iki arkadaştan farksızdık. Yan yana oturduğumuz büyük bir masamız vardı. Otururken sırtımı yasladığım sürmeli kapı, küçük bir mutfağın kapısıydı. Sigara içmek için de orayı kullanıyorduk.

O gün de her gün gibi sıkıcı bir gündü. İşimi öyle benimsemiştim ki satış az olduğu günlerde inanılmaz üzüliyordum. Özellikle sabahları, bomboş oturmaya alışmıştık artık. Birlikte bulmaca çözmek alışkanlık olmuştu bizim için. O sabah da yine o soruyor, ben de yanıtlamaya çalışıyordum.

Tam o sırada omzumdaki ışığı gördüm. Her zaman duyduğum huzur bu sefer yerini mutluluğa bırakmıştı. O anda oğlumun beni düşündüğünü bilmek harika bir duyguydu. Öznur’u artık dinlemiyordum bile. Aynı ışığı, sevgimi oğluma yolluyor, bunu onun da hissetmesi, bana yaşattığı mutluluğu onun da yaşaması için dualar ediyordum.

“Abla, masanın üstündeki kaleme bak. Hareket ediyor!”

Öznur’un çığlığıyla masanın üstünde duran kalemime baktım. Masaya hiç değmememize rağmen kalem kendi kendine hareket ediyordu. Bir ileri bir geri yavaş hareketlerle bir şeyler ya-

zıyordu sanki. Gözlerimden akan yaşlarla onu izlemeye devam ettim. Bir şey yazdığından emindim. Beklediğim haber gelmişti. Oğlum bana bir şey söylemeye çalışıyordu sanki.

Ve bir anda kalem ağır ağır havalanmaya başladı. Öznur şokta, ben ise gözyaşları içinde kaleme bakıyorduk. Kalem öyle yavaş hareket ediyordu ki havaya doğru yükselişini rahatlıkla izleyebiliyorduk. Bir an tam gözlerimin önünde durduğunu gördüm. Bir saniye önce kalem olarak gördüğüm cisim pırıl pırıl bir ışığa dönüşmüştü ve gözlerimi kamaştırıyordu.

Sanırım sadece birkaç saniye gözümün önünde durduktan sonra tekrar hareket ederek kafamın üstünden geçti. Saçlarıma değdiğini hissettiğimde hiçbir şeye engel olmamak için kıpırdamamaya özen gösterdim. O anı bozmamak için nefes bile alamayabilirdim. Ve daha sonra kalemin arkamdan sürmeli kapının raylarının arasına girdiğini gördüm.

Kolet'in söylediği şey gerçekleşmişti. Artık oğlumun beni sevdiğinden, özlediğinden hiçbir şüphem kalmamıştı. İçimden "Ben de seni çok seviyorum," diye sessiz çılgınlıklar atmakla yetindim.

O anda Öznur'un korkuyla mağazadan dışarı fırladığını gördüm; kızcağız "Allah! Allah!" diye bağılıyordu.

Geri döndüğünde beni bu kadar sakin görmemeli, diye geçirdim içimden. Bu olaydan ben de çok korkmuş gibi görünmeliydim. Ölesiye huzurlu ve mutlu olmama rağmen numara yapmam gerekiyordu. Hiçbir şeyden şüphelenmemesi için yapmam gereken buydu.

Öznur kıpkırmızı bir yüzle geri geldiği zaman hemen ayağa kalktım. Bir şey söylemeye hazırlanıyordum ki onun sorduğu soruyla şaşırma sırası bana gelmişti:

"Abla, senin cinlerin mi var?"

Ne diyeceğimi şaşırdım ve işi şakaya vurdum.

"Tabii Öznur, benim cinlerim var," dedim. "Her gün ben işe gelince evde yalnız kalıp sıkılıyorlar diye, bugün onları da beraber getireyim dedim. Yahu, saçmalama, a deli kız! Böyle aptalca bir şey nasıl aklına geldi senin, bilmem ki?!"

"Hiç aptalca değil abla," diye üsteledi Öznur. "Ben senin cinlerin olduğundan eminim. Çünkü bir komşum anlatmıştı. Onlarda

cin varmış ve böyle şeyler yaşıyorlarmış. Bu yüzden anladım sende de olduğunu!”

212

Sonuna kadar inkâr ettim ve gerçekleri anlatamadım ona. İncecek bir şey alıp döneceğim diyerek mağazadan çıktım. O günün bitmesi için sabırsızlanıyordum. Akşam olsun, evime gideyim ve yalnız kalayım. Tek isteğim buydu.

Sanırım hayatımda ilk kez yalnız, yapayalnız kalmayı bu kadar arzu ettiğim hiçbir an olmamıştı! Gündüz yaşadıklarımı düşünmek, Jackie’mi hissetmek istiyordum. Aramızdaki iletişimin bu derece kuvvetli olduğu bir anda bana ışığını yollayacağından emindim. Yalnız kalmak, onu omzumda hissetmek, oğlumu yaşamak istiyordum...

Neden başka bir cisim değil de kalem? Artık her şey o kadar açık ve netti ki... Sorularımın cevaplarını kendi kendime verebiliyordum.

Başka bir cisim değil, kalem olmalıydı! Çünkü bütün bunları kaleme almam demek, herkesin şahitliğinde kocam ve Jackie ile hesaplaşmamı bitiren son mektubu yazmam demektir.

Bu bana Jackie’mın ışığı ile aydınlanarak ulaşan bir mesajdı!

SONSÖZ

Hayatım ve aile ortamım artık huzur bulmuştu; ama zihnimde hâlâ cevabını bulamayan soru işaretleri vardı.

Yıllardır yaşadığımız esrarengiz hayattan kurtulmak için verdiğimiz mücadele bitmişti. Dualarım kabul olmuş ve yaşadığım Astral Yolculuk sonucunda, bugünkü hayatımızı, çocuklarımı koruma altına alabilmiştim. Gerçeklerle yüzleşmemin hayatıma getirdiği artıların yanı sıra, benden alıp götürdüklerini ise bir tek ben biliyordum!

Varlığından haberim bile olmayan oğlumun hayatıma girişi kadar çıkışı da ani olmuştu. Evet, oğlumun hayatımdan çıkarmışlardı ama ben bunun böyle olmasını istememiştim ki! Bundan sonra, geçmiş hayatımı unutabilir miydim sanki? Gözlerimin önünden bir an olsun silinmeyen hayali, yüreğimde sıcaklığını ve derin sevgisini hissettiğim oğlum Jackie'yi hafızamdan, kalbimden silip atabilir miydim? Bir anne için böyle bir şey mümkün olabilir miydi?

Yine ansızın yoluma gizli bir geçitten girip, okları değiştirmişlerdi. Hayat benimle alay ediyordu sanki. Okların bir ucu sadece ileri gitmemi emrederken, diğer ucu ise geri dönmek zorunda olduğumu söylüyordu bana! Ben ise kararsız, yolun tam ortasında kalakalmıştım!

Her iki tarafta da güzellikler vardı... Her iki tarafta da çocuklarım vardı...

İleri gittiğimde Jessica ile Jeffrey'nin bana sevgiyle kucak açacaklarından hiçbir şüphem yoktu. Peki ama ya geri dönersem? Jackie'm ona döndüğümü, onun için geldiğimi anlayabilecek miydi? Beni isteyecek, beni kabullenecek, beni eskisi gibi sevebilecek miydi? Ona vereceğim sevgi sayesinde, bu bedenimden doğmamış olsa da, ruhumun bir parçası olduğuna onu inandırabile-

cek miydim? Okulunun bahçesinden gizlice onu seyrettiğim günleri, Amerika'daki evimizde yaşadığımız tatlı anıları ve birlikte çıktığımız son yolculuğu anlattığımda beni hatırlayabilecek, bana inanabilecek miydi?

Ve en önemlisi... iki hayatımı ve üç çocuğumu bir araya getirebilecek miydim?

Zihnim ve ruhum Martine'in yaşam kesitinden çıkıp, bir öncekiyle aynı olmasa da sunulan yeni sevgiler ve yeni bir hayat fırsatı sayesinde – bazı zaman hatalarıyla olsa bile – Stella'nın yaşamında yerlerini bulmuş, onun kalbiyle çarpmaya, onun ciğerlerinden nefes almaya başlamışlardı; tıpkı yarım bırakılan sevgiler, noktası konmadan biten hayatlar, kaybolduğunu hemen fark ettiğimde yenisiyle yer değiştiren eşyalar gibi...

Önceleri anlam veremediğim onca yaşamışlık sonrası, kendimi en önemli yerinde yarım bırakılmış iki bin parçalık bir yap-bozun son parçası gibi hissediyordum.

Bütün bu yaşanan karmaşık olaylardan sonra yap-bozun en önemli parçası olarak son parçayı yerleştirip, ortaya çıkan resmi görmeliydim. İki hayat arasında sıkışmış ve bu geniş gözükten ama aslında daracık yaşamımda hiçbir cümlemi virgülle yarım bırakmayıp, gereken yerlere noktaları koymalıyım...

Evet, bu dünyada herkes için hazırlanmış bir resim varsa eğer, bana ait olanını görmek, üstelik bu kadar mücadeleden sonra o resme bakıp hayatımın hangi renklerle boyandığını öğrenmek hakkımdı ve bunu yapmak için daha fazla zamanım yoktu.

Benim için hazırlanan bu ikinci hayatımı bir süreliğine dondurup, ilkindeki son rolümü oynamak üzere uçaktaki yerimi ayırttım. Önceki hayatımı şimdikine tercih etmek gibi bir niyetim yoktu; mutlaka geri gelecektim. Belki yalnız, belki de oğlumla birlikte ama mutlaka dönecektim. Ve ben bu deneyimi tek başıma yaşamak istiyordum...

Sabahın erken saatlerinde herkes uyurken kısacık bir notla evden ayrıldım:

Oğluma söz verdim!

Sonunda düşleri gerçek olmuş, çocukluğundan beri arzulamış olduğu sevgi dolu sıcak bir yuva ve iki güzel çocuğuyla mutlu bir yaşam kurmuştu...

Ama bir süre sonra, üzerine titrediği, hayatındaki her şeyden daha değerli tuttuğu ailesiyle birlikte, hiç akla gelmeyen bir gücün tehdidi altında buldu kendini. Evde, önceleri tesadüfen olduğu düşünülen garip olaylar zamanla artmış, tüm aileyi etkileyen bir kâbusa dönüşmüştü. Bu kâbustan uyanmanın tek yolu ise, bu gizemli olayların nedenini bir an önce bulup ortaya çıkarmaktı...

Stella M. Trevez ve ailesinin başından geçen doğüstü, esrarengiz olaylarla dolu gerçek hayat hikâyesini okurken, kimi zaman ürperecek, kimi zaman duyulanacak, kimi zaman da dehşete kapılacaksınız.

www.remzi.com.tr

ISBN 978-975-14-1118-1

9 789751 411181

10,00 YTL